

VEDSKA PRAVOSLAVNA KNJIGA SMRTI

SADRŽAJ

<i>PREDGOVOR</i>	3
<i>SMRT</i>	6
<i>UVOD</i>	8
<i>1. UNIVERZUM</i>	10
<i>2. ČOVEK</i>	15
<i>3. MUDROST RODOVA RASE VELIKE</i>	30
<i>4. RAZUMEVANJE KOD SLOVENA FENOMENA ŽIVOTA I SMRTI</i>	35
<i>5. VEDSKA PRAVOSLAVNA KNJIGA MRTVIH</i>	50
<i>6. LEGENDA O BOGINJI MARI</i>	98
<i>7. SAHRANE</i>	106
<i>8. ZAŠTITA OD DRUGOG SVETA</i>	131

PREDGOVOR

Pred vama je knjiga najdubljih duhovnih znanja koja smo nekada davno posedovali sve dok ih se nismo polako, vremenom odrekli. Poznato je da postoje Drevnoegipatska Knjiga Mrtvih i Tibetanska knjiga mrtvih. Možemo "Drevnegipatsku knjigu mrtvih" nazvati "Drevnoegipatska knjiga za mrtve", odnosno za one koji ne razumeju ustrojstvo Kosmosa. To je početni nivo razumevanja, dečji, u odnosu na znanja koja su imali naši dedovi. I za to znanje nisu potrebni posebni ključevi za razumevanje i dešifrovanje kao kod pomenutih knjiga Egipta i Tibeta. Sada postoji "Vedska Pravoslavna knjiga smrti". Nije ona pisana davno niti je izvučena negde iz naftalina, već je sakupljeno na jednom mestu naše prastaro znanje o ustroju svemira, funkcionisanju života i smrti. Na osnovu tog znanja, danas postoji i ova knjiga i razna duhovna učenja. Nećemo ta učenja nazivati lažnim, ali nepotpunim i neodgovarajućim stvarnosti - apsolutno. Nastala su na osnovu naših koje smo zaboravili, danas se smejući mudrosti tradicija naroda iz koga smo iznikli. Tragično je da se danas na mudrost tradicija, običaja i rituala posmatra sa podsmehom i nečem davno prevaziđenom, neodgovarajuće današnjom modelu života. Sa druge strane, današnji model života je krajnje degradirajući za čoveka, norme koje smo usvojili su suprotne normama naših dedova i postajemo kao životinje koje misle samo na hranu i seks, a vodi nas težnja ka novcu koji nam to omogućuje. Naravno, plemenitost, čast i duh, a pre svega znanje o najvažnijem, odsustvuju iz naših života, kao i iz naše svesti. Započinjemo priču o pradedovskim pogledima na svet, znanju koje je izvorno pravoslavlje, koje nas razlikuje od ostalih istočnih hrišćana koji sebe nazivaju ortodoksnim ili pravovernim hrišćanima. Zašto je to važno? Iz jednostavnog razloga. Ne možemo zvati Grke pravoslavnim, jer oni to nikada nisu bili jer oni sebe zovu ortodoksnim, pa ne bi bilo u redu da ih svrstavamo u isti red sa

nama. Tako ni Kopti nisu pravoslavni, već su pravoverni ili ortodoksni. Na isti način ni Japanci koji su prihvatili istočno hrišćanstvo, nisu pravoslavni već su pravoverni. Jednostavno, oni to ne mogu biti ni kulturološki niti religijski. Niti oni sebe tako nazivaju. Nemaju oni ni opanke, ni jelek, ni kolo, ni dodole, pa ne mogu ni biti pravoslavni. Naša sklonost da im dodajemo taj „sveti“ pridev „pravoslavni“ potiče iz naše neobaveštenosti i neznanja o nama samima. To je veoma važno razumeti. Pravoslavlje je mudrost, ono je znanje o kosmosu, o životu i smrti, funkcionisanju drugih svetova, o duši čoveka, zapravo o svemu što danas i nauka pokušava da dostigne ponekada se oslanjajući na duhovnost. Kao Rasa, kao Srbi, kao oni koji su posedovali znanje i mudrost, činimo veliku grešku poklanjajući pravoslavlje svakom onom ko je primio religiju. Možemo ga zvati samo pravoslavlje, a možemo ga nazvati onako kako treba – vedsko pravoslavlje. Vedsko zato što smo bili vedajući ljudi koji su nekada širili znanja. I taj naziv nije Indijski kako se danas smatra, već su Indijcima neka znanja predali naši preci, a Indijci su ih vremenom prepravili i izbrisali tragove toga ko im ih je doneo. Nadam se da će ova knjiga doprineti tome da bude lakše shvatljivo današnjem Srbinu, da je zaboravio svoje korene. Nije Srbin kriv zbog toga, ali nije i da je bez krivice. Žudeći za zapadnim vrednostima i pomodarstvom, Srbin je zaboravio da poštuje svoje dedove, zaboravio je tradiciju, zaboravio je da su kratke mudrosti njegovih dedova sadržale u sebi mudrosti i znanja njihovih predaka, zasnovane na poznavanju univerzuma i funkcionisanju života. Danas se prosečan Srbin tome smeje i to naziva primitivnim. Današnji Srbin, onaj prosečni, a takvih je najviše, ništa ne zna. I to je činjenica. E moj Srbine, sve si zaboravio, a trudiš se da ništa više o sebi ni ne znaš. Još se u srpskim planinama mogu naći starice i starci, usamljeni i ostavljeni od potomaka, čije kratke mudrosti odišu pravilima života kojih smo se nekada držali. Ali su njih i potomci zaboravili, podsmešljivo se odnoseći ka njihovim akumuliranim od predaka znanjima.

Pa hajde da vidimo šta su to oni znali. A dobićemo sa tog nivoa i

razumevanje Slave.

Zamalo da preskočim veoma bitnu stvar. Svi beli ljudi nekada, bili su pravoslavni. Ali svi i bez izuzetaka. Pošto zlo vlada već hiljadama godina, za to vreme je uspelo da ljudima izbriše pamćenje i zamagli umove. Oni, koji sebe posmatraju kao ljude koji nemaju nikakvih dodirnih tačaka sa pravoslavljem, imaju izbrisano pamćenje i duboku uverenost u nametnuto im ovih hiljadu godina verovanje. A oni, koji sebe smatraju pravoslavnima, imaju zamagljeno znanje o njemu. I tu je zlo poentiralo, ne potpuno, jer pojam pravoslavlje je još uvek u upotrebi i pretilo da se probudi istina o njemu. A ona nije u religijama, već u akumuliranom genetskom sećanju hiljada generacija naših pradedova. Zlo se toga najviše plaši i pokušava da taj pojam u potpunosti iskoreni kako se ne bi više nigde čuo.

Dakle, kakva su znanja imali naši pradedovi o tome, šta se sa čovekom, tačnije dušom, dešava posle smrti i kakve puteve i iskušenja prolazi. Kako je nastao univerzum?

*Sakupio i obradio - Dušan Mitrović
Beograd, 2017. godine*

SMRT

*«...samo u zabludi vas
pevači uče o smrti
... Smrt vi vidite oko sebe,
ali za sebe nećete je naći.....»*
Sanjtije «Vede Peruna»

Za početak treba da shvatimo da je " **smrt** " - samo prelaz u drugo stanje. O tome je već mnogo rečeno i dosta je filmova snimljeno. Uzbuđenje pred smrt nastaje zbog toga, što je strašno biti nespreman da se prihvate novi uslovi za igru, strah od neuklapanja u neophodne zahteve novog Sveta, - " **Šta ako sam grešnik? Šta ako ja ne nastavim da postojim? Šta ako tamo nema mesta za mene?**".

Otrprilike, strah slične vrste se javlja pri polasku na putovanje na nepoznato mesto kao u duboku i neispitanu pećinu, u Svemir ili u ambis okeana. I takođe, ovaj strah podseća na strah polaska na sastanak sa nepoznatim. Oslanjajući se samo na sebe.

Jednom rečju - to je strah pred svim "mračnim" sa nepredvidljivim karakterom i nesigurnost u svoje sposobnosti i mogućnosti.

Na ovom strahu bazirani su horor filmovi, religije, medicina, nauka i ostalo. Mnogo je lakše "prosvetliti" tamna mesta, odnosno, samoobrazovati se, koristeći informacije. I onda će to putovanje biti pod vašom kontrolom, a ne pod kontrolom straha.

Da li ste приметili kako su mirni i staloženi ljudi, koji su prevazišli u nekim epizodama života svoj strah? To je zato što oni više ne vide ono pred čime mogu da se uplaše – za njih su ta tamna mesta već sasvim jasna i oni doživljavaju iskustvo prevazilaženja, sigurni su u sebe.

Ali, u stvari, ni oni nisu sasvim bez straha. I pri nailasku na putu na nepoznato "tamno" mesto, obavezno su uplašeni.

Međutim, oni već imaju iskustvo prevazilaženja i mogu pravilno da reaguju na svoj strah.

UVOD

U filozofiji postoji jedan osnovni zakon, koji se zove "JEDINSTVO I BORBA SUPROTNOSTI", on otkriva izvor kretanja i razvoja Sveta i Spoznaje. Ovaj zakon se zasniva na stavu, da osnovu svakog razvoja sastavlja protivrečje — borba (interakcija) suprotnih strana se nalazi zajedno u unutrašnjem jedinstvu i interakciji. Kao ove suprotnosti javljaju se su SMRT i ŽIVOT. I ako su o životu, o njegovom smislu spremni da govore skoro svi, to su smrt i bolesti neprijatne teme za mnoge ljude. Ali moramo priznati, da je to realna pojava sa kojom će svako morati da se sretne. Dakle, u ovom skupu materijala pokušaćemo da razotkrijemo koncept slike smrti i kako su je razumeli naši prastari. Na kraju krajeva, smrti kao "antiteze životu" u svetu nema i ne može biti, dakle, smrt je samo jedna od epizoda večne spirale postojanja. Bez nje ne može biti nikakve promene. Pavel Florenski u svoje vreme o smrti je rekao:

"Čovek ne može da umre –njegova smrt se dešava pipajući u mraku. Ali smrt, kao i svaka aktivnost, zahteva veštinu. Potrebno je umreti bezbedno, neophodno je učiti se smrti. A za to je potrebno umreti još za života pod vođstvom iskusnih ljudi, već umirućih. To iskustvo smrti i daje posvećenost. U davna vremena škola smrti je bila misterija.

Drevni su o prelazu u drugi svet mislili: kao o prekidu, kao o neuspehu, kao o padanju ili kao o uspinjanju. U suštini svi misteriozni rituali imali su za cilj da ponište smrt kao prekid. Onaj ko je uspeo da umre u životu, ne pada u Pakao, već prelazi u drugi svet. Ne zato, da bi on ostao zauvek ovde, već što on inače drugačije shvata smrt.

Za neupućene postojanje života posle smrti je potpuno nova zemlja koju on ne može da razume, nemajući iskustvo, ni vođu. Posvećenom je ova zemlja već poznata – on je već bio ovde, posmatrao je, iako iz daljine i pod vođstvom iskusnih ljudi. On već zna sve puteve i obilaznice drugog carstva i tamo ne ide kao

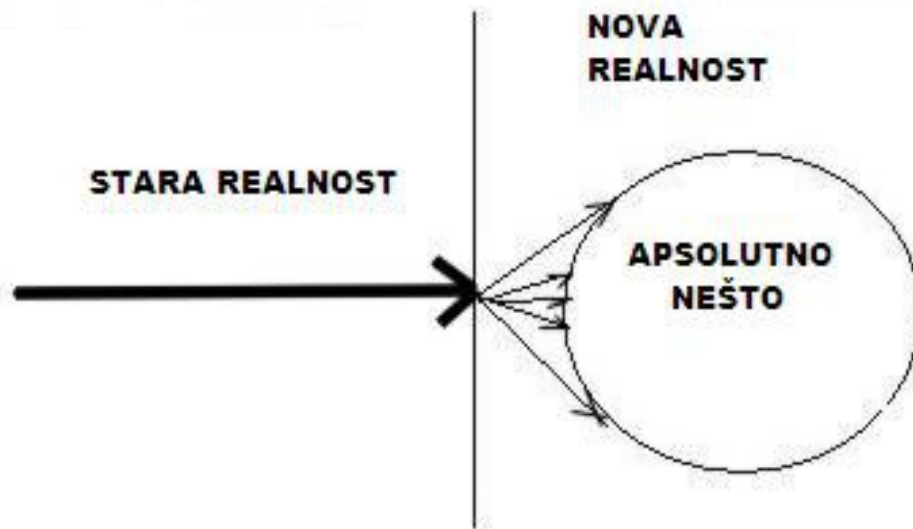
bespomoćno dete, već kao odrastao muškarac. On, kako govore drevni, zna mapu drugog sveta i zna imena natprirodnih stvari, i zato se on ne zbunjuje i ne odlazi tamo gde drugi od iznenađenja, neobaveštenosti i neiskustva, kada dođu sebi posle duboke duhovne obamrlosti, ne znaju šta treba da rade".

Iz gore navedenog se vidi da se proučavanju fenomena smrti, veliki značaj pridavao od najranijih vremena, pa i mi počnimo proučavanje ovog pitanja sa tačke baštine naših predaka. I, pre svega, razmotrimo njihove ideje o strukturama univerzuma i samog čoveka.

1. UNIVERZUM

Univerzum je po svojoj strukturi i organizaciji izuzetno komplikovan. Ali sva predanja slovenskih naroda kažu da svemu u našem Univerzumu postoji jedan izvor, koji uključuje svu zamislivu i nezamislivu raznovrsnost drugih Svetova. U savremenoj terminologiji to se naziva "Apsolut", a stari sloveni su ga zvali RA-M-HA.

RAMHA - izvor Nove realnosti, u koju se manifestovao iz prethodne (Stare) realnosti, kao rezultat rođenja objedinjenog moćnog energetskog naboja svih mislećih sistema stare strukture. Taj naboj je impulsivan, početna tačka razvoja novih svetova, univerzuma, novih planetarnih sistema, novih civilizacija.

Slika 1

U početku u novoj realnosti, formirano je Superverliko apsolutno Nešto (materijalni oblak energije, koja je u svom izvornom obliku haotična, to je materijal za rad svetlosne energije Ra-M-HA). Zatim se od RA-M-HA izlio Veliki Potok duhovnih svetlonosnih iskri (Duh, Atma, iskra Inglije, Živa svetlost, Čestica Individualni) koji je gurao pred sobom izmaglicu materije lišenu do tada Božanske Svetlosti. Što je dalje odlazila Prvobitna Živa

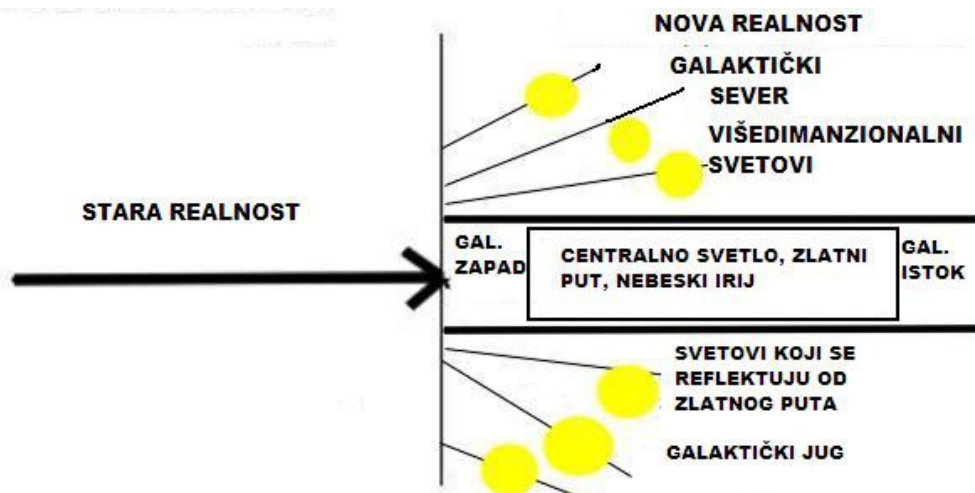
Svetlost, to su manje jarke bile duhovne iskre.

Energija svetlosti, pojavivši se iz stare realnosti, je životorodna i nosila je u sebi informacije o oblicima života iz stare realnosti. Ušavši u novi Svet, energija Svetla predavala je znanja o strukturi i oblicima života. Deo Prvobitne Žive Svetlosti, koja, izlivši se u nizine i dubine i tamo se sa tamom i izmaglicom izmešavši, formirala je Prvobitno Sijanje, od kojeg su naš Univerzum i Univerzumi, koji se nalaze iznad, rođeni. Ali svuda, i na vrhovima, i u nizinama, kao reka plava, tekla je reka Živog Svetla, sa maglom se ne mešajući, nazvana Zlatni Put. Prvobitno Životorodno Svetlo sjedinjuje mnoštvo Realnosti, povezanih sa tako nazvanim Velikim Drvetom Svetova, listovima koji se javljaju kao različiti Svetovi i Realnosti.

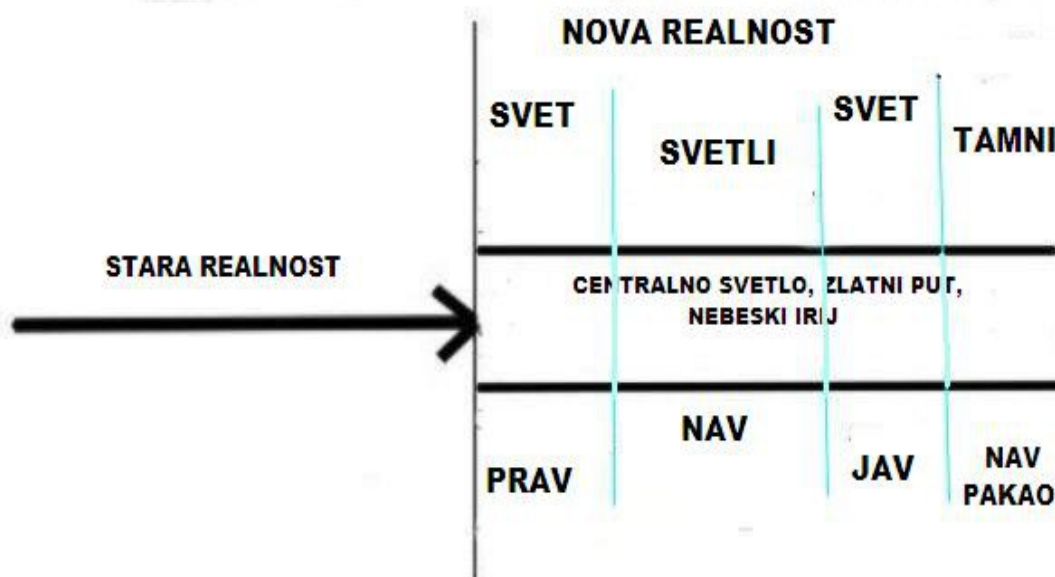
Kada se u Novoj Večnosti razlio Prvobitni Život - porađajući Svetlost, i rođeni bili raznorazni Univerzumi i Realnosti, oni su formirali Svetove Jav, Nav i Prav. I što su se bliže Prvobitnom Izvoru Svetlosti nalazili ovi Univerzumi i Realnosti u različitim sijajućim Svetovima, to su sa više dimenzija oni bili ispunjeniji.

Svet Prav – sastoji se iz Univerzuma i Realnosti, koji se nalaze najbliže Prvobitnom Izvoru Svetla (u energoinformacionom smislu, kao što i svaki od Svetova i Jav i Prav i Nav zauzimaju ceo obim naše realnosti).

Svet Jav – on je trodimenzionalni Svet ljudi i živih bića.

Slika 2

Slika 3

Okružujući nas, Svet Jav - je Svet žutih Zvezda i Sunčanih Sistema, on je samo zrno peska u beskonačnom Univerzumu. Rame uz rame sa njima postoje Zvezde i Sunca, bela, plava, ljubičasta, roze, zelena i drugih boja, našim čulima neshvatljiva. Beskonačan im je broj, ali su svi oni ništa pred drugim Svetovima, izvan našeg Univerzuma ležećih.

Svet Nav (vidi pojam astralni i mentalni) uključuje višedimenzionalnije Univerzume i Realnosti, nego Svet Jav. U početku je Nav bio jedinstven, ali zbog stalne suprotnosti Sila Svetla i Tame - svi Tamni Svetovi Nav su bili odvojeni od Svetlih Svetova.

Sva predanja slovenskih naroda o stvaranju sveta, govore o tome, da je vidljiva nama materija (Jav) bila stvorena poslednja. Na početku, kao što smo videli, iznad su stvoreni Svetovi Prav (svetovi Bogova), zatim su raspoređeni Svetovi Nav, a zatim naši fizički Svetovi. I ako je Svet Ljudi trodimenzionalan, to Svetovi, koji su raspoloženi na Zlatnom Putu, imaju sledeći broj dimenzija: Svet Lega - 16, Svet Arlega - 256, Svetovi Arana - 65536, a dalje idu još više dimenzionalniji Svetovi: Svetovi Sijanja, Svet Nirvane

i tako do Svetova Prav.

Do obrazovanja Svetova Jav, bili su samo Svetovi Prav i Nebeski Svetovi Nav. Svetli Nav - zove se Slav, a još ga zovu Plava zemlja i Svarga Nebeska, i tamni Nav — Pakao (takođe, treba da se shvati da je Jav neheterogen i takođe je podeljen i na različite oblasti i u njemu takođe postoji struktura namenjena za čišćenje - Pakao). Sada su za nas Svetovi Nav samo "Zemlja snova". Oni ostaju dostupni za percepciju nekim ljudima i danas, ali nemaju svi za to potrebnu duhovnu čistoću. Povremeno u posebnim poslatim im snovima, spavači vide u snu taj Svet, osvetljen plavom svetlošću (Slav), i da nema privlačnosti zemlje duša se ne bi vratila sa tog svetog putovanja. Neki vide u snu samo ulaz u "Plavu zemlju" u obliku tunela. Takvi ljudi kada se probude, pamte posebnu, nepoznato odakle dolazeću, svetlost, ali izvor svetlosti im nije jasan. I samo mali broj duša ljudi, živećih na zemlji, mogu namerno da učestvuju u životu Sveta Slav, noseći odatle nejasne uspomene. Međutim, u nesvesnosti ili u stanju dubokog sna, čega se pri buđenju mi uopšte ne sećamo, ljudi tamo bivaju češće nego što oni misle.

Gustina ili razređenost materija različitih Svetova, to je samo naša ljudska percepcija. U Svetu Jav (fizičkom) postoje tako zgusnuti Svetovi, u poređenju sa kojima je gustina naše zemaljske materije veoma zanemarljiva. I svi ovi Svetovi su naseljeni, čula živih bića tamo su takođe prilagođena na životnu sredinu kao ovde naša. U svakom svetu živeća tamo bića smatraju "postojećim" - samo svoj Svet, a svi ležeći iza predela njihove sposobnosti da vide, izgledaju im nepostojeći i apstraktni. Ali pored Sveta Jav, kako je već pomenuto, postoje i Viši Svetovi i Nav i Prav, i rečima našeg ograničenog jezika nemoguće je pravilno opisati ustrojstvo svih ovih viših Svetova.

Život u svim svetovima razvija se ciklično po spirali, i u svakom od velikih ciklusa, kao i u mnogim malim (svaka mala spirala vrti se oko veće) ponavljaju se sličnosti jednog istog događaja. Formiranje Sveta se odvija, kao spirala oko unutrašnje duhovne tačke, kojoj ona teži. Ciklusi i ponavljanje vremena – su

isti, ali ne i jednaki i prošlost se nikada ne vraća ponovo.
Interakcija galaksija i drugih objekata u Svemiru izuzetno je teška.
Tokom toga stalno se dešava pretakanje tanjih energija u gušće, i obrnuto.

Svaka planeta, zvezda, sunce, ima svoje dvojnike u drugim realnostima (u Javu, Pravu, Navu). I vidljiv naš Svet zgusnute materije je samo senka drugih Svetova, obrazovanih ne iz materijalnih atoma, već od čestica suptilne energije.

Smrt starog i rođenje novog u Univerzumu prisutstvuje stalno.
To njegovo kretanje omogućava mu da postoji.

2. ČOVEK

Večne i besmrtnne duhovne iskre (Čestice Inglije), sjaj koji podržava ceo Univerzum, prolaze svoj razvoj kroz mnoštvo oblika u nižim Svetovima dostižući nivo Bogova. One imaju veliku moć da stvore živa, čulna i misleća bića — svoje izraze. Oblačeći se u različite materijalne odeće, kao u ogrtač, one žive u "Ljudskom telu". Kao kralj koji sedi na prestolu u svojoj palati i upravlja svim aktivnostima svog carstva, tako i Duh upravlja životom zemaljskog ljudskog tela. Kada nastupi smrt, Duh (ČI - Čestica Individualnosti) odlazi iz "Čoveka-forme" u Svetove Nav.

Zemaljski čovek ili "Čovek-forma", je onaj koji se rađa, živi i umire na Zemlji, i nikada se ne može ponovo roditi, jer nije nosilac života. U "čoveku formi" sve je jedinstveno: um, karakter, osećanja, izgled. Slobode volje kod njega nema. Postupci "čoveka-forme" prema njegovim osećanjima su slobodni, jer vodeća njegova volja je u njemu samom. Sećanje na prethodna postojanja pripadaju samo Duhu i Duši, a oblik one nemaju i ne mogu imati nikakvo sećanje.

Istinski Čovek je Duh - vanvremenski i besmrtnan. Svojstvo ovog Nebeskog Čoveka je da po svojoj volji bude svestan sebe u svakoj tački Univerzuma, da prodire sobom u sve, sve grli i beskrajno stvara nove oblike svojom svešću. Duh čoveka sličan je Duhu jedinstvenog Tvorca, ali zaostaje po moći. Što dalje Duh (iskra Svetlosti) pada u materiju, to je san Duha dublji, stanje je nesvesnije. Stanje nesvesnosti njegove svesti počinje tada kada on (iskra Duha) zahvati čestice tame. Prvenstveno zbog svoje otvorenosti on je bio "prozračan". Sada je ispunjen dimom i strašću i željama. Svest (Deljeno ZNANjE) njega razdvaja (na znanje tela, znanje Duše i znanje Duha), i tu zaista kosmičku tragediju drevni su prikazivali figurativno, kao čerečenje Boga. Ali čovek može i treba da prevaziđe stanje nesvesnosti svesti.

Više "Ja" prebiva u srcu inkarniranog čoveka, i to u gornjem njegovom desnom delu. Ono je manje od najmanjeg (čestica) i više od najvećeg (talas, koji ima svojstvo talasa i čestice u isto vreme,

kao i fizičke osobine svetlosti, vidi udžbenike fizike).

Danas je centar svesti koncentrisan u oblasti znanja tela i nalazi se u mozgu, ali to je samo deo celovite svesti, koja treba da se oporavi, što i jeste prava svrha života čoveka. Svest mozga misli odvojeno od Boga. I dok srce ne privuče sebi um, i ne ovlada njim, ne može da ga nauči svoj tajnoj mudrosti (ljubavi). Najpametniji čovek, koliko god on se borio da spozna mudrost Bogova, ostaće slep. Srce je mesto boravka centra duhovne svesti (zbog toga se u meditaciji i fokusira pažnja na srce). Tako se otvara put unutar sebe, stiče se dar unutrašnjeg uvida, možda samo osećajući u sebi Viši duh. Povezanost uma i srca, jeste osnova duhovnog rada.

"Probudi spavajućeg u sebi, i on će se probuditi!!!" "Kada um siđe u srce, ti sa čuđenjem vidiš čoveka prebivajućeg u tebi. Unutar sebe ti nalaziš onda iznenađujuću zemlju, koja obuhvata sve Svetove i izvan tebe ne postoji".

Istinski čovek je besmrtni Duh, korak po korak dižući se po stepenicama doslednog razvoja sve do tada, dok ne dostigne svest apsolutnog bića, i ne spoji se sa Asurima (As od Jakih - sunčanih bogova), a onda se spaja sa Vrhovnim Vanvremenskim bićem čuvajući svoju ličnost. Put Duše je neprekidno traganje za višim ciljem ka vrhovnom savršenstvu.

"Ja" čoveka, je iskra Božija i cilj čoveka u tom Svetu je da uskladi sebe u jedinstvo sa Bogovima i da postane provodnik njihovog uticaja.

Svetovi Bogova (svetovi Prav) predstavljaju prvi krug stanja Svetlosti i Sveta, o kome je nemoguće govoriti rečima. Samo sveti, dostigli najviši stepen, u posebnoj ekstazi mogu ga razumeti. Senka prvog kruga je drugi krug (Svetovi Nav), ili energetski univerzum. A on je neizmerno veći od trećeg kruga (senke drugog), Svetova manifestovanih i zafiksiranih formi (Jav).

Vedska (slovenska) tradicija uči da je drugi krug duhovno-energetski Svet, koji sadrži u sebi neograničen broj Svetova, sunčevih sistema i planeta. Od nižih, po gustini svoje strukture, koji su na granici fizičke materije do viših, gde su forme života neobične i lepe. Drugi krug je sav u pokretu on ima bezbrojnu

količinu delova i čovek se penje po njemu kao po stepenicama.

Ali, još dok žive u našem svetu (treći krug) ljudi treba da nastoje da dostignu takvo stanje, da bi svesno videli neke njegove oblasti svojim očima. Ovaj krug se još naziva figurativno "*Okean*", od koga je izolovana "*Zemlja*", tj. naš fizički Svet.

Često se na tom uslovnom jeziku drugi krug naziva "*Zemljom sna*", ili duhovnim planom. Glavni zadatak prakse umiranja sastoji se u proučavanju različitih duhovnih i duševnih stanja, kao i stanje sna, jer su u snu očuvani neki ostaci bivše, celovite svesti Čoveka. Ceo Nebeski čovek nalazi se danas kao da je u nesvesti, pored zemaljskog života živi još na nekoliko planova: umnom (telo), duševnom i duhovnom. Ali nakon pada, on na svakom od tih planova može koristiti samo jedan od delova svoje prošle, celovite svesti. Proučavanje stanja sna i načina da se sačuva svest u snu leži u osnovi praktične nauke. Stanje sna, to je stepenište koje vodi u druge Svetove.

Do sadašnjeg vremena "*Čovek*" je još na tom nivou koji je u njemu, tj. u svom dnevnom budnom stanju može da primi samo mali deo informacione energije svoje duhovne iskre. I zato je, kod "*Nebeskog čoveka*" koji živi u Svetu Jav razdrobljena celovitost njegove svesti. I on ima samo spavajuću svest i spavajuću volju i ne vidi celovitost života (za razliku od Bogova), kao da je potopljen u san (to se odnosi na Duh). Kada čovek polazi na spavanje, na planu zemaljskog života njega nema, on nije budan tu, a u snu upoznaje duševni-energetski Svet, a ako bi čoveka lišili sna, onda nema kuda da ide transformirajući Duh i ne oličava se na fizičkom planu energija.

I tako, nalazeći se tokom sna u duhovno – energetskom svetu, duhovna bića doživljavaju tamo iskustva, a takođe i komuniciraju, akumuliraju neophodnu energiju za školjku Duše, za dalji potpun život u tom Svetu. Odavde sledi da u snu teče naš, drugi, puniji po sadržaju život, ali utisci o njemu prodiru u budnu svest prilično nejasno. Tako mi posećujemo "*duhovno-energetski*" Svet, koji sadrži u sebi neograničen broj Svetova, sunčevih sistema i planeta. Od nižih, po gustini svog sastava, koji su na granici fizičke

materije, do viših gde su oblici života neobični i lepi. San koji mi pamtimo pri buđenju, je priča, preneti uz pomoć slika našoj Jav (fizičkoj) svesti u trenutku kada se nalazimo na ivici dva stanja. Tako da je kod većine ljudi uspavana konfuzija trajni rezultat vremena provedenog u snu.

Iz ovoga sledi da smisao života u snu izmiče pažnji običnog čoveka, a neosvešćeni snovi tada izgledaju kao trice i kućine.

Mesto nalaženje duhovno-energetskog Sveta je svuda, on prožima sobom svu gustu materiju. Probuđenom svesti se čovek koristi u Svetu Jav. Duševnom svesti u svetu Nav, kada je u snu. A duhovna svest se otvara u dubokom snu, kada spavajući ne vidi snove. Iako su kod običnih ljudi budna i spavajuća svest još razjedinjene, one ipak daju odgovor sebi o nekim utiscima života iz sna. Koristeći određene načine, može da sačuva svest u snu, koordinišući fizičko i duševno i da živi svesno kao u dva Sveta. Ali u dubokom snu, kada se spavajući fokusira na božanske Svetove Prav, objediniti svest je praktično teško.

Stanje sna --- to je izvor žive vode za nas, preko nje mi se sjedinjujemo sa svojim izvorom.

U snu se Duša samo delimično razjedinjuje od tela, ali čuva sa njim kontakt preko "životne informativne mreže". U snu mi izgrađujemo školjku za Dušu. Školjka mora da bude čvrsta, da ne bi izgubila sadržaj Duše, emocije, iskustva, itd. A bića u tom Svetu su uvek spremna da nam oduzmu i Dušu.

Duhovno-energetski Svet je svuda. I ispada tako, da je naša Duša, ista ta energija, ali struktuirana. Kao energija sa informacijama.

Tajna znanja se sastoji ne u uvođenju u sebe bilo čega izvana, već u projektovanju svog nesvesnog u svesno. "U čoveku je sve, on ne može naći ništa izvan sebe". Svaki čovek, sam ne znajući, nosi u sebi potpunost svakog znanja i svih vrsti sposobnosti. Sve do sada ljudi nisu izgubili sposobnost da crpe znanje iz "*beskonačnog Okeana svetskog uma*".

Neki to rade zbog urođenih osobina, drugi kao rezultat nekog potresa mozga, treći pri iznenadnom razvijanju sposobnosti protiv

svoje volje, a četvrti putem svesnog rada na sebi. Ali pojam slučajnosti ili sudbine ovde nisu odgovarajući, oni su samo generisane nemogućnosti da se vidi kompletna slika života.

Upoznavajući svoje "*Ja*" čovek stiže svest na svim planovima i mogućnost da živi "*prošireni život*". I takvom "*Prozračnom*", svetom čoveku dostupne su vizije i razgovor sa Duhovima, mogućnost posećivanja drugih Svetova, jedan od drugog lepših, jedan od drugog savršenijih, ali za to treba da bude očišćen od grehova i preobražen. I, ako je samo za nekog od ljudi to moguće, to znači da je u principu moguće za svakoga.

2.1 TELO ČOVEKA KAO PROJEKCIJA TELA UNIVERZUMA

*„To što se nalazi ispod,
je istovetno onom,
što se nalazi na vrhu“*
Hors Trisvetli

Jedan od najpoznatijih materijala koji govori o tom pitanju su takozvane Smaragdne tablice Hermesa Trismegistosa (možda je to iskrivljeno pri pokušaju da se prevede sa drevno slovenskog ime Horsa Trisvetlog):

"Ne govorim laž, već istinu kažem. Ono što je dole, isto je ono što je na vrhu, a ono što je na vrhu, baš je kao što je dole. I sve to je, samo da bi se dogodilo čudo rođenja i razvoj novog života nastavši iz Jednog. Sve stvari su nastale iz njega, samo kroz pojednostavljivanje (podelu). Svetlost izašla iz njega je Otac svih stvari, Tamna - materija [T(o) Materija] izašla iz njega je Majka svih stvari. Međudejstvo ovih suprotnosti stvara izvor sile za pojavu novog života. Sunce (svetlost) svojim dahom dovodi do urednog kretanja Zemlje (materije), Zemlja (materija) hrani Sunce (svetlost). Jedan i samo on je razlog svega učinjenog – svuda i uvek. Snagu izvora života je stvorio Jedan - najveličanstvenija od sila - i manifestuje se u svakom kutku naše realnosti. Razdvojene materija i svetlost, tanko i grubo, sa najvećom brigom, sa poštovanjem, marljivo su povezani između sebe. Tanak, lagan nebeski plamen silazi na Zemlju i tako proizvodi njihovo jedinstvo i tama beži daleko (preobražava se pod dejstvom Svetlosti). I to sve se dešava pod dejstvom Izvora života. On i jeste sila svih sila, zato što suptilno i najlakše (svetlost) vodi ovu silu, a težina (tama) je prožeta njom. Tako se sve događa. Bezbrojni i neverovatni svi oblici života našeg stvorenog sveta. Ja to znam. To je razlog zašto je moje ime – Hors Trisvetli".

Iz ovog postulata može se zaključiti samo to, da ono što je dole je kao ono što je na vrhu, onda se tela ljudi i Bogova javljaju kao

neka vrsta projekcije univerzalne forme. Čak i proces rođenja tela ljudi je sličan kao rođenje univerzuma. Napominjem, da se za rađanje novog univerzuma, u staroj realnosti, mora formirati kombinovani snažan energetski naboj svih mislećih sistema stare strukture. Ovaj naboj je impulsivan, osnovna tačka razvoja novog univerzuma, njegovog prostora, planetarnih sistema, novih civilizacija (ali to nas podseća i na formiranje u ljudskom telu spermatozoida). Pored tog naboja, kao što smo videli, iznad je potrebna još pojava supervelikog Nečeg, skoncentrisane materijalne energije, koja je materijal za rad naboja (isto kao što je jajašce materijal za rad spermatozoida). Energija objedinjenog naboja manifestovana iz stare realnosti je životorodna i nosi informacije o oblicima života iz stare realnosti. Stižući u materijalni oblak ona prenosi znanja o strukturama i oblicima života starog univerzuma. Isto tako i spermatozoid nosi u sebi informacije o strukturi svih ćelija ljudskog tela i stižući u jajašce on predaje znanje o strukturi i oblicima našeg tela.

U indijskoj varijanti Veda kaže se, da se naš Univerzum sastoji od četrnaest planetarnih sistema. Sedam od njih su: Bhur, Bhuvar, Svar, Mahar, Džanas, Tapas i Satja, koji se nalaze jedan iznad drugog, - odnose se ka višim planetarnim sistemima. Sedam nižih planetarnih sistema (u opadajućem redosledu) nazivaju se Atala, Vitala, Sutala, Talatala, Mahatala, Rasatala i Patala (tala znači – mesto tame-materije).

U Vedama se kaže:

"...planetarni sistem pod nazivom Patala formira taban stopala Univerzuma, a planetarni sistem Rasatala – petu i prste. Zglobovi – to su planete Mahatala, a mišiće potkolenice (listove) – planetarni sistem Talatala. Planetarni sistem Sutala – to je koleno kosmičke forme, a planetarni sistemi Vitala i Atala – su kukovi. Njegove slabine – to je Mahitala (mesto neaktivirane tamne materije)".

Kosmičko prostranstvo, odvajajući svetove Tame od našeg središnjeg sveta Jav je "udubljenje na stomaku" (pupak). Dalje idu sistemi našeg sveta Jav (Bhur, Bhuvar), a iznad se kreću više

svetliji Svetovi. Svar – to su svetovi Lega i Arlega, oni su Grudi kosmičke forme, vrat su – planete Mahar, usta – planete Džanas, a čelo – planetarni sistem Tapas.

Najviši planetarni sistem, Satjaloka, odgovara fontaneli na glavi.....

Iz gore navedenog možemo zaključiti da telo Univerzuma ima sve potrebno za postojanje svojih organa, a ljudsko telo je, kao što nije teško pogoditi, projekcija Univerzuma, tako da ono mora da sadrži sve ove organe i sisteme, ali oni se prirodno razlikuju od kosmičkih i poseduju druge mogućnosti. Razmotrimo to detaljnije na osnovu Slavjanskih Veda.

- **anus** (lat. anus — prsten) — zadnji izlaz, najniži kanal, otvor, kroz koji se izmet izlučuje iz organizma. U ljudskom telu to je projekcija granice našeg univerzuma sa bezdanom, iz koga se izbacuje otpad (ugašene zvezde, mrtve galaksije, itd.).

- **Creva** (intestinum) — deo gastrointestinalnog trakta, organ za **varenje i izlučivanje** kod čoveka. Creva se u našem univerzumu javljaju se kao projekcija carstva Koščeja, koji obavljaju te iste funkcionalne dužnosti ali sada već na široj skali univerzuma (sve što nije dovršilo carstvo ljudi (stomak) oni završe, a nepotreban talog bacaju u bezdan). Pošto creva imaju apendiks, onda odatle i legenda o tome, da se smrt Koščeja nalazi na vrhu igle.

- **Sacral plexus** nalazi se u preponama našeg tela, i ima trouglasti oblik [tamo se nalazi čakra "Izvor"], projektuje se sa Svetovima Tame Nprobudne sadržeći u sebi rezerve skrivene sile (hindusi je zovu Kundalini i pokušavaju sve vreme da je probude, ali je to opasno).

- **Jetra** (lat. hepar) — vitalni neparni unutrašnji organ čoveka, jedna od njenih fizioloških funkcija je čišćenje krvi. U svemiru se jetra projektuje na Svet Pakla, koji je tako dizajniran za čišćenje organizma univerzuma. Temperatura jetre je za ceo stepen viša nego temperatura drugih organa tela (zato i peče - pečenj-ruski). U svemiru Pakleni svetovi se smatraju vrućim, jer se tamo preko vatre prečišćuju duše.

- **Želudac** (lat. ventriculus, gaster) — to je organ koji se nalazi između jednjaka i creva. U njemu se vari progutana hrana, pri čemu se u stomaku dešava preobražavanje jednih vrsta energije u druge, tako neophodnih ljudskom telu. Želudac je projekcija sveta Života Ljudi [Lunarni Ljudi] u našem telu. Ljudi kao i druga bića našeg sveta obavljaju u velikom univerzumu funkciju transformatora različitih vrsta energije u druge. Uzimajući sa hranom grube energije, mi ih pretvaramo u tanke (mentalne, eterične, emocionalne i dr.). Sunčani sistemi, sa našom Midgard zemljom, kao da se nalaze u dnu stomaka velikog univerzuma i onda su povremeno izloženi dejstvu Carstva Koščeja (kao što znamo iz creva u želudac periodično prodiru različiti enzimi, koji mogu da izazovu rane i smrt pojedinih oblasti (to se dešava kao i od nepravilnog rada želuca, tako i od spoljnih uticaja, pa čak i od faze meseca)).

- **Pluća** (lat. pulmo, grčki. pneumon) — organi vazdušnog disanja kod čoveka su parni organi. Pluća su postavljena u šupljini grudi, u blizini srca. Desno plućno krilo se sastoji od 3, a levo od 2 dela. U plućima se vrši gasna razmena. U velikom univerzumu im odgovaraju svetovi Lega (od reči lagani – vazdušni, slovenima nisu bili poznati anđeli jer je to grčki naziv, a mi smo ova stvorenja nazivali Legama, otuda ime Oleg, Olga – kao Leg). Ti svetovi su isto tako parni i uobičajeno je da ih zovemo tamni Legi i Svetli Legi, ali kao što vidimo pravilno je levi i desni. U ovim svetovima se vrši funkcija razmene duhovnih energija idućih dole i gore.

- **Bronhije** (od grčke. Βρονχος — "dušnik", "traheje") — organi za disanje kod čoveka. Desni glavni bronh je deblji, više vertikaln nego levi. U svemiru su to parni svetovi Arlega. Oni su provodnici ka višim svetovima Arana.

- **Srce** je fibrozno-mišićni organ čoveka, koji obezbeđuje tok krvi po krvnim sudovima. Ono je pokretač našeg tela. **Srce** je projekcija Sveta Najviših Bogova, koji su se spustili niže za pomoć onima koji pate. U Knjizi Svetla se o tome govori ovako: "*Neki od Najviših Nosilaca Duhovnog Nasleđa našeg Univerzuma po svojoj dobroti sišli su i uredili Svet između Svetova Arlega i Arana, tako*

blizu onima kojima je potrebno pomoći da urede svet svoj". U krvi u našem telu postoje određeni krugovi rotacija i zato nije ni čudo što su se naši preci obraćali Bogovima sa zahtevom da "ne prestane kolo života da rotira", jer u suprotnom svet će umreti. U "Knjizi Velesa" je rečeno: "I gromodršču PERUNU, bogu bitke i borbe reče: "Ti osnažuješ pojave, ne zaustavljaj Kolo da se okreće!.." I zaista prilikom zastoja srca, a samim tim i cirkulacije u našem telu, naše telo kao i telo univerzuma umire. A to da sve gore navedeno ima smisla, govori i drevnorusko ime čovečjih grudi – "Persi", što doslovno znači Perunovo Sijanje, otuda i naprsne amajlije, one koje se nose na grudima.

- **Usta** — telesni otvor čoveka, kroz koji se prihvata hrana, vrši se disanje i proizvode se u njima zvučni talasi. Usta i Grlo to su organi dizajnirani za Oranije – U svemiru oni su projekcije Svetova Arana, koji komuniciraju sa bezdanom.

- **Oči** - one su projekcija Sveta Sijanja. Doslovno: Oko ČI [Čestice Individualnosti], ili, na drugi način, Sijajuće Oči.

- **Čelo** - je projekcija sveta Nirvane.....i tako dalje do viših svetova projektovanih na vrhu glave (do fontanele, projekcije prebivališta Boga Roda) (od čela je i reč čelik, a posebno je tvrd i jak bio Baš Čelik, materijalizacija suštine tamnih sila).

- **Kičma** u ljudskom telu je Projekcija centralnog zraka Velikog Univerzuma, ili kako kažu, "Zlatnog Puta Duhovnog uzdizanja" (stablo drveta sveta). Po njegovom kanalu Duša umirućeg čoveka leti kao u tunelu, da bi napustila umiruće telo i izlazi iz Malog Univerzuma – tela u veliki kosmos. U stanju kliničke smrti ljudi opisuju ovaj proces kao kretanje kroz tunel ka svetlosti.

Želeo bih da još napomenem da su ženski detorodni organi projekcije Kapije Međusvetova, koje su nazivali BABA, tako da su i ženu, rodivši dete (sina), nakon toga događaja imenovali baba.

Uopšte **prema svom fizičkom telu sloveni su se odnosili veoma pažljivo**, hranili su ga ispravno i pravilno. Na kraju krajeva, fizičko telo smatralo se hramom Duše i Duha, i moralo je da se neguje, pa je bilo nemoguće da se koriste cigarete ili materije

koje lišavaju razuma. Od toga su naši Preci imali Snagu pouzdanu i sigurnu, koja je bila jezgro unutrašnje snage. I tada je sve što je uzaludno odlazilo zauvek, i niko od njih nije prazan tugovao uzalud, već je želeo samo zdrav život za samoodržanje.

2.2 STRUKTURA TELA ČOVEKA

9. Duh
8. Telo Najviše forme - Duh PRAV (Božansko u čoveku)
7. Telo Duše (Granično za komunikaciju Duše i Duha)
6. Telo Karne
5. Kreativno (misleće) - Duša SLAV
4. Zvezdano (astralno)
3. Dimenzionalno (energetski kanali)
2. Jav (fizičko telo) - Telo Jav
1. Zaštitno (aura)

Volja – Moć sile "Ja" upravlja svim telima.

Potomci Rodova Rase Velike u ovom životu nikada ne treba da stvaraju u glavi mračne, bezumne i haotične Slike, odnosno da Obrazuju Realnosti Tamnog Sveta, u kojima se manifestuju zlo i okrutnost, parazitizam i nerad, laž i obmana, strah i bezverje, ugnjetavanje i kraj sveta. Glavna stvar je – ne stvarati mračane vrste bića za novu Oblikovanu stvarnost. Jer to uništava ne samo kreiranu u Čistoj Duši mirnu Živu realnost, već onda uništava i samog čoveka, koji je stvorio taj Mračni Svet, koji ga odvodi posle smrti do kapija Pakla.

Sloveni su razlikovali tri stanja telesnih sistema:

Ravnoteža – to je **RA** (svetlost, sjaj.), to jest, u sistemu postoji dominacija svetlosti nad materijom i ona napreduje.

Mračnobesje - to je kada se Materija nalazi Bez **Ra** (svetlosti), odnosno u sistemu dominira materija nad svetlošću i ona degradira.

Stagnacija (mir)– to je kada su svetlost i materija u sistemu jednaki, i ni jedan od ovih elemenata ne preteže. Sistem je bez kretanja.

2.3.KOMUNIKACIJA SA TELOM TOKOM ŽIVOTA.

Naši Preci su znali, da bi stigli u više Svetove, idući po Zlatnom putu razvoja, neophodno je da se poštuju određena pravila i zakoni, da se ne bi poremetila harmonija i ne bi gubila energija, već se naprotiv sakupljala. Među tim pravilima bila je i komunikacija sa svojim telom tokom života.

Oni su znali, da u životu čovek ne treba da odbacuje ono što je u vezi sa njegovim telom (kao primer mogu da posluže dlake, krv, pljuvačka, urin, nokti, sperma i slično).

Na primer, pri rođenju čoveka, njegovu posteljicu su ranije zakopavali pred pragom, a još ranije, po svemu znanom, sušili i čuvali kao energetska amajliju do smrti čoveka, a onda je spaljivali zajedno sa njim.

Ako je izvršena operacija, onda sve što je isečeno sa čoveka, treba da bude spaljeno na lomači, uključujući i zavoje koji nose tragove krvi, gnoja i sl.

U naše vreme često se koriste energetske veze sa telom, na primer pri porođaju se uklanja pupčana vrpca sa velikim životnim tonusom i od nje prave "životnosnažne" različite masti koje se koriste u lečenju pacijenata. To je razlog zašto je **važno da se ne ostavlja u bolnici ništa što bi moglo da oduzme energiju deteta, i zašto je bolje da se porodite kući i po mogućstvu u vodi, jer se u njoj nikada ne formiraju tačke zračenja koje mogu da utiču na zdravlje deteta.**

U nastavku je jedan primer iz knjige J. G. Mizun "Biopatogene zone – opasnost od bolesti"[(5) C. 69-70]:

"Solovjev S. S. izveštava sledeće. Postoji izreka (savet): "Ne bacajte svoju kosu, ptica će je odneti u svoje gnezdo, boleće vas glava". Takvo verovanje postoji kod mnogih naroda, uključujući i ruse, letonce, kineze, narode Indokine i druge. Bila je objavljena u posebnoj zbirci narodna letonska pesma, u kojoj postoje sledeći stihovi:

*"... Popeo sam se na brdo,
Noge su mi skliznule na dole.
Ceo život nokte sećem,
Daleko ih bacam, ne čuvam ih. .."*

Kako razumeti taj i druge prijateljske savete i upozorenja? U ovom slučaju objašnjenje ideje se sastoji u tome, da se između bivšeg vlasnika kose i izgubljene kose sačuvalo zračenje (putem posebnog zračenja), a istovremeno i informativna veza. U stvari, zašto da ne, pogotovo ako ona postoji između živog objekta i nežive njegove fotografije. Tako da ćemo smatrati da takva veza postoji. Kako ona funkcioniše, očigledno niko od nas pouzdano ne zna. Jedna stvar je jasna, da se to dešava kroz informaciono polje koje prožima ceo Univerzum. Kosa bivšeg vlasnik dospeva u gnezda ptica. Ptice gnezde svoje gnezda na raskrsnicama biopatogenih polja ili na samim poljima: njima je tamo dobro, kao i mravima. Znači, objekat sa kojim ste povezani radiacionim i informacionim tokovima, dospeo je u bioaktivnu zonu, koja je za čoveka biopatološka. Iz ove zone po postojećem radiacionom-informacionom kanalu zračenje stiže do vas i udara u vaše telo u pravilnim ritmovima. Ispada kao da ste sami dospeli u biopatološko polje. Zato vas i boli glava kao što proizilazi iz narodnog verovanja. Posledice gubljenja noktiju, očigledno, treba objasniti isto tako (na našem današnjem nivou znanja to donosi probleme). Ali u poslednjem slučaju ne samo da boli glava, već se i razvijaju procesi u organizmu, što dovodi narušavanja koordinacije u starosti, o čemu se peva u narodnoj pesmi. Ako nastavimo razgovor o kosi, pogrešno je pretpostaviti da se ona ne sme spaliti. **Treba je spaliti.** Savetuje se da sačuvate kosu i nokte u plastičnim vrećama do Ivandana (KUPALA), i na taj dan da sve spalite u vatri. *"U krajnjem slučaju, - kaže on, - možete da to bacate i u wc, jer sa dna vodenog rezervoara signal izgubljene kose nikada nije primećen".*

Uzgred, mora se imati na umu da isto važi i za tečne izlučevine

čoveka, posebno za urin i pljuvačku. Jednom kada se nađu u biopatogenom polju, oni mogu kroz zračenje imati nepovoljan uticaj na vas. Nije ni čudo što postoje različite vradžbine u vezi sa ovim izlučevinama. Na taj način, vlažeći svojom pljuvačkom lepak na koverti, šaljete svoju pljuvačku Bog zna kuda, rizikujući pri tome da ugrozite svoje zdravlje. Stručnjaci su, bez šale, utvrdili da ljudi koji se bave ovim poslom, sistematski pate od glavobolja. Bolje je biti na oprezu i to ne činiti. Pogotovo što sve to, pored svega, nije higijenski.

U tom smislu, može se govoriti i o spermi pri životu čoveka. Kao po pravilu, ne troši se racionalno, ali naši Preci su znali to i negovali svoje zdravlje, usmeravajući svoju snagu na nastavak roda. Oni takođe, vodeći računa o zdravlju svog roda, nisu dozvoljavali ženama da prekinu trudnoću. Ako je ranije žena bez saglasnosti muža prekinula trudnoću, ona se proterivala iz roda, a deca su ostajala sa ocem.

Usvajanje stranog zakona o tome da deca u vreme razvoda ostaju sa majkom podriva instituciju porodice, mnogo je razvoda i bila je izgubljena osnovna bitka, po kojoj je muškarac glava roda koji nosi odgovornost za njega.

3.MUDROST RODOVA RASE VELIKE

"Drevna Mudrost se poznaje po tome, ne da bi vladala i da bi komandovala nad nekim, već da bi izgradila nove ponosne druge rodove. Drevnu Mudrost su uvek poznavali, da bi razumeli svoj Životni Put, i za to, da bi je preneli Potomcima".

Dakle, filozofija Rodova Rase Velike – u mnogim aspektima je zasnovana na **nauci Umiranja** [U - veza, **MIR** - svet, i bukvalno znači "uspostavljanje veze sa svetovima, sa dimenzijama"].

Umiranje je Duhovni pojam. To je prelaz na sledeći nivo svesti sebe samog. Kada čovek uči Mudrost Predaka, on se penje na sledeći nivo u svom Duševnom (mentalnom) i Duhovnom razvoju. Izučivši program nivoa vrtića, penjemo se na sledeću fazu razvoja – školu. Mi smo umrli kao predškolci i uskrsavamo svesni sebe kao školarci. Savladavši školski program, mi umiremo kao školarci i uskrsavamo kao i studenti i tako dalje i tako dalje dalje postajući sve mudriji i zreliji. Tačno tako, saglasno vedskim učenjima naših Predaka, ljudi se inkarniraju u svetu Jav, prolaze ovde obuku sa ciljem sticanja iskustva i znanja za dalji njihov razvoj u Višim Svetovima. To jest, zemaljski život čoveka u svetovima Jav, figurativno govoreći, je samo učenje u prvom razredu bezkonačnog sistema vasseljenskog obrazovanja. Porodica i Rod, u kome je rođen čovek je njegova grupa (razred - prvi, drugi, treći, ...) učenja, i rodivši se - postaje "novajlija", kome sledi da spozna nauku života. A oni koji umiru, eliminisani iz grupe, prelaze u sledeći – drugi razred (Svet Lega). Ali, neuspevaju svi da stignu na drugu godinu i ponovo se rađaju u Svetu Ljudi (to se dešava i u više navrata), a grubo prekršioci zakona mogu se poslati na obuku u specijalnu školu – Svetove Pakla.

U svakom razredu (grupi) postoji razredni starešina ili vodič, koji je odgovoran za sve učenike i njihovu obuku po svim predmetima – on je Bog – Pokrovitelj tog Roda i u njemu se može obraćati po svim pitanjima.

Nastavni plan života sastavlja Boginja Makoš (tka sa svojim ćerkama Doljom i Nedoljom niti Sudbine), koja ima obavezu da sve kontrolne testove i ispite čovek ne izbegne, a postoje i izborni predmeti koje on može sam da izabere.

Kod svakog čoveka pored toga, postoji i nastavnik iz starijeg razreda (sledećeg od našeg Višeg Sveta), koji mu pomaže – to je njegov Leg Čuvar. Ostali Bogovi su učitelji ljudi, svaki po svom predmetu.

Na kraju života, kada čovek umre, "*nastavničko veće*" rešava njegovu sudbinu o prelasku u viši Svet, ili, kako su govorili naši Preci, on prolazi tri suda: sud Savesti, sud Predaka i sud Bogova, gde bi trebalo da položi testove i kontrolne liste u svim predmetima i što je najvažnije – profilirajući ispit po Lekcijama (Urok), zadatak koji on dobija kada inkarnirana Duša prolazi kroz Zvezdu iz Čertoga određenog Boga-Učitelja, čiji mu je predmet određen kao glavni za njega. Nije ni čudo što su naši Preci govorili, da Zvezda, kroz koju prolazi Duša po rođenju, određuje njegov Rok (Urok), ili Sudbinu.

Znanje prevodi Dušu čoveka na drugi nivo svesti. Mi to zovemo promena Mere (dimenzije) – Sveta. Na taj način umiranje je jedinstveno preobraženje čoveka u Toku Vremena Života u različitim svetovima i "Smrt" to je potpun i konačan gubitak Duše tela, u kome ona živi pri prelasku iz jednog Sveta u drugi i bukvalno znači u prevodu sa runa "Promena Mernosti (Dimenzije) Kreacije".

Ne postoji ograničenje u razvoju ljudske svesti. Filozofija, ili Mudrost Predaka pomaže Čistim Dušama Rodova Rase Velike da se izdignu iznad, ne u odnosu na razum drugog čoveka, već iznad svog trenutnog položaja.

Postoje prirodne sile koje upravljaju svešću i ponašanjem čoveka. Telom upravlja Duša, Dušom upravlja Duh, a Duhom upravlja Savest.

"Savest – to je zajednička Vest Duše Čoveka i Svetlih Bogova". To je kao da je mudrost u Duši u interakciji sa Nebeskom Istinom. Njihov trajan, harmoničan odnos, se zove

Savest.

"Ako Ljudi Rodova Rase Velike, zanemaruju Savest, onda ih zahvataju nespokoj, slabost i bolesti".

Naši Preci su uvek stremili ka Bogovima i tako upravljali i kontrolisali Snagu Duha i Vere. Njima nikada nisu upravljale Snage Instinkta i Osećanja – na kraju krajeva, to je **životinjski nivo** upravljanja Dušom, a naš je narod Duhovan, Oduhotvoren. Zato se **sloveni upravljaju snagom Duha**, a sve druge Upravljajuće Sile njime kontrolišu.

Odnos upravljačkih sila je raspoređen na sledeći način:

9. Sila Duha i Vere – Duhovni Čovek.
8. Sila Uma i Volje – Oduhotvoren, Umni Čovek, koji stvara uz pomoć Duha.
7. Sila Duše – Duševan. Razlikuje se od Duhovnog različitim nivoima.
6. Sila Reči – Kreativan.
5. Sila Misli – Misleći.
4. Sila Volje – Voljni.
3. Sila Razuma (intelekt) – Razuman, Intelektualan.
2. Sila Osećanja – Osetljiv, Sentimentalan.
1. Sila Instinkta – Instinktivan (najniži).

Duše Rodova Rase Velike uvek su se upravljale silama devetog nivoa, ali sa usvajanjem hrišćanstva Sloveni i Ariji su pali do 3. i 4. nivoa Upravljačkih Sila. Ko je uspeo da pobegne od primanja hrišćanstva, bio je na 4. nivou – on je bio Voljan. Komunisti su u svoje vreme još više opustošili Duše Slovena do 2-og nivoa Upravljačkih Sila. A savremeni vladari, koristeći televiziju, spuštaju čovekov nivo Upravljanja Dušom na sam najniži vid uticaja – Instinkt (neki ga spuštaju i još niže – do nivoa životinje).

Vrste ljudi u zavisnosti od upravljačkih sila:

- **AZ (AS)** - čovek koji je dostigao nivo Bogova.
- **Čovek** – (ima u sebi Česticu Individualni – to je Duh koji se nalazi privremeno u fizičkom telu) biće transcendentalno, upravlja osmim i devetim nivoom. On je duhovan i besmrtn. Njegova Duša nastavlja da se razvija posle smrti u drugim svetovima.
- **Ljudina** (Lunarni Ljudi stvoreni kao rezultat kloniranja na jednom od Meseca) – u njemu dejstvuje do sedam upravljačkih sila. On je upućen u suštinu između života i smrti, ali on nema Duh (dakle, nakon smrti, njegova Duša može da se rastvori).
- **Stanovnik** (instinktivni) – upravlja silom tri niža nivoa. Trostruki čovek, koji živi materijalnim brigama.
- **Neživi, Neljudi i Besovi** – predstavnici tamnih sila i njihovi potomci koji ne podležu Duhovnom Preporodu. Oni odriču sve što ne odgovara njihovoj predstavi života. Čovek takođe može da degradira do nivoa besova, u tom slučaju on gubi sistem reinkarnacije i tako dovodi do toga, da postaje bes – smrtni (tj. postaje Košcej, Baš Čelik) i njemu je već problematično da se popne naviše. **Od Duše ostaje samo školjka matrice, i on onda može da sklizne još niže i nestane u tami neprobudnoj (ne probuđenoj još). U početku gubi Savest, onda odlazi Duh i konačno puca školjka Duše.**

Većinom ljudi upravlja Sila Instikta i Srećom po njih to su

Osećanja. Spolja, to je čovek, a iznutra nečovek – stanovnik ili ljud. On je pasivan, živi na nivou instikta. On ispunjava svoj posao ili tuđu volju i nikada ne deluje sam po sebi. To je čovek-mašina, koji se zauvek nalazi u mesečarskom snu, tj. u iscpirljenosti. Osećanja predstavljaju njegov jedini put komunikacije sa njegovom psihom (svešču). On može da odgovori na osećanja, pokazujući samo odgovarajuće potrebe. U svim svojim postupcima rukovodi se čisto životinjama potrebama.

Svojim idealom oni smatraju manifestacije: želje drugih, gnev, samoljublje, zelenašenje, požudu i dr. **Naši Preci nazivali su ih letari (ograničeni umom), odnosno najnižim oblikom robova, a njihovi potomci već su proletari.** Proletari sa latinskog znači – dobro radi, beslovesni rob, koji je u stanju da se razmnožava. Visoko zadovoljstvo takav tip pronalazi u opijanju. U takvom stanju počinje da se manifestuje u njemu najbliža **Upravljačka Sila – Osećanja**. On je u stanju da voli na nivou životinje, jer se njegov um nalazi zavistan od instinkta. To je instinktivan čovek, ali **to nije čovek u pravom smislu te reči**. Takve ljude biblija poredi sa zverima. O tome je rečeno i u Otkrovenju Jovana Bogoslova gl. 13, čl. 18.:

"Ovde je mudrost. Ko ima um neka izračuna broj zveri; jer je broj čovekov, i broj njezin je 666." Iako broj 666 znači $(6+6+6)=18=1+8=9$ broj harmonije i sa zverima nikakve veze nema. Samo je takav čovek kao životinja u svojim željama.

4.RAZUMEVANJE KOD SLOVENA FENOMENA ŽIVOTA I SMRTI

4.1. ŽIVETI SE MORA TAKO, DA BI SE DOSTOJANSTVENO MOGLO UMRETI

Kako treba da živi čovek u Svetu Jav, da bi mu onda bilo komforno pri prelazu u Svet Nav. Čovek dolazi u Svet Jav da prođe lekcije i ugradi u svoju dušu nove informacije koje će on predati potomstvu. Pored toga, čovek mora za svog života da akumulira što više energije za život u višim Svetovima. Koji su načini čuvanja i dopunjavanja energije?

Nekoliko njih:

Prvo:

Kao što je poznato jedinstveno Energetsko Polje i energetsko telo čoveka mogu da posluže u različite svrhe i da budu usmereni kako na Dobro, Kreativnost, Zdravlje, tako i na zlo, uništenje, bolesti.

Zdrava deca, prepuštena sama sebi, uvek su u pokretu, gledajući njih, stiče se utisak da oni nemaju gde da daju svoju energiju, ali u stvari, ova postojana fizička aktivnost i igre su im potrebni za rast i razvoj svih sistema organizma - to je njihova prirodna potreba. Sa godinama ova potreba se smanjuje i nakon formiranja svih sistema (svih tela), energija se troši, uglavnom na održavanje optimalnog nivoa fiziološkog stanja (odgovarajuće starosti 20 - 30 godina) i za očuvanje ravnoteže.

Otrpili, posle 43-će godine, čovek prolazi kroz svoj "Energetski plafon", svoj maksimum i svoje optimalno fiziološko stanje i počinje "spuštanje sa vrha". Sada, za održavanje svoje bivše vitalnosti, on mora da se "penje naviše", trošeći za to sve više

i više energije. To može da se uporedi sa logorskom vatrom, - u detinjstvu i adolescenciji čovek se zagreva oko logorske vatre, koju su za njega založili roditelji i Preci; ova vatra se razgoreva i gori jarko zbog svoje energije. Ali, pre ili kasnije, "goriva" nestaje, vatra i toplota opadaju, pojavljuju se "žar i ugalj" i već je neophodno potražiti "drva" i očuvati vatru. U našem slučaju logorska vatra - to je život. To je uobičajeni scenario opšte predstave i niko ga ne mimoilazi.

Komforne zalihe goriva pogodne su dakle samo za 43 godine. Baterija se onda isprazni. Na dalje je sve na samoodržavanju. Razumni ljudi unapred računaju na tu situaciju, čak i pre 43-će godine, a oni koji ne računaju iznenada će se isključiti posle 43 godina, ispadajući iz Java. Neki se čak samoubistveno katapultiraju iz Java, izgubivši smisao života.

Najdragocenija stvar za Potomke - to su informacije. A informacije se zapisuju na "nosioce". Nosilac informacije - je Duša. To jest, sadržaj Duše Predaka - je nagrada za Potomstvo. Potomci kroz Savest kopiraju sebi ovu informaciju na mozak-usb fleš disk (intuicija).

Figurativno se može reći, da je svaki rod svoja "košnica". Ispostavilo se, da svako posle smrti, kao pčela, nosi "med" u svoju "košnicu". I onda iz svoje "košnice" hrani svoje "pčele"- potomke. Pri tome "strancima" nisu dostupni lični podaci iz drugog roda u direktnoj vezi kroz Savest. A rod može da bude ogroman i da se pretvori u narod. Informacije iz drugog roda ipak je moguće preuzeti - to demonstriraju „hakeri“, koji se češće prikazuju "prisećajući se svojih prošlih inkarnacija". Ali se ne sećaju svojih prošlih života svi, većina takvih istraživača dobija pristup tuđoj bazi podataka. To je lako proveriti. Kažu, da telo može da bude u svakom životu različito, ali oči nužno ostaju iste. To zvuči logično, jer je Duša ista, a oči su - ogledalo Duše. Pored toga, stalno čujemo, da više ljudi može da se naziva u nekom od prošlih života jednim i istim istorijskim likom.

Setimo se osnovnih izvora snabdevanja energijom , to su: vazduh (disanje), hrana i voda (ishrana), energetska polja (toplota, svetlost i drugi, manje izučeni, ali ne manje važni izvori), specijalne vežbe. O svim ovim izvorima, ovde je već pričano ranije.

Sada je vreme da se razmotre konkretna stanja i radnje koje dovode do gubitka energije, koje treba na svaki način izbegavati:

- U komunikaciji sa ljudima, uvek treba pokušati prilagoditi sebe na dobro, dobronamernost i razumevanje. Od Duše do Duše uvek postoji put.
- Pokušajte da pronađete duhovno srodnu vama Dušu, - lako ćete prepoznati takvog čoveka: sa njim će uvek biti lepo i tiho, imaćete uvek teme za razgovor, nikada i ništa neće biti sa njim dosadno, uvek ćete biti u mogućnosti da mu otkrijete najdublje misli i uradite za njega - sve. Čuvajte te odnose, ako ćete se sresti - to je velika sreća, a ako je takva osoba bliska vama rođak, - onda je sreća dvostruka.
- Pokušajte da imate više slobodnog vremena za boravak u društvu ljudi bliskih (srodnih) po duhu, po načinu razmišljanja, po Veri; ne posećujte i ne ostajte u preduzećima gde se osećate: nemirno, neprijatno, teško, gde ste skućeni ili uvređeni.
- Ako morate da razgovarate sa neprijatnom osobom, ili su vas uvredili (na poslu, na javnom mestu, u saobraćaju), - osmehnite se, razgovarajte tiho, polako i smireno, i nikada se nemojte upuštati u rasprave.
- Na javnim, sumnjivim javnim mestima, stavljajte energetska zaštitu. Zamislite da vas okružuje bistar, nepropuštajući omotač (u obliku čaure ili lopte), od koga se odbijaju svi spoljašnji uticaji u vidu misli, zračenja, patogenih faktora, patogenih čestica. Treba zamisliti izolaciju od okoline u bilo kom dostupnom obliku ili

formi.

- Pokušajte da češće provodite vreme u Prirodi..

• Važan faktor za očuvanje energije je život u radosti, jer **Ra** - to je sijanje - davanje, tj. čovek, koji živi u radosti zrači pozitivnu znergiju, natapa oko sebe prostor, materijalne stvari i slično, čime se poboljšava sama sredina njegovog boravka i sakuplja energija.

U nastavku predstavljamo osnovne puteve duž kojih se gubi energija. Gubitak i beskorisno gubljenje životne energije:

- Bilo kakve bolesti, medicinske ili duševne.
- Stalne, produžene ili hronične.
- Prekomerni fizički ili emocionalni stresovi (iskustva, strahovi, bes, gnev, ljutnja).
- Duga neaktivnost, pasivnost, dosada, lenjost, produžen dnevni san.
- Prejedanje, konzumiranje loše hrane i vode.
- Unutrašnje mentalno preživljavanje ("prežvakavanje") emocionalnih događaja dana sa unutrašnjim dijalogom ili razgovorom. Pri tome, negativni događaji kao da se preživljavaju ponovo i mogu da se razvijaju i da rastu.
- Prazni razgovori, sporovi, ogovaranja i intrige.
- Negativna okolina (kompanija, predstave, knjige).
- Negativni uslovi života (socijalni, ekološki, klimatski).
- Štetne navike (kompjuterske igre, droga, pušenje, upotreba alkohola i slično).

Pored toga, neophodno je živeti "**Po savesti i u skladu (harmoniji) sa Prirodom**". Zašto je tako važna ova veza sa Prirodom? Zato što čovek dobro tretirajući Prirodu izgrađuje jedinstvo sa Prirodom (sadnjom novog drveća, brinući o bolesnim životinjama, stvarajući na primer hranilište za ptice, obnavljajući populaciju životinja, biljaka i ptica unetih u crvenu knjigu,

prikupljajući razumnu dozu lekovitog bilja i slično) ostavlja svoj energetski trag u vidu dobrih dela, koje Priroda pamti i vraća čoveku stotruko, kada je njemu to potrebno - za života ili posle njegove smrti.

Drugo. Sledeća važna energetska radnja koju čovek mora da uradi ovde na Zemlji je da zaradi sebi telo Slave, odnosno **on mora da proslavi sebe u životu**, da se posle smrti o njemu govori i misli dobro, naročito rodbina, koja se najviše od svih seća čoveka. Ne kaže se bez razloga: "*O pokojniku sve najlepše ili ništa*". Odnosno, da se ne načini zlo, ako se čovek u ovom životu ponašao nedostojno.

Šta je to Slava? To je veoma drevan termin. Sve do sada kod kozaka postoji **lava**, veliki protok ljudi (vulkan isto izbacuje lavu). I zato Slava označava prisajedinjenje na opšti tok.

Naši preci su slavili i slave svoje Bogove u Himnama – Pravoslavnim (poslednja reč u budućnosti u hrišćanstvu dobila je drugačije značenje - proslavljanje, i prirodno joj je promenjen i smisao). Zašto **prav-o-slavni**? Jer, sloveni slave Bogove iz Sveta Prav. Na primer, u Himni - Pravoslavljanje Boga Roda su ovakvi stihovi: "**Veliki je naš Rod - Poroditelj! Slušamo prizivajući te! Slavljen i Trislavljen budi!**".

U "Velesovoj knjizi" se kaže: "**I mi imamo junaštvo predaka naših u svom životu, zato slovimo slavjanima jer slavimo Bogove**".

Čak i naša imena često sadrže koren "slav".

Iz rečenog se vidi da za slavjane nije važna materijalna komponenta, a **Slava** je jedinstvena **energija** koju čovek dobija kako za života, tako i posle smrti. Nije ni čudo što oni kažu: "*On je preplavljen zracima slave*". I ova tradicija zarađivanja sebi Slave

postoji kako u vedskom pravoslavlju, tako u hrišćanstvu, isto tako i u komunističkom vremenu i sve do danas (u "nedorazvijenom" kapitalizmu). Posebno se energija Slave manifestuje u periodu ratova sa neprijateljima. Čak i kada čoveka, pod određenim okolnostima lišavaju prava na Slavu (onog najvažnijeg), on i dalje obavlja svoju dužnost.

Pri tome, čovek stvara sebi, tako se zove, Telo Slave. Evo kako to tumači „Engar ili mistično-magijski rečnik:

"Telo Slave je energtsko telo, koje se može dobiti kao rezultat duhovne evolucije. Onaj ko dobije "Telo Slave" u stanju je da prevodi materiju u energiju i slobodno šeta Svetovima. Telo Slave je krajnji stepanik inkarnacije Duha u fizičkom Svetu".

To znači, da je "Telo Slave" energija sa visokim stepenom zasićenja Svetlošću (kao i sve u Svetu Slav). U tom telu, Duh poprima univerzalnu "školjku" za Svet Svetlog Nava (Slava). I u Svetu Jav za njega više nema ničeg da se uradi, iako je putovanje po svim Svetovima moguće. Uključujući u tom smislu i Svet Tamnog Nav-a. Tako je i Isus, čini se, bio u poseti Tamnom Nav-u. O tome se govori u "Silazak Isusa Hrista u Ad".

Otuda mnoštvo junaka kod našeg naroda, kojih se sećamo: sastavljamo im pesme, epske, postavljamo im spomenike, pišemo knjige i drugo.

Zbog toga, da bi **TELO SLAVE** bilo podsticano stalno - važna stvar za čoveka, koji živi u Svetu Jav, je rađanje zdravog potomstva, koje će ga, sećajući ga se, slaviti vekovima (iz generacije u generaciju).

U narodu ima i onih koji živeći život (na žalost većina), nisu bili u stanju da zarade telo slave i sami za sebe kažu: "Život živeli, a da se ništa ne pamti", odnosno nema **slavnih dela**.

Pored toga, ne treba da mislite o lošim ljudima (televizija, radio i štampa stalno usmeravaju naše misli na to) ni tokom njihovog života, ni posle njihove smrti, jer im predajete svoju energiju. Mislite o svojim Precima i svojim Bogovima i vi ćete energetski jačati i kroz život biti srećniji.

Važno je čoveku da pravoslavljia pri životu svoje Bogove i Pretke na praznike i dane sećanja, čime im daje svoju energiju u Višlje Svetove, koja će se onda njemu vratiti stotruko.

Ranije je već rečeno, ne stvarajte haotične i loše slike. Kod naših Predaka Misli, Slike, Reč i Delo su povezani između sebe. Dakle, uvek pokušajte da obuzdate reči i završite započeto delo.

Ranije slavjani svoje Bogove ništa nisu pitali, već su obrnuto, kroz pravoslavljenje odavali svoju energiju svom rodu, da bi se ona akumulirala. Ali su znali ako dođe teška godina da će im oni pomoći.

Ima i onih koji zarađuju takozvanu lošu slavu, svim vrstama zločina prema čovečanstvu, ali ova slava (čitaj energija) ne ide u korist ovog čoveka, ona ga vuče u Pakao ili u hrišćanskoj tradiciji u Ad. U tom smislu, postoji još starije energetsko pravilo, **ne ostavljati zlo nekažnjeno, jer ako ostavite zlo, to neće proći nekažnjeno - vi ste onda saučesnik tog zla.**

U životu treba razvijati svoju samosvest, mi smo do kraja života dužni da formiramo u sebi program, prepoznajući naše istinsko "Ja" (Duh). O tome detaljnije u nastavku.

Iz gore navedenog sledi da **čovek stiže u Svet Jav, da svojim dobrim delima akumulira energiju, koja će mu omogućiti da se razvija dalje, da ide po Zlatnom Putu razvoja.** Primer pozitivnog razvoja na našoj Zemlji mogu biti Sveci (Svetli), koji su tokom života sakupili dovoljno energije, da su čak nad glavom

imali određeni oreol.

U tom smislu ne može da bude čudna legenda, da su ljudi koji su tokom života sakupili dovoljno energije spaljivali svoje materijalno telo mističnom vatrom i odlazili u Slav, a neki su mogli očigledno da stignu i u Prav, odnosno da preskoče stepenik u razvoju.

4.2 RAZUMEVANJE FENOMENA ŽIVOTA I SMRTI

Govoreći o našim Precima, razumno je obratiti pažnju na njihova imena, ona mogu mnogo da nam kažu o karakteru i prirodi razmišljanja naroda. Ko još, osim nas ima imena Vera, Nada, Ljubav i druga, koja potvrđuju da su naši preci duboko prosuđivali o svim fazama ljudskog života, o svim aspektima duše i srca, a takođe i o smrti. Mi znamo, da je u Svetu sve međusobno povezano, ali sa različitim stepenom snage. Imena doprinose stvaranju misaonih formi, posebnih oblaka. Pri tome energo-informacioni oblak obavlja svog domaćina. Mnogo puta se spominje i izgovara ime dato na rođenju. Ovom imenu pridružuje se "Slava". Slavno ime vodi mase ljudi za sobom, a ono opredeljuje svog domaćina da se ponaša na taj način, kako je tim imenom predviđeno. Ime se nije dobijalo samo tako, već sa namerom. Čak se izračunavala frekvencija prostora na datum rođenja, da bi znali predispozicije novorođenčeta za zanat i o njegovoj mogućoj inteligenciji. I sastav "prostora" se sve vreme menjao. Na kraju krajeva, svaki dan i čas menja se položaj svih zvezda, planeta i objekata u odnosu na svaku tačku prostora. Ništa ne stoji na mestu u našem živom Svetu. Pri rođenju dete startuje u jedinstvu sa prostorom. Rezonanca se dobijala kasnije, pri ponavljanju karakteristika frekvencija prostora. Obično je to bilo prilikom svakog rođendana. U takvim danima se dešavala rezonanca unutrašnjih frekvencija u čoveku sa spoljnom frekvencijom u pozadini. Pri tome neki se nisu prepoznavali kao sasvim dobri. To je zbog činjenice da je "nalepljena prljavština Nava" pala na njih, a ona može da se doživi kao sopstvena, rođena. I bolno je odstraniti je. Nešto slično se dešava na dan rođenja. Čišćenje od nalepljene prljavštine Nava. Samo ako u već izgrađeno telo padne snažno integrisana prljavština, onda nakon toga ne može da se desi regeneracija. Nastupa "starost" na čudnim mestima, gubitak forme - organizam ne može da se seti kakav je bio pre nagomilavanja "prljavštine" i kakav bi trebalo da bude. A podmlađivanje je najbolje uraditi na dan rođenja. Očigledno, u tu

svrhu su u to vreme bili pozivani najbolji prijatelji i pripremali su najbolju hranu slavljeniku. Prijatelji su horski slavili slavljenika, odnosno pozivali slavljeniku energiju Predaka. Ova su dobra slavljenika na dan rođenja frekvencijski zasićivala i u isto vreme su ga čistila od nalepljene za godinu dana od "prljavštine" Tamnog Nava. On je ulazio u rezonancu i jačao svoje životne vibracije. A kvalitetna hrana dozvoljavala je da se regeneriše tkivo. Na radost svih oporavak bi bio uspešan. Mladost se onda vraćala. A sada svi misle da se na dan rođenja najbolje otrovati alkoholom i upustiti u opasnosti i ludilo. U isto vreme Dušu ocrniti nepristojnim radnjama.

Treba dodati, da su se u svakom trenutku starali da deci daju imena poznatih, uglednih Predaka. Šta su time želeli da privuku svom rodnom potomku? Potomci su na taj način mogli rezonovati tokom svog života sa najboljim Precima. Veza, odnosno Savest ili intuicija radili su moćnije.

Svi drevni rodovi su imali svoja runska pisma i o njihovom obrazovanju svedoče mnoge potvrde u hronikama drugih naroda. Ogroman broj činjenica govori u prilog tome da su sloveni imali pismo ne samo pre svih zapadnih naroda u Evropi, već i pre rimljana i grka i da je širenje pismenosti krenulo od njih na zapad, a ne da odatle do njih. Naši Preci, pokušali su da na najbolji način uklope svoj život u harmoniju kosmosa, česticu koje su i sami svesni. Najnovija istraživanje naučnika daju razloga da verujemo, da su drevni sloveni pažljivo pratili kretanje zvezda i planeta i koristili svoja zapažanja, ne samo za orijentaciju noću u šumi. Naši Preci su bili upoznati sa zodijačkim sistemom, znali su uticaje udaljenih sazvežđa na sklonosti ljudi i na taj način na njihove sudbine – i pokušali su da žive u skladu sa ritmovima Univerzuma, usklađujući sa njima sve svoje napore. Po mišljenju drevnih ljudi, čovek se kretao po svom životnog putu, ne baš tako, kao što može da se kreće po planinskom putu, postepeno približavajući se vrhu. Sve je izgledalo u predstavama naših Predaka sasvim drugačije: **čovek je nestajao na jednom nivou i ponovo se pojavljivao na**

drugom, sa novim kvalitetom. Zato se **prirodna biološka smrt nije posmatrala od strane naših Predaka kao i konačna smrt**, potpuni nestanak čoveka. Smrt, kao i svi prethodni događaji, bila je samo prelazak u novi kvalitet, kada se uništavalo telo, ali bezsmrtna Duša sa Duhom ostajala je neprikosnoven. Pored toga, ona je mogla da se vrati, ušavši u novorođenče. Eto zašto su sve vreme **pokušavali da deci daju imena proslavljenih, uglednih Predaka**.

Drevni sloveni su verovali da rođenje, kao i smrt, narušava nevidljivu granicu između Sveta mrtvih i živih (detorodni organi porodilje otvaraju vrata Međusvetova) i zato, da bi se izbegle razne opasnosti tokom prelaska u drugi Svet, oni su počeli da se uče smrti još za vreme života. Mi sada ne volimo da mislimo i govorimo o smrti i u svakodnevnom životu obično izbegavamo ovu temu. Odnos sadašnjih ljudi prema tajni smrti – je dvostruka: sa jedne strane, želeli bi da uopšte ne znaju i ne razmišljaju o njoj, ali sa druge strane, mi pokušavamo, nasuprot toga, da prodremo u tu misteriju, da je lišimo nepoznatih. A naši Preci su nastojali da "savladaju" fenomen smrti, da ga naprave razumljivijim i pristupačnijim za korišćenje. I ta njihova želja pokazuje se u ogromnom mnoštvu priča, mitova, rituala (sahrane, misterije, bajke i slično).

Dakle, smrt je bila uključena u život, zahvaljujući čemu je ona postala jedan od ciljeva znanja životnog sveta ljudi i ne više tako strana. Zato su se svi sloveni radi upoznavanja sa Svetom Nav kroz različite misterija i obrede podvrgavali ritualu "privremene smrti" i "vaskrsenja". To se izvodilo apsolutno ozbiljno i sa svima! Na primer, za dečake bliže upoznavanje sa Svetom Nav sprovodilo se pri završnom obredu rituala inicijacije u ratnike. U početku sveštenici su slali svest dečaka u Svet Nav, sprovodeći nad njima poseban obred ulaska u "druge svetove" (onostrane). Ispitanike su smeštali na zemlju na leđa i sa njima niko nije smeo da razgovara, osim sveštenika koji je sprovodio ritual. Nakon susreta sa mrtvim

Junacima Predaka njihova svest se vraćala nazad u Svet Jav. Za devojke takav se obred sprovodio, kada su se posvećivale u Vestalke i one su dopadale pod zaštitu Boginje Vesti. Sekundarno su dodirivale Svet Nav, kada bi postajale neveste. Devojka je umirala za svoj rod i rađala se u rodu muža. Kao simbol umiranja u toj ceremoniji služio je venčani veo, jer su stanovnici Sveta Mrtvih nevidljivi za žive, tako mladu niko ne treba da vidi. Narušavanje svadbene zabrane dovelo bi do nesreće, čak i do prerane smrti nekoga, jer se u tom slučaju narušavala granica i Svet Mrtvih bi "provaljivao" u naš, preteći sa nepredvidivim posledicama. Na kraju krajeva, sa čovekom se ništa ne dešava tek tako. **Sve što se dešava, jesu znakovi Bogova.**

Kasnije u braku – žena svaki put, kada je rađala, ona kao da je napuštala Svet Jav – "umirala" je za sve, pa se čak i sa svima opraštala, a zatim, rodivši dete, ona kao da je ponovo oživljavala.

Ako bi neko nekog iznenada povredio – to znači da su zli Duhovi ili sama Smrt spremni da njime zavladaју. Pa i tradicionalna srpska sahrana sadrži veliki broj rituala, koji treba da odaju umrlom poslednju počast i omoguće vaskrsenje u novo životu.

Pri rođenju deteta pristupali su svi prirodnim elementima. Odlazeći sa ovog Sveta, čovek se sa elementima opraštao. Osećajući približavanje smrti, starac je pitao sinove da ga odvedu u polje i klanjao se na sve četiri strane i govorio:

"Majko Zemljo, oprosti i prihvati!
I ti, voljeni svetli - oče,
oprosti, ako sam uvredio..."

Onda bi legao na klupu u ugao i sinovi su skidali nad njim zemljani krov na kući, da bi lakše poletela Duša, da ne bi mučila telo.

"Svi sloveni do samog Hladnog mora na severu su znali, da je briga o ljudskom telu važna zbog ustrojstva Duše. Za života Duša i telo su celina. Kao što voda ispunjava zemlju, tako duša živi u telu. Ali i nakon uništenja tela ostaje tajna veza ostataka tela sa Dušom. Spaljivanjem leša na pogrebnoj lomači – i očišćena vatrom Duša se onda lako diže na nebeski svod. Tamo majka i otac čekaju dete, tu prijatelj pronalazi prijatelja, tu je kraj svim razlikama i – svaki san se ostvaruje. Ostavljajući telo kao plen pticama, zverima, crvima – i duša će onda neprekidno da luta u blizini mesta gde je čovek umro. Zbog lišavanja obreda ona će pokušati da traži osvetu ne samo vinovniku smrti svog tela, već i svim ljudima bez razlike. Duša čoveka, čije je telo bačeno u vodu, ide za njim i teško onome ko ga, našavši takvo telo, ne smesti na vatru lomače ili ne sahrani u zemlju. Sahranjeno telo oslobađa ljude od osvete Duše, ali na drugačiji način nego spaljivanje. **U zemlji Duša ostaje ugnjetena, ne da joj se da se probije pod živu svetlost dana, ni pod tperavu uspavanku zvezdi. Kao nemoćna beba, kao zver u mreži ili kao rob zauvek vezan, tako je nemoćna, nepomična Duša onoga, čije je telo sahranjeno u zemlju.** Vremenom podzemna hladnoća i tama izjedaju Dušu, čežnja i glad za dnevnim svetlom odnose nade, i ona, rastvorena, gasi se kao ugalj pod pepelom, zaboravlja sebe i zamrzava se zauvek u zemaljskom miru. Zato neprijatelj nigde ne nagrađuje neprijatelja sahranom. **Zato je bolje umreti u borbi nego da se umre kao rob i lišiti se lomače.** Rasi oprezno bacaju telo neprijatelja, da se lutajuća Duša ne osveti pretvarajući se u slepog miša, da ne bi sisala krv beba, da im ne bi donosila neprijatne snove.

Kako su zamišljali svoj svet naši pradedovi? Naučnici pišu, da im je on izgledalo kao veliki jaje. U sredini Vaseljene (u energoinformacionom odnosu, kao i svaki svet zauzima ceo obim univerzuma), nalaze se Svetovi Jav i naša Zemlja. Iznad su Svetovi Nav. Da bi dospeli tamo, morala je da se pređe granica koja okružuje Svetove Jav. Oko Sveta Jav, nalaze se mnogobrojna Nebesa Svetova Slav i Prav. Naši preci su verovali da se na bilo koje od neba može stići, u skladu sa Drvetom Sveta (Zlatni zrak

uspona duše je stablo tog drveta), koje povezuje između sebe Niži Svet (Pakao), Zemlju i sva Nebesa. Nebesima (ne besovima) po shvatanju predaka, smatrali su se Najviši Svetovi, gde posle smrti dopadaju junaci-Preci. To čudesno mesto zove se "Irij", "Virij". Neki naučnici sugerišu da od njega dolazi današnja reč "Raj", vezana za naše shvatanje hrišćanstva. I to je stvarno tako, kako nalazi svoj odraz u ogledalnosti našeg jezika, ako pročitate reč "raj" sa desne strane na levu, onda ćemo dobiti drevni koren "Jar".

Drevni preci su mislili i o tome, šta se nalazi izvan Virija, u bezkonačnom Univerzumu. Oni su razmišljali o drugim Svetovima koji su morali da se tamo nalaze. Drevni preci su smatrali Zemlju i Nebo dvema živim bićima i više od toga – supružničkim parom, čija je ljubav i porodila sve živo na svetu. Boga Neba, Oca svega, zvali su Svarog.

Ljudi su sebe zvali "Dažbogovim unucima" i naši Preci su u to vreme tačno znali od koga oni vode svoju porodično stablo. Daždbog je Sin Boga Oluje, Groma i Munje – Peruna i on se smatra pradedom slavjana i glavnim vedskim Bogom. Munja kod Peruna ima dva lika: lila-plava, "mrtva", razbija smrt, i zlatna, "živa", koja stvara i budi zemaljsku plodnost i novi život.

Boginju Marenu povezivali su sa smrću, hladnom i spokojnom i kako se smatralo (prema nekim izvorima), zajedno sa Daždbogom ona je porodila Boga Koladu, KOLO Dajućeg. Kao što je poznato jedna od viših drevnoslavjanskih mera vremena i rastojanja puta je krug - kolo.

Tradicionalnim elementima pogrebnog vedskog rituala javljaju se tri pomen dana – treći, deveti, četrdesetodnevni. Smisao žalosti prvog dana je jasan: to je – rastanak sa životom. A drugi i treći određuju gde će dopasti Duša pokojnika posle smrti. Da li u Svetle Svetove Nava, odakle semena života lete na različite svetle zemlje Svetova Jav. Da li na čišćenje u Pakao Nava, gde žive Duhovi Ognja i odakle može da se padne na tamne zemlje Java. Da ne bi dopali u Pakao, oni su čistili sebe još za života. Na taj način, u pogledima drevnih predaka jasno je vidljiva zavisnost posmrtnog puta ljudske Duše od ispravnosti prošlog života. Pri tome je

dozvoljena mogućnost ispravke i očišćenja od grehova i tokom života u svetu ljudi i nakon toga u Paklu Nava.

Stavovi drevnih predaka o bitisanju ljudske Duše posle smrti pokazuju da Duša posle smrti čoveka sledi nekoliko osnovnih puteva:

Kao prvi – ona može da se uzdigne do viših Božanskih Svetova.

Kao drugi – pri nedostojnoj tradicii ponašanja i propustima čoveka, pada u Niže Svetove.

Izbor puta, na taj način, pripada čoveku u toku njegovog života. Dakle, ostvarivanje postignutog puta je nejasan i dugotrajan proces. Neko vreme, duša provodi na ivici Sveta Jav, nevidljiva među ljudima, mešajući se sa stihijama i prirodnim pojavama. Iz toga stanja, verovatno, ona može da nauči neke lekcije i tada se konačno opredjuje njen Put.

Kao treći – Duša posle smrti ostaje kao duh na ivici Sveta Jav na neodređeno vreme. To zavisi od mnogih faktora, ako Duša ima besmrtni Duh, onda takvo njeno stanje može trajati proizvoljno dugo, a ako ga nema, onda će Duša postojati sve do tada, dok je pominju na Zemlji, a posle će se rastvoriti u informacionom polju. Treće stanje – to je zbirna slika odnosa Duša umrlih sa Dušama i delima živih. To je odraz povezanosti različitih Svetova Univerzuma kao predstava **o privremenom utočištu Duša**.

Kao četvrti - Dušu pri zanemarivanju svoje dužnosti i neusvajanju lekcija očekuje sledeće otelotvorenje (reinkarnacija) u Svetu ljudi – Svetu Jav, saglasno verovanjima dedova u preseljenje Duša i nije isključeno, da je to iz prethodnog trećeg srednjeg stanja ili nakon čišćenja u Paklu Nava.

5. VEDSKA PRAVOSLAVNA KNJIGA MRTVIH

Kod drevnih predaka, kao i kod bilo kog naroda Zemlje, postoji Knjiga Mrtvih. U njoj je opisano sve što se dešava sa čovekom pri umiranju njegovog tela, šta on oseća i šta mora da preduzme, popadajući u određene oblasti Međusvetova. Ali pre nego nastavimo da govorimo o Knjizi Mrtvih, recimo nešto o ljudima.

U drevnim učenjima svih naroda (čak i u hrišćanskoj bibliji) navodi se da u našem Univerzumu postoje dve osnovne vrste čoveka. Neki ljudi su potomci Svetlih Bogova i imaju smrtno telo, besmrtni Duh, Dušu i savest, a druge su stvorili tamni Bogovi (po judeo-hrišćanskoj terminologiji Gospod Bog Jahve-Jehova u saradnji sa velikim "inženjerom-konstruktorom" Sotonom), ali pošto kao tamni nemaju energiju ljubavi oni nisu mogli da naprave bezsmrtnog čoveka (ali Bog Jahve nije baš nešto i težio ka tome, jer mu je bio potreban samo čovek-rob). Tako da njihovo stvorenje ima smrtno telo i dušu, ali bez najvažnijeg Svetlog Duha i Savesti. I zato se pri umiranju tela Jav, njihovo informaciono telo Duše, ne imajući najvažniji bezsmrtni Duh, po isteku određenog vremena rastvara u informacionom polju Zemlje i energetske hrani boga Jahvea (Jehovu) i kompaniju. Trajanje njihovog boravka u stanju duhova na ivici Sveta Jav zavisi samo od toga koliko dugo ih pamte ljudi koji žive na Zemlji. Jer oni nemaju božanski bezsmrtni Duh, pa za prelazak granice Međusveta i nastavak razvoja - nemaju mogućnosti. Ali, ne postoji ništa nepopravljivo, tako da **je za popravak situacije na našu Zemlju bio poslat Isus Hrist** (u Vedama se on zove Lutalica), koji je objavio svoju misiju, rekavši im, da je on put i da je stigao da da stradajućima **Duh** Sveti (Svetli) i ko ga prihvati biće kao svi i dobiće bezsmrtnost. Ali kao i uvek učenje Hrista je iskrivljeno do neprepoznatljivosti. Mi smo danas isto došli do ivice kada tehnički možemo da kloniramo čoveka, ali on, naravno, neće imati Svetli Duh. Sa ove pozicije krećemo dalje.

"Knjiga Mrtvih", je knjiga u kojoj se opisuje šta se dešava sa čovekom pri umiranju, šta on oseća, šta on mora da uradi, ulazeći u ove ili one oblasti Međusvetova. Značaj ove knjige za naše vreme je ogroman, pošto je većina otpala od Vere Prapredaka, a samim tim se *NJIHOVE DUŠE PRAKTIČNO NE RAZVIJAJU*.

U socijalizmu, a zatim i nerazvijenom kapitalizmu, malo ko je čuo o Veri Prapredaka i tek sada čovek ima mogućnost da se zaista vrati Starom Znanju – Veri naših Pra-pradedova, **a naši Bogovi koji su i naši Preci-Rodaci, primiće nas zabludene u bilo kom našem stanju i pomoći će nam da prođemo Put razvoja Duše dostojno.**

Ovu knjigu čitaju sveštenici umrlom tokom tri dana nakon smrti pomažući i dajući uputstva kako da se ponaša kada prolazi ove ili one Svetove, pri prelasku u Svargu Prečistu. Pri tome se uklanjaju iz sobe svi živi. Za to postoji razlog. Sa tugom pokojnik može i da povuče nekoga sa sobom. Sveštenicij, naravno, pomažu, sugerišu šta raditi, ali je i sam umrli još za života morao nešto da uradi za sebe - do kraja života neophodno je bilo da formira u sebi svoj program ponašanja, koji raspoznaje svoje istinsko "Ja" (Duh). Srećom, postoje tehnike i za ovu vrstu putovanja! Mora da se nauči da se uđe u san, ne gubeći dnevna svest, ne zaboravljajući. U suštini, to je praksa izlaska iz tela i o tome ima mnogo materijala na internetu. Istrenirani umirući u poslednjem trenutku svog zemaljskog života može mirno preći u Međusvet u punoj svesti.

Informacije, izložene u "Knjizi mrtvih" su neophodne i u sadašnje vreme. I iako mi koristimo druge koncepte i terminologiju nego naši Preci, suština Vaseljenskih zakona je ostala ista. **U našem dobu računara može se uporediti telo čoveka sa elektronskom mašinom kojom ponekad upravlja operator Duh, a koja u većini slučajeva deluje samostalno.** Naše telo je samo biorobot u koga je uložen veoma složen, višeslojni, mukotrpan i mnogoetačni program Života. Već sa oplodnjom počinje da deluje program, precizno i dosledno obavljajući biohemijski, genetski plan o formiranju tela. Dalje pri našem razvoju menjaju se programi, zadaci, uslovi, sve vreme se ažuriraju

informacije, ali ono što je najvažnije, prema "Knjizi mrtvih", mi smo do kraja života dužni da formiramo u sebi program, prepoznajući naše istinsko "Ja" (Duh). Ili jednostavno rečeno, da steknemo Samosvest Sebe kao Duha upravljajućeg u svakom trenutku naših aktivnosti (čega praktično nema ni kod koga), a do tog trenutka mi smo samo roboti. **Samosvest je jedina mera našeg duhovnog razvoja.** Taj neverovatan kvalitet - **Samosvest**, koji smo u stanju da se porodimo u zajedničkom projektu u Svetu Jav, to je čudo, rečima ne objašnjivo. **Tako je priroda i cilj Sveta Jav za čoveka da porodi "Samosvest", koja će posle smrti prolaziti strogi ispit. Samo oni koji su se bavili svojim duhovnošću, praksa svesnosti svog "Ja" može svesno da prelazi u bolji Svet.** Kod njih se ne prekida svesnost u trenutku smrti, kao što se ne prekida u trenutku pri spavanju tokom života. Naučite da uđete u san, bez gubljenja dnevne svesti i ne zaboravite, i vi ćete biti u stanju da sačuvate jasnoću u poslednjem minutu svog zemaljskog života. A bez toga u višedimenzionalnim Svetovima nema šta da uradite i opet ćete biti na drugoj godini studija u zemaljskoj školi života (ako niste poslati u specijalnu školu pod nazivom "Pakao").

Dakle, hajde da vidimo šta se dešava sa čovekom u vreme smrti i posle nje, u skladu sa osnovna četiri puta kretanja Duše, saglasno drevnom pravoslavnom učenju. (Dalje ide tekst, pripremljen za sveopštu percepciju, a ne za uzak krug sveštenika koji obavljaju obred, dakle, priča ide ne u korist sveštenika koji mnoge trenutke samo propuste i ne uzimaju u obzir).

5.1. PUT PRVI. UZDIZANJE U SVET SLAV

Prva faza (ciklus).

Traje do 3 dana.

"Bliži se vreme odlaska čoveka iz Sveta Jav".

Prvo, čoveku kao da suze oči, sve je pokriveno maglom, telo je ispunjeno bolom, uranjanja u hladnu jezu i drhtavicu. Umanjuje se sluh, ali to samo okružujući Svet postaje nečujan, a izuntra nastaje zujanje, prelazeći u zvono, a od neobične eksplozije nastaje raspad i gašenje iskre u praznini. Duh počinje da se kreće kroz telo.

Umirući počinje da oseća da leti u neku cev i pri tome on se vrti, a cev se sužava (ove senzacije čovek oseća, zato što je kretanje Duše počelo od niže čakre (Izvora) genitalija, a energija, pristigla na svaku prateću čakru je zapečaćena - otuda i osećaj sužavanja tunela) i on oseća na sebi pritisak. To se probija centralni energetski kanal i ljudska Duša leti po Haramnu (Sušumna), kanalu po kičmenom stubu koji se oseća kao tunel ili cev.

I on leti kroz ovaj kanal i stiže do raskrsnice. U području srca je tačka koju osećamo kao raskrsnicu. Direktno on vidi Belu Svetlost, desno – zelenkastu, levo – plavičastu. Treba da se kreće pravo ka Beloj predvećnoj Svetlosti (Čakri Roda) smeštenoj na kraju tunela. I on leti pravo i pritisak na njega se pojačava, postaje skoro bolan, on se okreće, ali leti ka Svetlosti.

Ako je čovek u životu teško bolestan, onda su čakre (tri niže posebno) prazne i umirući mnogo pre trenutka smrti već može da bude van svog fizičkog tela i da bude u vezi sa njim samo posredstvom srebrne niti.

"Čim Duša izleti iz kičmenog stuba kroz **gornja vrata svog tela (grešnik ne leti kroz tunel on izlazi iz tela kroz donja vrata, kroz anus)**, onda se neverovatan prostor otvara pred njim. Ona vidi sebe sa strane". "Našavši se van tela prvo, šta pita njegova Svest je, - da li sam mrtav ili nisam? Gde sam to ja? – pita budeći

se njegova Suština, AKO TAMO LEŽI MOJE TELO?

Ona lebdi kao da je u istim predelima mesta prebivanja, sa ljudima koji su u životu, ali to više nije ta oblast Sveta Jav, u kojoj je ona živelo ranije"**.

Umrlom izgleda, da može da pruži ruku i uzme bilo koju stvar iz nekadašnjeg svog okruženja, ali poznati za njega Svet više ga ne primećuje i na njega ne reaguje".

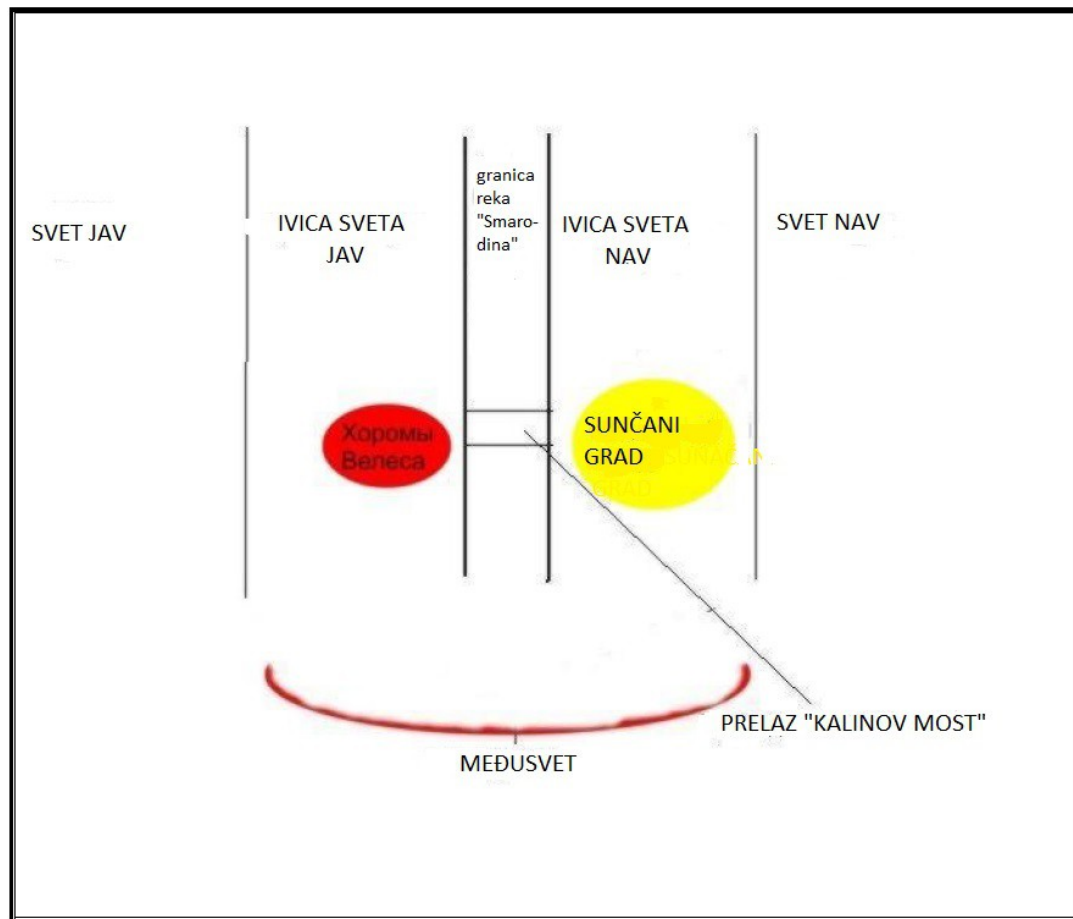
A to je zbog toga, što je napustivši svoje telo prešao u oblast Međusvetova nazvanu "Ivicom Sveta Jav", iz koje kasnije umrli prelazi granice svetova po prolazu nazvanom kod slovena "Kalinov most", stiže u oblast "grada Sunca" koji se nalazi u oblasti Ivica Sveta Jav (Slika.4).

"Gledajući sebe u novim uslovima i fokusirajući se detaljno na bilo koji deo svog novog tela on otkriva, da je postao prozračan, da je njegovo novo telo samo igra svetlosti".

Umrli, na primer, može da se fokusira na ruke ili dlanove. On, nalazeći se na "Ivici Sveta Jav", dobro vidi ostavljeni iza zebe Svet Jav, svoje rođake, svoje ležeće fizičko telo i lekare koji pokušavaju da ga ožive, on čak čuje o čemu oni govore.

** I tu sada njegovo telo leži sasvim blizu. "I ovde je važno da se zadrži jasnoća misli. U tom trenutku svest nije ispunjena utiscima, zvucima, slikama, mirisima, i lako vidi Samu Sebe, što i jeste realna Stvarnost.

Svest i blistav šesnaestodimenzionalni um – su nerazdvojni!"

Sl. 4.

Ali umrli još do kraja nije shvatio da on više nije u Svetu Jav, već da je stigao u prostor Međusvetova koji se naslanjaju na te Svetove. Tako ljude i stvari on može da vidi odmah i sa svih strana i iznutra, da se kreće on takođe može gotovo trenutno i da vidi bilo koju oblast Sveta Jav sa ivice Međusvetova. On mora samo da shvati da je to svojstvo tog prostora. Dalji uspeh u potpunosti zavisi od razvoja njegove Duše. Ako je u njemu razvijena samosvest svog "Ja", kao božanske svetlosne iskre, **ako je još pri životu spoznao Svet Svetlog Nava i formirao neophodno za život u tom Svetu telo**, ona se odmah prevodi u sledeći harmoničan šesnaestodimenzionalni svet Lega. Da bi bili u stanju

da se tako upravljamo, neophodno je da naporno radimo ovde u našem trodimenzionalnom postojanju.

Razvoj samosvesti svog Duha ("Ja") bi trebalo da počne još tokom života, mnogo pre smrtnog časa. Ali u naše vreme, takva duhovnost je retka, i zato većina, gubi na trenutak pojavljujuću samosvest ostajući na Ivici Sveta Jav. **Od tog trenutka, pa sve do devetog dana** (kako kod koga, sve zavisi od razvoja Duše) **počinje da se formira telo neophodno za prelazak u drugi svet** (to je kod onih kod kojih to telo nije formirano još za života).

Ovo telo **formira se pod uticajem energija i zračenja zvezde Mare (Boginje Smrti), a takođe se koristi energija koja dolazi od pogrebnih obreda**, koje sprovode rođaci i prijatelji.

Kada se prekinuta svest opet vrati čoveku bukvalno u roku od nekoliko sati nakon smrti, sreće **duh Večnosti** koji izgleda pred njim u bilo kom obliku (Hrišćani vide starca ili samog Hrista, Budisti—Budu, Krišnaiti—Krišnu, Sloveni svoje božanske Pretke i tako svaki po svojoj Veri, tako kako odgovara našem životnom okruženju). Mnogima koji ne veruju ni u šta, u susret dolaze davno mrtvi rođaci. Umrlom detetu mogu da se pojave njegovi roditelji, majka ili otac. Oni upućuju umrlom pozdrave i uputstva, ali ako se svest umrlog nije razvila, on ponovo može da uroni u Tamu neznanja. I onda ga samo pogrebni obred (trećeg dana) živih rođaka i prijatelja doziva pameti.

Druga faza (ciklus) od 4. do 9. dana.

Četvrti dan.

"Već tri dana pokojnik nije znao šta mu se desilo. Sada, probudivši se, nakon ceremonije sahrane rođaka, on samo treba da shvati, da se on veoma mnogo promenio. Sve se promenilo oko njega, i prostor sa svojim svojstvima, i vreme, i on je takođe postao drugačiji. Na kraju krajeva, on je već pokidao većinu svojih veza sa Svetom Jav, pa se on i zove zato umrli".

Glavno, onome koje napustio fizičko telo je, da ne treba da se plaši! Njega ništa ne može da povredi! Dakle, na prvom mestu za njega u ovom periodu je da treba da se pripremi za susret sa Bogom – Praroditeljem svog Roda i sa Boginjom Majkom jer svaki rod ima svog Boga Praroditelja, koji želi da pogleda svog potomka. I da bi ga poznao umrli treba da obrati pažnju na znake, rune, attribute koji prate pojavu Boga-Praroditelja Roda (na primer, kod boga Kolade u ruci će biti točak sa 8 žica, Daždbog ima znak "Rase", a druge Bogove će pratiti drugi znaci).

"Bogovi - Praroditelji roda imaju zaslepljujuće belo telo, koje svetli Čistim plavim Svetlom Svarge Prečiste. Ova Svetlost je tako Jarka, da je onom čoveku koji ima grehe lako uplašiti je se, i ako pokojnika - obuzme strah, onda kao kroz polomljen led on pada u druge Paklene Svetove.

A onaj ko se ne boji i veruje u Plavi Plamen i primi ga u sebe, taj će biti spasen od velikog bola i muke Pakla. Važno je da shvati svoje jedinstvo sa Velikim Pretkom i Božijom Majkom.

Dan peti

Na taj dan će doći Neuništivi Bog Veles, i umrlom nije moguće da izbegne njegovo ispitivanje.

"A noću Veles odlazi u Svargu po mleku nebeskom (Mlečni put, to je naša galaksija, tako kako je vidljivo nama mlečni put jeste naša galaksija), i odlazi u svoju palatu, i u zoru dovodi nas

(Duše mrtvih) do kapije Virija (prelaza). I tamo mi očekujemo, da počnu da pevaju pesme i slave Velesa u hramu njegovom, koji sija svetlima mnogim i postajemo jaganjci čisti (to je čišćenje pred prelazak u drugi Svet). Veles je učio praoce naše zemlju da oru i seju žitarice, i žnju slamu na poljima zauzetim, i stave snop u ognjišta, i da ga poštuju kao Oca Božjeg".

Telo Velesa je obavijeno čistom Belom Svetlošću. On drži u svojoj ruci skiptar sa pet runa označavajući bogatstvo, prosperitet, moć, silu i slavu. Velesa grli Boginja Majka Joginja-Jaga".

Poznate su i druge varijante imena supruge Velesa, kao što su Mokoš i Dana. Možda su to različiti nazivi iste Boginje. Boginja Jaga je povezana sa predenjem, jer, prema priči, ona stradajućima poklanja klupko putevodno sa nitima sudbine. Mokoš [Majka Koša (Sudbine)] takođe prede niti Sudbine i plete ih u klupko. Klupko može biti i samo dobra reč, bajka, ptica, pero, pratilac, itd

"Tog istog dana i Vrata Pakla otvaraju svoje strašno ždrelo, odakle isijava Tamno Svetlo (svetlo pomešano sa maglom). Zla dela ili bes mogu gurnuti pokojnika, da ga povuku neodoljivo ka zadimljenom tamnom Svetlu Pakla. On izgleda tako toplo, grejuće, a jarki Beli Sjaj spasenja Velesa ga uplaši.

Ne treba gledati na tu, kao nežnu, dimno - tamnu stranu. To je put u Paklene Svetove, odakle će biti dug put do izlaska.

Umrli! Čuvajte se besa, naročito ovde u okolini zemaljskog prostora!

Na taj dan još uvek može da vidi ostavljen iza trodimenzionalan zemaljski Svet, ali, gledajući na njega ne treba dopustiti sebi da se ljuti inače će ga u trenutku povući prema sebi tamno Svetlo i otvoriti vrata Pakla!

Jasan, Čisti Beli Plamen Velesa tako jarko blista, tako zaslepljuje da je očima bolno da na njega pogledaju, ali potrebno je prevazići sebe i primiti uputstva Velesa i Jage.

Zlo u čoveku može da odbije zaslepljujući Beli Plamen, i zatim odlazi za dimnim Crnim Ognjem, koji vodi ka stradanju u Pakao.

Umrli gleda u jarko sijajući Beli Plamen i upija ga u sebe,

postaje jedno sa Bogom Velesom i Bogorodicom Joginjom (Jagom) i odmah dobija putevodno klupče, koje će ga voditi verno putem u Svet Svetlog Nava.

Dan šesti

Tog dana umrli ne dobivši putevodnu nit od Velesa i izbegavši kapiju Pakla videće Boga Varuna koji zrači Žut Čisti Plamen i u ruci drži žuti dijamant.

Njega grli nežno i putuje sa njim Boginja Karna.

Teško je pogledati na ovaj Žuti Jarki Oganj, tako nepodnošljivo sija Žuti Plamen.

Sa žutim plamenom meša se tupa plavetnilost zemaljskog Sveta, koga umrli još uvek vidi.

Ako je u njemu ostalo mnogo i dalje lošeg, to ga otuđuje i odbija od Žutog Ognja, uplaši se onda čovek od Jasnog Žutog Plamena i povlači se za mirom i spokojem plavog Svetla.

Umrli mora da se uzdrži od ovog koraka i pokuša da izbegne nejasno plavetnilo!"

Ako su umrlom ostali nezavršeni zemaljski poslovi, koje on mora da završi, onda ga ono odmah povlači za sobom (nejasno plavetnilo Zemaljskog Sveta), i dešava se proces inkarnacije (uvođenja) – Bog Varuna sa Boginjom Karnom ga vraćaju u novi život, starosti, bolesti i novoj smrti bez novog uvida. To je tužna usputna stanica. Sramotno je samo tako pasti u nesvesnu zemaljsku dolinu, bez izbora, gde čekaju iskušenja.

"Umrli treba da primi u sebe Žuti, Jasan Plamen, da postane jedno sa Bogom Varunom i Boginjom Karnom, i ako će morati da se vrati u zemaljsku dolinu, taj povratak će biti svestan i proročka ptica Boga Varune – Vrana će vratiti čoveku Dušu!

Ko su Bog Varuna i njegova saputnica Karna?

Varuna - Bog, upravlja putevima Sudbina Ljudskih. Samo Bog Varuna može da utvrdi potpuno ispunjenje Životnog Cilja čoveka. Mrtvom, nesigurnom u izboru svog puta će doći u pomoć Varuna i odlučiti - da li čoveku dozvoliti započeto u Javu, da li je

potrebna reinkarnacija.

Nemojte se iznenaditi videvši Vorona - on je pratilac Boga-Upravitelja Varune. On prati Duše mrtvih do Kapije Virija u Velikoj Svargi Prečistoj i u hodu saopštava Duši o tome, kakve visoke ciljeve su oni bili u stanju da postignu u svom Duhovnom i Mentalnom razvoju, u ostvarivanju Životnog Cilja na Midgard-Zemlji, odnosno u Javu.

Voron – čuvar Žive i Mrtve vode, daje mogućnost Duši pokojnika da se vrati u svoje telo, tako da čovek, kada se vrati u Svet Jav, može da završi svoje nedovršene poslove. To je Vaskrsenje.

Preživlevši kliničku smrt čovek menja svoj način ponašanja, više ne izgoreva svoj život uzalud i završava posao koji nije uspeo da završi. Ali to je već druga priča.

A dobra stvar je u tome, da ako je nemoguće da se vrati u svoje telo, onda Bog Varuna traži od Boginje Karne da pronade odgovarajuće telo za ovu Dušu. I to uvek radi. Očigledno zato postoje mladi geniji, koji se brzo realizuju i odlaze iz Java.

Dan sedmi

Tog dana, za onoga koji nije primio pomoć Velesa, za onog ko je izbegao proces inkarnacije -- pojaviće se surovi Bog Siva".

"Siva" to od starina znači Zimni – Surovi, tako su ponekad nazivali Peruna, vidi "Vede slovena" S. Verkovića (u Indiji ga zovu iskrivljeno Šiva), jedno od imena se odnosi na boju njegove zlatne kose - Rudi (a u Indiji Šiva je Rudra).

On svetli Čistim Crvenim Plamenom.

Njega grli Božja Majka Rada (u nekim izvorima Boginja Diva).

Tako je silan Crveni Čisti Plamen, da je teško pogledati u njega.

On je pomešan mutnim, slabim crvenkastim svetlom

Zemaljskog nasleđa. Zemaljski poslovi mogu odvratiti pokojnika od Čistog Plamena, i izazvati iskušenje da se skloni u spokojnom crvenkastom polumraku, pomešanom sa crvenim sjajem.

Potrebno je pobeći od nejasne crvene svetlosti – to je put u svet nesrećnih nemirnih duhova – odatle nema oslobođenja nikada!

Umrli se usredsređuje očima na Jarki Plamen, i razabira u njemu jedinstvo sa sobom!

Tog dana zbog jakih osećanja, osećanja osvete ili zemaljske ljubavi rađaju se Duhovi. Nemirni duhovi, svezani su sa mestom i pričom svog stradanja. Njihov dalji razvoj je zaustavljen, i samo rodivši se ponovo na Zemlji među ljudima, nakon isteka vremena zarobljenosti u obliku Duha - Duhovi mogu ponovo da pokušaju da se popnu na Više Svetove. I pored Sivog (Zimskog) Peruna niko im ne može dati oslobođenje. Perun takve duhove oslobađa na Zimski dan Peruna. Jednog dana, kažu, pri takvom spasonosnom poslovnom putu do Duhova, Perun je ostavio prolaz na Zemlju nezatvorenim i gamad je požurila na Zemlju u tom obliku, kakva je bila. Morao je posle Perunu da očisti Zemlju od materijalizovanih Duhova. To je opisano u prazniku Kolada...

Primivši u sebe Crveni Plamen umrli postaje jedno sa Bogom Sivom!

Dan osmi

Tog dana će se pojaviti Bog Svetovid.

U rukama on drži skiptar od četiri glave u obliku krsta.

Sa njim, grleći ga nežno, ide Bogomajka Tara.

On ima telo koje svetli Jarko Čistim Zelenim Plamenom.

Jarko Zeleno Sijanje pomešano je sa nejasnom zelenkastom svetlošću.

Ako umrli, dok je živio na zemlji, nije iživio u sebi ropske sklonosti, on mora da prođe ovaj test, čak i ako on nije ljudski, a "božji rab" to ne znači ništa, jer Svetlim Bogovima ne trebaju ljudi-robovi, oni ne zahtevaju poniženje svoje dece. Dakle, ako

umrli nije gajio u sebi duh Volje i Slobode, onda on, plašeći se zaslepljujućeg plamena, može da pokuša da se sakrije u tom nejasnom spokojstvu. Moramo se čuvati toga i ići za Bogom Svetovidom, koji će spasiti pokojnika od sledećeg ropstva. Inače slabo zeleno svetlo će ga dovesti do ponovnog rođenja kao roba u Svetu večne mržnje i ratova zlih džinova (Etum Hejn ili kao što se sada kaže, Eden). Njegov put će biti prekinut na duže vreme na tužan način.

Ljudi su, izgleda, ranije tražili od Svetovida da ne napušta rat za njih na Zemlji. Obavezali su se da i bez rata treniraju svoju Volju i sloboljublje. A pristupali su samo njegovom skiptru, ostavljenom na Zemlji kao sećanje o Svetovidu.

Ne zna se kako tačno izgleda žezlo Svetovida, ali postoji ovakva drevna stvar, sa nejasnim funkcijama - VAD-ŽRA. U prevodu sa sanskrita ova reč znači istovremeno i "munja" i "dijamant".

Umrli gleda fokusirano u blistavi plamen, jer naši Bogovi ne prihvataju ropstvo ni u kom obliku!

Ne bojte se i primite oganj Svetovida u sebe!

Sjedinite se sa Mudročću i pustite Bogomajku Taru da vas zagrlji.

Dan deveti

Umrli je sve ovo vreme bio u blizini zemaljskog Sveta na Ivici Sveta Jav. Deveti dan je poslednji za ovaj krug, kada se može ostati ovde.

Ne prepoznavši Znakove, ne primajući pomoć Svetlih Bogova, ne shvatajući sopstveno "Ja", umrli mora da krene dalje.

Tog dana ostali na Zemlji, rođaci i prijatelji, u znak sećanja pominju umrlog, da bi mu dali snage. Primljena od njih energija konačno stvara novo telo (onome koji ga još nije formirao ranije). Da bi se to uradilo u davnim vremenima nisu organizovali oplakivanja i naricanja za mrtve, jer su znali da će time rodbina i prijatelji samo odložiti njegovo dalje napredovanje, vezujući ga za zemaljsku dolinu. Naprotiv, na taj dan, njegovi drugovi i pobratimi na pogrebnom obedu su govorili o njegovim podvizima i slavnim delima, organizovali su prikazivanje različitih slika iz njegovog pravednog života, a ratni drugovi organizovali su arene, prikazujući kako je on bio spretan ratnik.

Devetog dana se dešava potpuno odvajanje Duše od tela, prekidaju se poslednje niti, koje ga povezuju sa Svetom Jav, kida se srebrna nit između duše i fizičkog tela i Duša se diže naviše i opisuje figuru osmice oko Zemlje i Meseca. I dalje, dižući se višlje, ona prelazi granicu Međusvetova (Svetlost je reka, Smarodina) kroz poseban prelaz (Kalinov most). Svetlo je reka, to je samo poseban sloj etra, koji savladava Duša, i vidi je čovek figurativno kao reku koja razdvaja dva Sveta. Drevni sloveni su verovali da u zemlji Praotaca, Duše sprovodi vodič:

"A sve naše duše kroz tu reku će imati vodiča ".

Nazivali su oni vodiče - prevoznike: Nosač, Nij, Vodec, Horon. Svi su oni prevodili umrle kroz granice svetova, koja se kao što smo već rekli, zove Svetla-reka, ili reka Velikog Zaborava zemaljskog života (prelazeći je čovek gubi svesnost i nalazi se u mrkloj Tami). Neke mrtve prevozili su uz pomoć brodova. Druge kroz ognjenu reku prevodili su preko mosta (Kalinov most) i tamo, što je čistiji bio život, time je jači bio most, a što više grehova onda je tanji most i može se pasti u Paklene Sveto ve. Neke Duše jednostavno prelete reku - granicu, jer način prelaza zavisi samo od te slike, koju će izgraditi svest samog pokojnika.

I ako je umrli bezbedno prešao granicu Međusvetova, ne pavši u Pakao i ne lebdi između dimenzija, onda, kada mu se vrati svest, on pada u oblast Ivica Sveta Nav i vidi pred sobom sijajući jarkim svetlom grad sa ulicama i kućama. Njegova Duša nalazi da je

zemlja otaca čuvana stražama.

Na ruskom severu ovaj grad se zove Agard (kod skandinavaca Asgard). To je carstvo Boginje Smrti ili na drugi način nazivaju ga carstvom Boginje Pokoja i bez-smrtnog znanja. Katolici ovo mesto zovu čistilištem, sibirci i belorusi gradom Svetla ili Sunca, a neki ga zovu nevidljivi Eho zemlje. Tamo se Duša nalazi do 40 dana (našeg vremena, a tamo je vreme drugačije). I tu čovek pronalazi odgovore na svoja pitanja, koja su ga mučila i interesovala tokom života.

Treća faza do 40 dana

Uspešno nakon prolaženja čuvara Praga na taj dan, umrli može da dobije odgovore na pitanja koje on nije mogao da razreši za života, taj dan je dan Znanja i Vedanja. Nije svima sigurno da lutaju po Predelima Boginje Smrti. Duhovno razvijenim ljudima još u trenutku Smrti, Večna Svetlost osvetljava tajnu, vertikalni put (a nekima Veles i Joga ukazuju put) i ko je poznao to Svetlo, on će odmah dostići šesnaestodimenzionalni Svea Lega.

Tako su isto i oni, koji su nalazeći se oko zemaljskog sveta do devetog dana uspeali da probude svoje "Ja" i koji su shvatili jedinstvo sa rodnim Bogovima, koji su već dugo budni, u svetovima koji imaju do 16 dimenzija i zatim, probuđeni, oni mogu da nastave svoj razvoj dalje ili po volji mogu da se vrate na zemlju, u ljudsko postojanje, u obliku Putnika, da spasu čovečanstvo.

Ali, ako je svest o sopstvenom "Ja" zamagljeno kod umrlog, do dolaska u grad Sunca, onda ih naučivši sebe tu, očekuje razvoj u Svetovima koji se nalaze mnogo niže ispod Sveta Lega.

Međutim, i tu umrli ima mnogo mogućnosti da nastavi napredak u svom razvoju. Umrlo opet prilaze Nebeski Otac i Majka.

On mora konačno da ih prepozna i propusti, onakve kavi jesu, i da ih uzme u sebe, u svoj Hram - i onda će on biti spasen!

Umrlo je potrebno da prepozna znake, pročita tajnopis sopstvenog ustrojstva i odjednom postane onaj, ko je on u stvari!

Ujedinivši se sa sobom, on je oslobođen ispita nazvanog Sudom Bogova i Predaka i nastaviće svoj dalji razvoj u Višim Svetovima!

To je poslednja mogućnost oslobođenja!

Ako je pokojnik posrnuo, uplašen – onda odmah oseća, kako pada na dole, na sud Bogova i Predaka.

U rukama oni nose njegovo životno delo-Svitak.

Njegova svest se pojavljuje, kao glava iz mutne vode, i on trenutno spoznaje sebe onakvog kakav jeste!

Do jučerašnjeg dana on nije bio u stanju da shvati svoje "Ja" i povezuje se sa Bogovima. Onda tu i sada dobija još jedan pokušaj da izabere put naviše. Dakle, on mora da bude bez želja i emocija, i onda on može da ide naviše.

U krajnjem povoljnom slučaju kod umrlog ostaje šansa da se inkarnira opet na Zemlji u trodimezinalnom Svetu, ali ne izgubivši svest i sećanje, a u najgorem slučaju da se ponovo rodi na zemlji bez sećanja.

Ali najbolje od svega je, ako on ne podleže iskušenju uopšte, onda može da nastavi svoj razvoj u višedimenzionalnim Svetovima.

Ako je pokojnik za života bio pripremljen, onda on sigurno vidi Bogove i Lege u gradu Sunca.

Do 40 – og dana će ostati tu u tom stanju, iako je nepoznato tačno vreme. Kroz tri dana posle smrti, on se po prvi put probudio oko zemaljske doline Ivice Sveta Jav. Međutim, do 9 dana jarke vizije ga sve vreme ometaju od napredovanja napred.

Kod većine one prenose nejasni košmar, i tada čovek dolazi sebi tek deseti dan, ali mnogi ne dostignuvši to do tada, ne znajući šta rade, oni su već odavno propali u Pakao ili postali nemirni Duhovi (Prikaze).

"Strašni Sud" po hrišćanskim kanonima.

U stvari, izgleda kao ceo proces od 1. do 40. dana. Vidljiv je proces potapanja pokojnika na dole. U samom dnu je čistilište (Pakao). Sa leve strane na dnu je Sud Bogova i Predaka. Sa leve strane iznad Suda je zlatni grad Sunca, gde Čovek sudi sebi sam do određenog trenutka. Iskrenost daje propusnicu za gore. Oni koji nisu prošli u Zlatni grad dopadaju na Sud Bogova i Predaka i tamo mu već drugi sude.

Ali onaj koji je došao sebi, ne mora da se plaši!

Ko je u životu težio da vidi Sebe, ko se sećao o Smrti i Rođenju većinu vremena, osigurao je sebe.

Ko je živio nesvesno kao mašina-robot, on ni ovde ne vidi sebe

Povlači se besmislenim stazama, prazninom i tupošću.

Mrtvi ne treba da budu obeshrabreni, ako videvši hranu, ne

mogu da je okuse, oni i dalje mogu da se zasite mistično, na kraju krajeva, ako im je prinešena hrana, ako im je ostavljena čaša sa vinom, onda će oni okusiti suštinu vina. To je razlog zašto se ljute Bogovi i umrli, ako im se ne čine žrtve, ne ostave hrana i piće za njih. **Dok god živite, pamтите najbliže, prijatelje svoje i ostavite za njih bokal sećanja.**

Sud bogova po egipatskim verovanjima. Vaganje dela Pokojnika

A kod slovena sud bogova i predaka može izgledati ovako

Savet Predaka:

Ako je pokojnik toliko slab, da ne može da zadrži svest, i gubi sebe, onda treba da misli o svom Bogu Pokrovitelju, o Učitelju ili Čoveku, koji je osvetljavao pokojnika u životu i grejao ga.

Kao što vidimo, nesvesni nekoliko puta u prvim danima nakon smrti dobijaju šansu da se inkarniraju opet na Zemlji, to jest, u našem Svetu Jav. I čak može da se rodi ne izgubivši svest i sećanje. Iz ovoga je jasno da se sećaju svojih ranijih života samo ponavljači, koji nisu prošli do vrha prethodni put. Nisu bolji ni oni koji se ne sećaju prošlih inkarnacija - oni takođe mogu biti potpuni ponavljači, ali bez sećanja.

I jasno je da je najbolje da se ne podlegne iskušenjima u Svetu Jav uopšte i onda je nakon smrti velika šansa da se mirno nastavi razvoj u višedimenzionalnim Svetovima bez uvijanja u "točak Samsare" (reinkarnacija u Svetu patnje, to jest na Zemlji, iako neki vole da rade jedno te isto). Zanimljivo je i to, što u gradu Sunca može da se ostane i preko 40-ak dana. Ne zna se tačno koliko dugo to može da traje.

Točak Samsare - budistička ideja o reinkarnaciji. Bhavačakra (sansk.), sipe khorlo (tib.), "Točak uslovljenog postojanja". "Krugovrat" – uslovljeno postojanje, ciklus prinudnog rađanja i smrti.

Do 9 dana svetle vizije iz Java sve vreme odvrćaju slabog pokojnika da napreduje napred. To je noćna mora, poneta iz Java. Tek nakon odvajanja od Java pokojnik može da se probudi. Odvojeno, može da se govori o tome da je Svet Jav – ReAlnost (ponavljanje neke Alnosti).

Pretpostavimo, da pokojnik nije mogao da se probudi i da prihvati sebe takvim, kakav jeste čak ni za 40 dana, i on je potonuo na Sud Bogova i Predaka

Pre toga evo jednog iskustva izlaska iz tela koje se nije dogodilo u snu.

„Neću da navodim kako, ali sam se našao u Svemiru. U određenoj fazi leta na zvezdanom nebu ja sam se nevoljno pitao otprilike ovakvo pitanje - "A šta će biti na Zemlji posle mog odlaska?" I u istom trenutku pojavilo se ogromno prozračno biće, ili bolje rečeno, ja sam video samo njegove ogromne ruke koje su postavile ispred mene ekran, i počelo je nešto poput 3D filma sa zvukom. Može biti da sam video biće i u potpunosti, ali se ne sećam. Nisam osećao nikakav strah. Naprotiv, osetio sam dobrotu, dolazeću od ovog ogromnog bića, kao da sam dete, a to je bio moj voljeni otac, nagnut nad dečija kolica. Ili je to bilo više kao dobar džin iz bajke o Aladinu.

Na ekranu su se prikazali delovi iz života mojih najmilijih. Ništa neobično. Ali od gledanja "bez daha" iz nekog razloga, sećam se tog osećanja.

U jednom trenutku sam pomislio da je dovoljno i ekran se odmah polako raspao u blistavi pesak, i svako zrno peska je gorelo iskrom. Veoma lepo, kao u crtanom filmu. Na kraju, ja sam zapamtio neke scene među zvezdama.

Ubrzo sam se vratio u svoje telo. Neću da navodim kako je to bilo. Život protiče u normalnom režimu, bio sam zdrav.

Ne sećam se tačno, ali kroz oko dve nedelje počeo je deža vu - počeo sam povremeno da primećujem da već znam kako će se

razvijati događaji oko mene. To je bilo neke nepredvidivo uključivanje u režim proroka. Tada sam se osetio malo neprijatno. I susreta sa bićem u Svemiru sećao sam se znatno jasnije. I u snu, izgleda, bilo je zabavno. Sada se ne sećam, nažalost, ničeg konkretnog.

Međutim, uskoro je sve bilo gotovo. Očigledno, ja sam iscrpio zalihe viđenih stvari iz budućeg života. Ostao je samo osećaj svemirskog leta, iskustva i osećanja pri nastanku deža vu.

Najneobičniji osećaj od svih - to je da budem među ljudima i da unapred znam, kakvu repliku i pokret će učiniti svaki od prisutnih. *Podseća skoro na lutkarsko pozorište, u kome svi potpuno iskreno igraju svoje uloge. Pri tome, sam se ne usuđujem ništa da promenim u ovoj predstavi. Neverovatno, ali ja sam na neki neverovatan način automatski izgovarao svoje replike i radio sve prirodno, kao da me neko nežno gurao, primoravao. Pri tome, ja sam još uvek gledao sve kao sa strane. Znao sam, kada će nešto pasti i znao sam buduće zvuke iza prozora.*

Da je ovo stanje trajalo duže, mogao sam da se igram proroka. “

Sud

Ovde umrli mora da prođe kroz tri suda:

Sud Savesti,

Sud Predaka,

Sud Boga – Pokrovitelja roda.

On može da vidi Svetlog Duha svog uzrasta (može biti i neka druga vizija), koji će prići i početi da razmatra njegova dobra dela.

Sa njim, sa druge Strane doći će Tamni Duh i počće da razmatra njegova loša dela.

Videvši to, umrli može da se uplaši, i počne da laže, da više kako to nije pravedno i da nije bilo takvih loših dela, a da je dobrih bilo više.

Tada se odmah pojavljuje Knez Smrti pred njim sa Ogledalom Sudbine, u kome se ogledaju njegova dela.

Pokojnik mora da shvati da je to Sud njegove Savesti, gde on

sam sebi sudi, da se sve slike pojavljuju iz mutnih voda njegovih misli!

Umrli je sam sebi i Zaštitnik (Svetli Duh) i Tužilac (Tamni Duh). Tako da ne može da laže pred sobom. Ne treba se bojati i tada će se spasti!

I dalje umrli treba da odgovara iskreno za svoja dela pred Precima i Bogovima, to je poslednja prilika za njegovo oslobođenje.

Ako ne uspe onda njemu potamni svest i pamćenje prošlosti, i odlazi naniže. Ali, ako se umrli seća čak i svog pravog imena (ima se u vidu tajno ime) i imena svojih Bogova i Predaka vikne ta imena, onda će biti spašen!

Ako umrli ispusti ovu priliku, onda ga u najboljem slučaju čeka zaborav sledećeg zemaljske inkarnacije, a u u najgorem slučaju Pakleni Svetovi.

Da razjasnimo, da pored roditeljskog imena (koje su mu dali roditelji) svaki čovek ima još dva imena, ali su ona skrivena od svih, uključujući i samog vlasnika imena. Ova imena se mogu saznati uz pomoć znajućih ljudi. Ako ne znate ko su znajući ljudi, recimo da su to duhovno razvijeni ljudi, može se reći, sveštenici. Ovi ljudi mogu u određenom stanju da "vide" ime određenog čoveka. To stanje "vizije imena" postiže se u određenim okolnostima, uz odobrenje iniciranog čoveka.

Pretpostavimo da i sam čovek može da sazna svoja tajna imena. Da razjasnimo, jedno od tih imena je tajno ime zajednice, odnosno, ono može biti izrečeno, jasno, otvoreno, i ono je gotovo karakteristika čoveka i izražava mogućnosti i stepen uticaja. Moguće je da je to ime Duše.

A to drugo tajno ime je tajno kod svih ljudi, istinsko, zato što omogućava da utiče na samog čoveka. To ime je namenjeno za identifikaciju između... da ne kažemo koga. To ime je ključ za magiju. Nivo pristupa ...

Ako se pokojnik seća jednog od svojih tajnih imena, on će biti u stanju da pozove sebe i da sebe upozna.

Ovakva šema događaja koja čeka čoveka posle trenutka smrti

opisana je u različitim varijantama "Knjige mrtvih". Ali naša stvarnost i naš razvoj nije nešto okoštalalo i Preci su to shvatali veoma dobro. Tako i u "Knjizi mrtvih" oni tvrde da uvek ima ne jedan, nego mnogo načina posmrtnog razvoja Duše. I za različite ljude, oni nisu isti. Tako, na primer ratnik, proživевši kratak život, zbog toga što je poginuo, braneći od neprijatelja svoj Rod i svoju Državu, ne vraća se nazad u zemaljsku dolinu za ponovnu lekciju o razvoju samosvesti. Takav ratnik čak i ne pada u Sunčani grad (Asgard). On se odmah nalazi na drugom mestu sveta Nav, u tzv Volhali (prebivalište Boga Volha), gde spoznaje sve što nije uspeo da spozna tokom zemaljskog života (jer njegov prekinut život nije njegova krivica). I odatle iz Volhale, našavši tamo samosvest svog "Ja", ratnik pada u svet Lega, gde nastavlja dalje svoj razvoj. A eto današnji pravoslavni hrišćani, kojima po smrti prema obredu stavljaju u ruke papir oprosta - "ovo je rab božiji taj i taj" postaju robovi u jednoj od oblasti Sveta Nav kontrolisanog jevrejskim bogom Jehovom. Tamo će oni, u skladu sa njegovim učenjem, čekati drugi dolazak Isusa Hrista, nakon čega će opet će biti u stanju da ustanu, to jest da se rode na zemlji.

Na taj način, njihov razvoj se po sopstvenoj volji zamrzava na neodređeno vreme.

Poseban put imaju ljudi koji imaju moć mistike. Na kraju krajeva, sve ono gde se život sa smrću preseca, ima veoma veliku moć i uvek su postojali ljudi sposobni da koriste tu moć (magovi, volhovi, kolduni). Smrt je neizbežna i za njih, ali posedujući magične moći, ovi ljudi ne mogu tek tako otići iz života. Ta Sila je za njih prepreka i zato je obično čarobnjaci pred smrt, prenose svojim potomcima, deci, unucima, praunucima. Setimo se epa o Zlatogorki, koja je sa neobičnom snagom, pala u zamku Koščeja. Ona je legla u grob da bi ga probala i nije bila u stanju da iz njega izađe. I onda, da bi mirno umrla, ona je prenela svoju silu Daždbogu, izdišući u njega svoju moć. Ali u Vedama je opisan i način izlaska iz života čoveka koji vlada Silom i koji želi da je ostavi u sebi. Za povoljno napuštanja svog tela takav čovek mora da ode na sveto mesto energetskog izlaza Sile zemlje. Sedne na

zemlju u pravilan položaj, licem ka severu, svaki dan se umiva i vrši Ognjeno žrtvoprinošenje (raspaljuje pet vatri), a umesto hrane koristi samo vodu, kontroliše um i osećanja pomoću kontrole disanja. Čovek, ostavljajući svoje telo, mora da zatvori pet otvora (kroz koje izlaze izmet). A dalje on treba da se poveže svojim istinskim "Ja" sa razumom, znajući za sveopšte jedinstvo sa Bogovima, počinje da izlazi iz Sveta Jav i postepeno podiže životni vazduh sa jednog nivoa na drugi (po kičmenom stubu) kroz energetske centre. Dostigavši oblasti temena, probija rupu u zaštitnoj (energetskoj) ljusci lobanje i odlazi u višlje Svetove.

Na taj način, kod njega je sačuvan njegov um, pamćenje i osećanja. Pri tome, njegovo fizičko telo sagoreva u vatri mistične sile (unutrašnja vatra tela) i pretvara se u Svetlost (u svoje vreme to je uradio Isus Hrist, ostavljajući samo trag na pokrovu). Tako moćan čovek zadržava sa sobom silu i dobija priliku da se, bez ometanja kreće u Svetovima i Realnostima u svom novom suptilnom telu (multi-dimenzionalnom, stečenom za života).

Kada mistik odlazi iz tela po sjajnoj Sušumni (kičmenom stubu), on odmah dostiže Sunčani Grad. Tamo on prolazi čišćenje, a zatim se penje još više u Svet Lega, gde uživa u životu i usavršava dugi niz godina.

Takve Duše postaju mesije i mogu se pojaviti u Javu.

Mesija nužno vidljiv i ne mora da privlači pažnju. Sasvim je moguće da takav putnik između Svetova može biti u Javu jednostavan nastavnik ili pronalazač, filozof ili naučnik. Međutim, sasvim je moguće, da njih ujedinjuje želja da se sačuva Jav, tako da ih možemo nazvati čuvari. Magiju, oni verovatno da pokazuju, ali mogu da ukažu na pravo rešenje onome ko zna kako da sluša.

Postoje i "zli" putnici između Svetova. Ove Duše mogu da podčine glupave i neiskusne Duše u Javu radi igre, kao što to čine kompjuterski igrači. Izigravši se, one nestaju, ostavljajući nezrele Duše u Javu da shvate svoje glupo ponašanje.

5.2. PUT DRUGI. SILAZAK U SVETOVE PAKLA.

Svaka Duša odlično razume šta je greh, ali ne želi svaka Duša da živi bez greha. Jer, kao što je poznato, greh ima sladak ukus. Baš kao i mnogi otrovi. I to je lepo i privlačno, baš kao droga. A život bez greha zahteva nasilje nad željama i onda je čoveku potrebno da troši snagu da prevaziđe iskušenja, a to je neprijatno.

Slabost pred iskušenjima - to je lenjost Volje. Ali do nekog određenog vremena slabić hoda i živi zabavno, sa emocijama i ne smetaju mu posledice.

Međutim, obavezno dolazi vreme da se završi boravak u Javu, i odjednom se ispostavlja da je telo grešnog čoveka deformisano nalepljenom nečistoćom, a ne svojom snagom.

I jednostavan prelazak u drugi Svet pretvara se za takvog umirućeg u divlji problem sa višestrukim neprijatnim osećanjima.

Ako čovek u toku zemaljskog života na svakom koraku izaziva zlo drugim ljudima (čini nasilje, ubistva, krade, pljačka, itd), njegova smrt je strašna. Ko je uhvaćen u grešnosti i ko je lišen saosećanja i pravednosti, ko je vezan za nemoral i odaje se čulnim zadovoljstvima, taj pada u ponor pakla. Moćna smrt iznenada kao zmija ujeda grešno stvorenje, koje strasno žudi da živi. On leži sa beživotnim izgledom sa umom preokupiranim sudbinom porodice, sa neukroćenim osećanjima i gubi svest od bola. U ovom poslednjem trenutku pred njim nastaje vizija – svi Svetovi su mu kao jedan. U predsmrtnoj agoniji, pod pritiskom vazduha iznutra, njegove oči pomeraju se iz svoje orbite, a dušnik se puni sluzom i umire nesrećnom smrću u strašnim mukama i bez svesti. A kada počne uništavanje organa percepcije i prestanak rada uma, onda mu se približavaju poslanici Boga Jame. Disanje se zaustavlja, i izgleda da vreme umiranja traje čitavu večnost. Jak bol prožima umirućeg. **Životni vazduh grešnika izlazi kroz niža vrata tela** (kroz anus, on ne leti po kičmenom stubu).

U trenutku smrti čovek vidi užasne glasnike Boga smrti Jame, sa nakupljenim besom u očima, i prekriven užasom on izlučuje urin i izmet. Sluge Jame izvlače ga iz tela i on vidi sa strane svoja

bedra. Jamaduti uzimaju pod stražu grešnika, koji je ceo život udovoljavao samo svojim osećanjima, vezuju ga i **pokrivaju suptilnom ljušturuom telo grešnika (to je telo odgovarajuće životu u Paklenim Svetovima)** i šalju ga na put.

Jamaduti i grešnik

Glasnici smrti ga bez poštovanjaa vuku i na putu on se seća svih svojih grehova koje je počinio u životu i on drhti od užasa i sve to uzrokuje mu surove patnje. Na prvi pogled Jamaduti kao da žele nanesu najveće patnje prljavim Dušama i sa radošću se rugaju grešnicima? Verovatno samo sa gađenjem gledaju na grešnike i sklanjaju od njih oči. Pored toga, oni nastoje da se grešnici brzo očiste na najbolji, radikalni i jednostavan način za grešnika. Odnosno, rade svoj posao u korist grešnika. Oni su u suštini dobri, kao vešti dželati, na mestu su gde sprovode kaznu maksimalno

ispravnu za žrtve. U budizmu Bog smrti, gospodar pakla i vrhovni sudija carstva mrtvih je JamaRadži. Setimo se poznatih indijskih reči "Radža" i "Maharadža". Kod ukrajinaca je to reč "Radan". Na sanskritu "Maha" znači "veliki". Hindusi su blago izvrnuli izraz "Roda H(K)an", pretvarajući ga u "Radža[n]". "Džan" znači "poštovani". Ispostavlja se da je "Jamaradža" - Jamni Rodni Han.

"Maharadža" - to je Veliki Rodni Han (Kan). Primer Kana imamo na slici ispod (njegovo ime zvuči „poštovano“, otprilike kao „brat-veliki“).

Kan Batu = Veliki Bata, a Bata je glava Roda, to jest, pred nama je Veliki rodovski Han, odnosno Kan. Interesantno je da se napisano latinicom BatuKan pročita kao da je napisano ćirilicom. Šta se dobija? Vrhovni poglavar, mesto odakle on stoluje...

Titula "Vaša Pre[d]uzvišenost" - to je zvanje glasnika svetlosti, koji stoji pred prestolom Sunca, pre izlaska, odnosno "Preuzvišenost" - najbliži Suncu, približno prvi posle Boga, iza njegovih leđa.

Tri miga (slovenska mera vremena) nakon što grešnika odvuku Jamaduti, grešnik se nalazi u Paklu (Pakleni Svetovi su malo ispod zemaljskog planetarnog sistema u jugo-istočnoj strani našeg Univerzuma).

Pakao očima umetnika, iako tamo može biti sasvim civilizovano, na primer, kao u SAD, u kapitalizmu i večnoj borbi za neke paklene novce ili za zlatne školjke

Nakon toga, kada se pojavi pred očima Jame grešnik se vraća u svoje telo u kome je tri dana pre kremiranja.

Onda on prelazi granicu između Sveta Jav i Pakla, koja figurativno izgleda kao široka reka od gnoja i krvi.

Osamnaestog dana grešnik dostiže grad, koji se nalazi na ivici Paklenog Sveta, tamo on priča ceo svoj život.

Četrdesetog dana sreće gospodara Pakla, tada se rešava njegova sudbina. I ako kod njega postoji dovoljan broj dobrih dela, onda se pojavljuje mogućnost da izbegne dalji boravak u Paklu.

Ako ne, onda Duša **dobija telo mučenja i počinje da ispašta svoju karmu u Paklenim Svetovima.**

Na taj način, ostavljajući zemaljsko telo, on je, nanoseći štetu drugim ljudima, posle smrti dobio rezultat koji je zaslužio (a najužasniji zlikovci mogu da padnu i do Bez-probudne Tame, gde Duh gubi ljudsku Dušu i da bi se ponovo uzdigao, on opet mora da počne sve iz ispočetka, sa nižih formi).

Reinkarnacija - ovaploćenje duše

Boravak u Paklu nije zauvek. Njegov smisao se sastoji u tome, da bi se ispravili i obrazovali. Kada biće izdrži svoju kaznu u Paklu, ono se ponovo očišćeno rađa na Zemlji, ali ništa ne pamti. U skladu sa karmom, pod nadzorom Boga Pokrovitelja, **čestica živog bića ulazi u muško seme i zajedno sa njim stiže u utrobu žene**, da bi dobilo telo.

Spermatozoid se spaja sa jajčanom ćelijom, i posle pet noći, kao rezultat podele iz jajne ćelije se formirana mehur. Kroz deset dana klica uzima oblik šljive.

Kroz četiri meseca formiraju se osnovne komponente tela. Do kraja petog meseca biće počinje da oseća glad i žeđ.

Posle šest meseci embrion, pokriven vodenom ljuskom, pomera se u desnu stranu stomaka majke (to su dečaci, a devojčice imaju tendenciju da se kreću u levo).

Lišeno slobode kretanja u utrobi majke, dete **stiće pamćenje i pod povoljnim okolnostima** može da se seti događaja iz prethodnih života.

Kroz sedam meseci ono već poseduje svest.

Kroz devet meseci potoci vazduha, doprinoseći rođenju, guraju ga napolje naglavačke. Dakle, on se rađa i **od stresa gubi najviše znanje. Međutim, u podsvesti ostaju utisci o prošlosti**, koje određuju sklonost čoveka. Prirodan strah, koji neki osećaju pre iskušenja poroka je posledica boravka u Paklenimh oblastima Univerzuma. Nakon čišćenja biće se rađa sa jakim željama da iskoristi bolje pruženu mu mogućnost, ali, ako ono ponovo greši, onda opet pada u ambis. Da li je moguće da se otkupi bar deo greha u životu čoveka još u Svetovima Jav? Sloveni veruju da je moguće. Milost i asketni post su u stanju da unište posledice mnogih grešnih dela (ali ne ubistva). Ali čak i takav strašan greh kao što je ubistvo se može ublažiti u toku života iskupljenjem. Okrutan i podmukao čovek, koji podržava svoje postojanje i po cenu života drugih, za svoje dobro zaslužuje da bude ubijen, jer će inače pasti u niže Svetove Pakla. Tako da, osuditi ubice na smrtnu kaznu je blagodet, jer to smanjuje njihovu patnju u Paklu. Kažu da su nekada borci učili da ubijaju neprijatelja "sa ljubavlju" za njega, kao za palog brata, kome je smrt bila oslobađanje od budućih mučenja u Paklu i nižem Paklu, u Bez-probudnoj Tami.

5.3. PUT TREĆI. DUHOVI.

To je put Duša koje nakon smrti ostaju u obliku duhova u "ivici Sveta Jav" na neodređeno vreme. Prostor Međusvetova je neizmeran. Nema tamo mesta takvog gde Duša smrtna ne može da luta. Duša smrtna bilo koju Zvezdu i Zemlju može da poseti. U Međusvetove dopadaju kako Duše koje imaju besmrtni Duh koje onda u tom stanju mogu da se nalaze koliko žele dugo, tako i Duše bez Duha koje postoje do tada dok ih pominju na Zemlji. Posle čega se dešava njihovo rastvaranje u informacionom polju Zemlje. Umrli su zaglavljani u oblasti Međusvetova kao nesrećne usmrljene Duše (duhovi) zbog jake vezanosti za zemaljske poslove: osećanja osvete, gneva, zemaljske ljubavi, ubistva, samoubistva, itd. Ove nesrećne Duše obično su povezane sa mestom i pričom stradanja – praktično za njih ne postoji mogućnost oslobođenja ikada. Prema Vedama, **samo Bog Perun** ima mogućnost da im periodično da šansu da se ponovo inkarniraju na Zemlji, ali to se dešava retko!

"Za takve Duše smrt prvo izgleda kao olakšanje. Navodno, težak teret sa sebe čovek skida. To njegova Duša izlazi iz tela. Neke od njih vide mnogo svetla, neko i sebe može da vidi, a neko obrnuto ponovo ulazi u svoje suđeno telo (klinička smrt). U drugom slučaju, ako se čovek brzo vratio, onda se on smrti ne plaši, iako nije video možda ništa, zato što se istina otvara tek na početku trećeg dana od izlaza duše iz tela. Dva dana, svest čoveka je zamagljena kao u snu. On pored blaženstva i bestežinskog stanja, hiljadu puta jače spava i ništa ne oseća. A sve što u zemaljskom svetu drugi ljudi rade, njemu se čini uzaludno. Sve je plitko, jadno i beznačajno. Tako prolaze dva zemaljska dana i dve noći na zemlji, u blaženoj tuposti. Ali trećeg dana posustaje radost postepeno. Osećaj blaženstva je takav, kao da je zaboravljeno nešto. Obespekijena Duša počinje da se osvrće, a jednostavno pored nje u blizini nema nikog i ničega. Ona sebe oseća, ali je više niko ne vidi i ne čuje. Duša se tada uznemiri. Ne zna gde je ona sada, gde da se smesti, kuda da usmeri sebe. Zemaljskih misli se može sećati, šta je mislila o carstvu posmrtnom."

Svako veruje u različito i tada svako traži svoje verovanje. Do kraja trećeg dana, kroz užas bez presedana, Duša umrlog prolazi. Tada se Duša - vraća na zemlju žurno, ka ljudima, koje je ranije ostavila. Vratiti se nazad je lako: samo poželi - tada i tamo je već, gde pomisli. Ništa u međusvetu nije lakše, nego se nazad ka ljudima okrenuti. Ali, zemaljski ljudi, mrtvog više ne mogu da vide. Duša posmrtna, od mesa odletela, ona je skoro kao čovek na zemlji. Gleda – vidi, čuje, sluša, oseća sve pojačano. Ali nju ne vidi niko, kao da ne postoji uopšte. Iako krike ispušta, ne čuju je uopšte. Ona će se pojaviti u svom domu, a tamo su svi tužni, pored kovčega sa telom sede. A onda je i sahrane i u znak sećanja pominju dobrim rečima. Različito se dešava.

Duša preminulog do četvrtog dana retko shvata gubitak svog tela. To kasnije dolazi. Tek devetog dana i kako kod koga i kasnije. Do devetog dana Duša je često sa svojim rođacima. A onda odlazi konačno i vraća se njima veoma retko, a kasnije više nikada. Mrska joj je sve što radi. Jer čovek je samog sebe sahranio zauvek, sebe je u zemlju dao potpuno, a sada je sam, natopljen zemljom, iz zemaljske težnje njegova Duša je satkana. Niko u zemaljskom životu nema veće tuge nego on u tim strašnim minutima. Posle tri dana i noći treba sahraniti telo i onda će Duša umrlog biti zadovoljna. Neće imati tako teška iskušenja. Posle devetog dana odlazi Duša postepeno od zemaljskog života konačno. Uvija se sada u stranu od zemaljskih ljudi, iako ih ona vidi uvek da je ne bi primetili. Ljudi na zemlji spominju pokojnika. Što ga više pominju, njemu je lakše. Sada on i živi od toga koliko misle zemaljski ljudi, koliko ga pominju. I što više ga spominju, to mu je lakše. Zlo pominjanje ili dobro pominjanje, mala razlika će biti, energija i dalje ide ka njemu. Ovde je najvažnije da misao čoveka zemaljskog njega održava. Duša kod svakog živog na zemlji postoji, ne samo kod jednog čoveka, i posle smrti tela njihova Duša odlazi u oblast Međusvetova. Samo kod čoveka ona je najjača. U Međusvetu period za ptice je kratak. Ako je to šumski leptir, ni dan neće proći, a već više nema leptira, kao da ga i nije bilo uopšte.

Za ljudske Duše, koje nemaju Duh, istinska smrt dolazi ne u zemaljskom životu, već u carstvu smrtnom. Ova smrt je drugačija nego na Zemlji. Čoveka postepeno slabost obuzima sve više i više, i slabi on do tada, dok ne prestane sebe da oseća uopšte, a onda i nestaje zauvek. Kao voda u barici kako pod zracima sunca nestaje. A ponekad još ni u carstvo mrtvih još nije stigla, a već nje više nema i neće je biti nikada više – ni u životu, ni posmrtno. U većini sve životinje i šumske ptice ne traju više od četrdeset dana i noći, a onda nestaju zauvek. Na zemlji kod različitih životinja su različiti životni vekovi, a u carstvu smrtnom sve su jednake.

Samo u jednom Međusvetu može biti kod čoveka beskonačno posmrtno postojanje, ali ono nije svakom dostupno, već samo onima koji imaju duh besmrtni. A oni koji nemaju Duh, isti su kao šumske zveri u posmrtnom trajanju i u bez-svestnost potonu ubrzo posle smrti svog zemaljskog tela. Ali ako ih se sećaju u zemaljskom životu, poklone im daju i mole se za njih, onda jača njihova Duša. A ako, o umrlima niko nije razmišljao, kao da ih nije ni bilo na Zemlji uopšte, tada ih ni u carstvu smrtnom ubrzo više nema. Jedna stvar je samo u redu, što zauvek nestaju, ne primajući tešku muku na svoju dušu, koja je njima inače suđena. Psima je ponekad lakše, jer o mrtvom psu njegov vlasnik često dobre reči govori. A tamo, gde sećanja nema, života nema više. Dužina postojanja tih Duša u potpunosti zavisi od ljudskog sećanja. Pamti li Dušu samo jedan čovek, nestajaće ona, i biće zaboravljena kada on sam umre. A kada je milioni pamte, onda se u Duši snaga velika može pojaviti i besmrtna može da postane. Hiljadama i hiljadama godina taj život posmrtni može da traje. Zato je i rečeno, da čak i ako se loše misli i ako se dobro misli o umrlom, sve jedno je, stiže u Dušu posmrtnu velika snaga. Ako je umrli u zemaljskom životu radio ono zbog čega ga drugi ljudi mrze, i kada se rastavio sa svojim telom, onda se dešava, da mu život posmrtni i ogromnu snagu daju zemaljski mrzitelji, misleći o njemu. Neki ljudi su toliko slični primitivnim životinjama, da posle smrti čak i ne dopadaju u Međusvet, već se odmah rastvaraju u "Etru" već pri trenutku smrti, bez ikakve šanse da se reinkarniraju.

Takođe treba imati na umu: ne ojačava se samo ljudska Duša tako, već i životinjama ljudi imaju moć da Dušu posmrtnu ojačaju. Godinama i godinama posmrtno daje gospodar život njegovoj životinji. Često se dešava da psi žive posmrtno dugo.

Kako u zemaljskom životu čoveku može bito zlo na Duši, može biti tako i u posmrtnom skitanju Duše. Samo u zemaljskom životu u stanju je čovek snagom da Dušu svoju osvetli i radostan život organizuje, a u posmrtnom životu je to nemoguće. I kako je živio na zemlji, tako onda jede u tom svetu. Ako je zlo bilo, onda će još gore biti. Tako milioni i milioni Duša u carstvu smrtnom, muku veliki imaju. Lovcu gladnom beskonačna glad u carstvu smrtnom predstoji. Ko gnev svoj gaji, onda će sa sobom taj bes i odneti na onaj svet. Pijanici će strast pijanstva ostati, ali da je udovolji nema mogućnosti. Tako je svakom čoveku: šta je sa sobom poveo u carstvo posmrtno, tako će mu i biti. Ako ponese gorčinu i bol, isto tako će i tamo ukus gorčine i boli imati. A ako unese svetlost i smirenost, onda će mu zauvek posmrtno svetao, lak i ispravan biti put.

U Međusvetu Duše nemaju telo, ali Duša može da formira svoj oblik, pa Duša može da bude prepoznatljiva. Sudeći po slikama duhova, Duša nastoji da izgleda onako kako je izgledalo njeno poslednje fizičko telo, a oblik energetskog tela formira se još za života u Javu.

Postoji Duša i postoji Duša sa Duhom. Sama Duša je smrtna, ona je samo "ranac" sa emocijama i iskustvima. Duša sa Duhom je bez-smrtna - to je "iskra Boga" sa "rancem" emocija i iskustva. Sama Duša živi u Međusvetu do tada, sve dok ga se sećaju u Svetu, na primer u Javu. Drugim rečima - ona je samo-organizovan program, podstaknut energijom života spolja. Duša sa Duhom može da ostane u Međusvetu zauvek. Njenu bez-smrtnost obezbeđuje Duh, koji je povezan sa Rodom. U stvari Duh - to je čestica Roda.

Uzgred, Duh nazivaju različito. Na primer, Dživa ili Dživatma. To je skraćenica od "Duh Živi". Kažu da Duh živi u području srca malo desno od centra. U Budizmu i Hinduizmu se mogu naći sve

vrste tumačenja o Dživi i Dživatmi. Pogrešno je nazivati Dživatmu Dušom. Ona Je Duh. A Duša - ona se izgrađuje u životu (individualni doživljaji i emocije).

Pretpostavlja se da Duh namerno mešaju sa Dušom kako se ne bi pravila razlika između žive ljudske Duše sa Duhom i bez Duha.

Slika Univerzuma. Unutra je natpis "OM" - sveti zvuk, napisan slovima. Ovaj zvuk je prethodio nastanku našeg Univerzuma, prva frekvencija u praznini.

U međusvetu je Duša umrlih nebrojeno. Tamo one ne vide i ne čuju jedne druge. Ali ne zato, što se ne može, već zato što ništa u Duši ne postoji, osim bola i želje da se na Zemlju nazad vrate, tako da one same ne žele ništa da čuju ni da vide. Do devetog dana posle smrti, često je želja da se sretnu sa drugim Dušama prisutna,

samo se to ne dešava odmah. A kada se prilagode, tada više nemaju tu potrebu. Jer u Međusvetu smrtnom većina njih samostalno živi, jedni druge ne vide. Duša posmrtna sveznajuća će za zemaljski život biti, jer joj je sve kao na dlanu, bilo gde može biti i na deset mesta istovremeno. Dešava se da takva Duša i to sama, bez poziva može da se pojavi. I ako je hiljadu ljudi zemaljskih zove sebi: ona će biti u istom trenutku svuda, bez odlaganja. Ali takve Duše su veoma retke. Najčešće one kao oni pustinjaci žive, mukom svojom mučene. Zato se i kaže da za hiljadu Duša smrtnih – hiljadu je različitih kazni spremljeno. I posle smrti u Međusvetu svaka će sama sebi sudija biti. I svako svoje dobija, što je sebi pripremio na zemlji.

Najgore od svega je onima koji su života sami sebe lišili, koji su svoje telo ubili. Ubici svog tela sopstvena patnja će biti nezamisliva i zato se on ne sme sahraniti sa ostalima, to nije kazna, već je to veliko izbavljenje za njega, da bi ga zaboravili brže. Ne samo da ne treba da se sahrani sa ostalima, već ni spomenik ne treba dizati, pa čak ni misliti o njemu ne treba, jer svaka misao – muku njegovu strašnu produžava. A ako je samoubica pre smrti ostavio veliko sećanje na sebe u ljudskim umovima, onda je osuđen na večno mučenje.

Snagu u Međusvetu, Duše umrlih dobijaju iz Sveta zemaljskog (poltergeist fenomen). Tako bezbroj umrlih po Međusvetu luta – tražeći hranu, ali ne mogu uvek da joj priđu, zato što ne znaju. Samoubice više od svih žele da od zemaljskog života dobiju makar mrvicu, ali da im je neko ostavi je velika retkost. Radosne su samo one samoubice, koje su kod Maga na zemlji radile i pomagale, tada muke njihove mogu da nestanu bez traga. Ali to je retko kod onih koji života sebe lišavaju. Dakle, ko je zaglavio u Međusvetu, Pakao i Raj za njega postoje u potpunosti. I samo Bog Perun može da oslobodi ljude, uhvaćene tamo na prevaru. Zato, moramo biti u stanju da umremo brz strasti".

5.4. PUT ČETVRTI. REINKARNACIJA.

Tim putem idu Duše koje nisu opterećene gresima, ali koje nisu bile u stanju da tokom života izvrše dužnost pred svojim Rodom i koje nisu naučile potrebne pouke, namenjene njima sudbinom, za njihovo usavršavanje. To jest, oni se jednostavno nisu pripremili za dalji život u višim Svetovima, i zato ih očekuje još jedna inkarnacija u Svetu Jav.

Druga kategorija Duša podleže obaveznoj reinkarnaciji i to se odnosi na one koje su svoje odslužile u Paklu, očistile se i onda se ponovo rodile na Zemlji.

Treća kategorija Duša su srećni duhovi koji su uspjeli da ubede Boga Peruna da im pruži još jednu šansu da prođu obuku u zemaljskom životu. U većini svojih inkarnacija u novom telu te duše se ne sećaju svih svojih prethodnih iskušenja. Međutim, u njihovoj podsvesti ostaju utisci o prošlosti, koji i definišu stavove i ponašanje čoveka na intuitivnom nivou.

Ali postoji posebna kategorija otelotvorenih Duša, koje po svom zahtevu dolaze u Svet Jav iz viših oblasti, da pomogne čovečanstvu da prevaziđe određene teškoće. To su Duše Velikih nastavnika čovečanstva, Lutalice. njihovo sećanje se ne prekida i oni znaju sve o svojim prošlim životima. Na primer, kao Isus. Prilikom reinkarnacije najvažnije je da probude u sebi Duh i Dušu, da bi bili u stanju da se u potpunosti prilagode u Svetu Jav i počnu delimično da žive u Svetu Nav, znajući ga još za života na Zemlji, kao i da se pripreme i na život u Svetu Prav.

Reinkarnacija

Svima nam je dat zadatak na rođenju. Kako ćemo ga izvršiti je naš izbor.

Svako živi onoliko koliko mu je potrebno za boravak na ovom svetu.

"Onaj od dece ljudske, koji je u stanju da čuje svu raznolikost zvukova sveta, majke Prirode, može da čuje kako kuca srce u jedinstvu sa Univerzumom, a onaj ko sluša samo sebe i svoje potrebe, nikada neće čuti predivnu nebesku muziku".

Takav na osnovu nebeskih zakona, postaje svaki čovek koji sprovodi individualni pristup i poštuje pravdu. To jest, sve zavisi od našeg izbora i da bi ga pravilno izabrali – moramo da poslušamo savete naših predaka. Na kraju krajeva, oni nas uče, kako pravilno i dostojno treba da živimo i potom odlazimo u drugi Svet, a takođe i načinima suživota sa mnogim bićima, koji prebivaju u nevidljivim Svetovima, pomažući im u zamenu za njihovu podršku.

"Život čoveka u Svetovima Jav je kratak i težak, ali onaj, ko ide kroz život putem svete dužnosti, nesumnjivo, dostiže božanske Svetove. A onaj, ko je celog života radio samo da zadovolji svoje osećanja – on je neprijatelj samom sebi".

Nekoliko primera poznatih duhova

Duh Fredi

Jedna od najpopularnijih fotografija sa "duhom" je napravljena 1919. godine. Na grupnoj fotografiji posade broda "Dedal" iza jednog od muškaraca može se videti lice. Utvrdili su da je to lice mehaničara Fredi Džeksona, koji je umro nekoliko dana pre toga, pavši pod lopatice propelera.

Na taj dan, kada je bila snimljena fotografija, održana je Fredijeva sahrana. Na taj način čovek je, navodno, hteo da se oprosti sa svojim prijateljima i kolegama.

Duh u muzeju Grinvič

Ova fotografija datira iz 1966 godine, kada je neki čovek odlučio da ovekoveči lepo spiralno stepenište muzeja Grinvič u Velikoj Britaniji.

Pri razvijanju na fotografiji se pojavila silueta čoveka koji se penje uz stepenice. O pomorskom muzeju Grinviča se često govori da tamo lutaju nečiste sile. Mnogi posetioči čuju čudne zvukove i vide jasne figure ljudi.

Duh muškarca sa šeširom

Teri Ajk Klenton je odlučio da fotografiše na groblju Bathil svog prijatelja. Tokom snimanja na tom prostoru su bili samo oni, ali na fotografijama je jasno vidljiv treći čovek – veoma nizak čovek sa crnim šeširom. Njegov rast još uvek ne daje mira stručnjacima - da li čovek stoji na kolenima, ili on izlazi iz groba.

Duh vojnika

Fotografija je napravljena za vreme građanskog rata u SAD. Očevici kažu da se na slici pojavila silueta poginulog vojnika tokom rata.

Duh žrtve saobraćajne nesreće

A ova fotografija je snimljena posle jezive saobraćajne nesreće. Beli oblak veoma podseća na siluetu čoveka, koji izlazi iz automobila na drugu stranu. Možda je na fotografije uhvaćena duša preminulog, koja je upravo izašla iz tela.

Duh muškarca sa cilindrom

Ova fotografija mlade majke sa detetom je bila snimljena za porodičnu arhivu 1930 godine. Ako pogledate oko vrata štale možete videti čoveka u starinskoj odeći i cilindrom na glavi.

Nekoliko godina kasnije pod temeljem kuće je pronađen skelet muškarca.

Prelazi u paralelne i druge Svetove Jav nisu u vezi sa smrću (gubitak trodimenzionalnih tela).

Još uvek postoji grupa ljudi, koja prelazi u druge Svetove Jav, kako paralelne, tako i niže ili višlje ležeće. O njima mi govorimo samo zato, što ljudi, koji stižu iz drugih Svetova Jav u naš, po pravilu, brzo umiru, tj. padaju dalje, kao i sve u Svet Nav. Kažu da u Javu postoji ogroman red za inkarnaciju i žive Duše su veoma srećne što su došle na Zemlju, manifestovale se u Javu i žive, prolazeći lekcije.

Takve je ljude u jednom trenutku spasao Bog Perun i izvukao ih je iz Pakla. Pakao se nalazi u kako u svetovima Jav i tamo se moglo stići kroz Vrata međusveta (u osnovnom praktikovali su se paralelni prelazi) ili na zvezdanim brodovima ne gubeći svoje telo, tako i u Svetovima Nav gde se stiže nakon napuštanja svog fizičkog tela tj. smrti. Tačno tako, kako svaki organ našeg tela ima svoju fizičku jasnu osnovu, tako i suptilna materija ima **Navnu** (tako isto i Bogovi imaju svoje fizičko **Javno** ipoljavanje, **Navno**, i **Pravno** i deluju u isto vreme u svim svojim manifestacijama svesno, jer za razliku od čoveka njihova svest je neprekidna).

U dalekoj drevnosti Bog Perun je oslobodio iz Pakla ljude (u ovom slučaju govorimo o Paklu koji se nalazi u Svetu Jav i tako oslobođeni su prošli kroz vrata međusveta ne gubeći svoja fizička tela). Svima koje su tamo namamili prevarom i silom, dao je mogućnost da se vrate na rodne domove. Kada su ljudi izašli iz Pakla, Bog Perun je zatrpao ulaz (Kapiju Međusvetova) u Pakao Kavkaskih planina... ali na Zemlju, pored ljudi stigla je iz Pakla i razna nečist... Oslobođene ljude sa radošću su dočekali njihovi rođaci, a kada se njima u kuće počela zavlačiti svakakva gamad, od nje su se oslobađali poklonima. Od tog vremena, ljudi proslavljaju Praznik Promene (sada poznat kao Kolada). Neki ljudi se preoblače u različita čudovišta, predstavljajući nečist i idu po kućama... Da ne pustili zlo u kuću i da ne bi imali u kući nesreću,

ljudi im još na pragu daju otkup u vidu kolača, pogača i drugih korisnih stvari... primivši poklone, zlo nestaje, jer ona, voli sve slatko i ukusno, ali ne može da podnese radost i sreću. Posle Praznika Promene (Kolada) ljudi su se prisećali onih, koji se nisu vratili iz Paklenih Svetova Jave.... zato su ljudi počeli da slave Nedelju Sećanja na Pretke (staroslovenska nedelja se nekada sastojala od 9 dana).

I dok su se ljudi sećali svih svojih predaka, Bog Perun je hodao po Zemlji i uništavao nečist... jer nečist se prejedala slatkim tako obilno, da nije mogla da se kreće. Devet krugova je morao da prođe Perunu na Zemlji, jedan krug za jedan dan, da pronade i uništi svu nečist.... i kao što je napisano u Vedama: *"i pobedivši zle sile zabode u zemlju svoj sijajući mač Bog Perun..."* Od tog vremena, ljudi su počeli da slave "Zimski Dan Peruna", kao praznik pobede nad zlom... i prolaze 9 krugova po svastičnomu lavirintu, koji se zove - Perunov Put.

Gadnu gamad je uhvatio Bog Perun. "Božić" u selu. Kolada. Bakrorez. Početak 1880-ih godina

Oni koji su došli u naš svet iz drugih Svetova Jav obično dugo ne žive, oni počinju da se gase i umiru. Njihove Svetove, slične našem, ali nevidljive za običnog čoveka mogu da vide samo oni, koji imaju posebna znanja i moć. Uzgred, videći ljudi mogu da ispričaju o tome gde se nalaze nestali ljudi.

6. LEGENDA O BOGINJI MARI

Da bi potpuno razumeli pitanje procesa u vreme smrti razmotrimo jednu veoma zanimljivu slovensku legendu, čije varijante se nalaze u predanjima bukvalno svih naroda Zemlje. Kao što je već pomenuto, proces smrti sloveni povezuju sa Boginjom Marom i zato dalje govorimo o njoj. Evo kratke parafraze tog epa:

"Kako je išao Daždbog po Svargi prečistoj, naišao je na šator beli i iziđe mu u susret Mara Morevna, prekrasna: i zavoleo je Daždbog Maru Morevnu i oženio se njom. Ali onda su strašnim vihorom naleteli na Maru Morevnu, prekrasnu, Koščeji besmrtni. Zarobili su i povelili sa sobom u svoj kraj MARU (Majka RA - sijanja) Pokroviteljicu smrti (Smrt-to je bukvalno Smena mernosti (dimenzionalnosti), kada čovek umirući prelazi u neki drugi Viši Svet i ima veći broj dimenzija nego naš trodimenzionalni Svet). I stiglo je na zemlju loše, zaustavljen je razvoj ljudi. Oni su zaustavljeni u svom razvoju bez mogućnosti da dobiju višedimenzionalno telo koje daje Mara pri smrti. Nisu mogli oni da stignu u Svetle Svetove Nava (Svargu prečistu). Obuzeo ih je očaj, ali da pređu u drugi Svet, oni nisu mogli. Jer takav prelaz je povezan sa promenom dimenzionalnosti. Onda je Daždbog odlučio da pomogne ljudima na Zemlji, svojim potomcima. Opremio je svog konja i otišao na put dug da traži svoju ljubav. Nekoliko puta je pokušao da oslobodi Maru, ali bez uspeha, sve dok mu nije pomogla Boginja Joga (ili Baba Jaga, njeno ime znači sjedinjenje puta). Izgradila je Joginja most kroz ognjenu reku (granicu Međusvetova) i povezala Tamne Svetove sa Svargom Prečistom. I kroz ovaj most je prodro Daždbog u Tamne Svetove i oslobodio Boginju Maru, ali Koščeji uz pomoć svojih tehnologija su bili u stanju da toliko oslabe Daždboga, da su ga prikovali na našoj Zemlji u Kavkaskim planinama na Orlovim stenama (Soči, okrug Macesti). Boginja Dživa je oslobodila Daždboga i zajedno sa svojom sestrom Marom su oživele snage Svetlog Boga i vratili se u Svargu Prečistu. Krenuli su Koščeji u poteru, ali prolazeći most

kroz ognjenu reku, potonuli su u vatru i spalio je taj oganj Koščeje Besmrtni. A Svetli Bogovi otišli su u svoje Nebeske Palate, i počeli su da žive srećno, da piju nektar, da decu rađaju. Od kojih i dolazi rod slajana Daždbogovih unuka".

Mi znamo da sve naše legende, mitovi i epovi nose kosmogonijski karakter, to jest, oni odražavaju događaje, koji su se dešavali u velikom kosmosu. Da pokušamo sa ovih pozicija da razmotrimo i ovu legendu. Za početak treba podsetiti, da je vidljivi deo našeg Galaksije disk prečnika 30 kiloparseka, da sadrži oko 200 milijardi zvezda, koje su grupisane u četiri zakrivljena rukavca. Vidimo Galaksiju u letnjim noćima u vidu Mlečnog Puta. Dakle, našim zapažanjima (čak i pomoću teleskopa i radio teleskopa) drugi galaktički rukavci praktično su nedostupni. Na osnovu Runskih Zapisa, drevno ime naše Zemlje je Midgard - Zemlja. Ona se vrti oko Jarilo-Sunca. Jarilo-Sunce je u galaktičkoj strukturi Svati, koja se takođe zove Perunov Put (slovensko ime naše galaksije). Naša galaksija je spiralna vrsta galaksije i predstavljena je u obliku levokrake svastike. U nižem delu jednog od svastičnih rukavaca Svati nalazi se Jarilo-Sunce. Ono je Trisvetlo, jer osvetljava tri Sveta: Jav, Nav, Prav. Jarilo-Sunce ulazi u sazvežđe Zemun (Nebeska Krava ili Mali Medved), i ono je osma zvezda. U istom Svastičnom rukavcu galaksije nalazi se drugi solarni sistem sa Zlatnim Suncem. Rodovi Belih ljudi, koji žive na Zemljama u tom sunčevom sistemu zovu ga ga Daždbog-Sunce (savremeno ime Beta Lav). Njega zovu Jarovelikim Zlatnim Suncem, ono je jarkije po zračenju svetlosnih tokova i veće po veličini i masi od Jarilo-Sunca. Oko Zlatnog Sunca vrti se Ingard-Zemlja, ssa periodom rotacije od 576 dana. Ingard-Zemlja ima dva Meseca. Veliku Lunu sa periodom rotacije od 36 dana, i Malu Lunu – 9 dana. U Sistemu Zlatnog Sunca, na Ingard-Zemlji, postoji biološki život sličan životu na Midgard-Zemlji. Ova zemlja je Pradomovina mnogih Slovenskih Rodova. Baš u tom rukavcu Galaksije nalaze se i Zvezda Mara i Zvezda Dživa. Mnoge zvezde naše galaksije su veoma snažno povezane obostranim uticajima, i takve zvezde u astronomiji nazivaju dvojnim zvezdama (kada su

povezane dve zvezde) ili višekratnim (tri zvezde). Dakle, ovde su Daždbog –sunce, zvezda Mara i Dživa višekratne zvezde. Naša galaksija rotira u blizini granice između Svetova kontrolisanih Tamnim i Svetlim silama. I periodično niži kraj rukavca u kome se nalazi našae Jarilo Sunce prolazi kroz prostor, podređen silama iz Tamnih Svetova. U to vreme Svetli Bogovi prestaju da posećuju svoje narode, jer u skladu sa zakonima Nebeske Etike, ne krše granice prostora, podređene silama Tamnih Svetova. Prema proračunima pristalica drevne Vere, izlaz iz dela galaksije "Tamnih Svetova" već je započeo i "Svetli Bogovi" ponovo će početi da posećuju Zemlju. Veruje se da su svetla vremena za zemljane počela u "Sveto Leto 7521 od stvaranja sveta u Zvezdanom hramu" ili 2012. godine po sada usvojenoj hronologiji.

Naša galaksija

Dakle, prema gore citiranoj legendi, Zvezda Mara, koja je mnogo puta veća od našeg Jarilo Sunca, takođe pri kretanju

galaksije dolazi u oblast Tamnih Svetova. Zračenja ove zvezde snažno utiču na formiranje našeg tankog multidimenzionalnog tela, sa kojim nakon smrti možemo da pređemo granicu Međusvetova i da nastavimo razvoj u Višim Svetovima. Tačno tako zračenje Jarilo - Sunca utiče na formiranje našeg fizičkog tela. Ali pošto je zvezda Mara pala u tamne oblasti, njeno zračenje je jako oslabljeno, a kod umirućih ljudi je nastao problem sa formiranjem tankih materijalnih tela potrebnih za prelazak granica Međusvetova. Dakle, u poslednjih dve hiljade godina veoma malo ljudi je bilo u stanju da uđe u Svet Lega. Samo jake ličnosti same bez pomoći zračenja Mare mogu da formiraju odgovarajuće školjke tela, tako da je osnovna masa umrlih zaglavljena u Međusvetu ili je upala u rezervat tipa "Eden", gde oni čekaju nedečekani "strašni sud".

Raj - Eden - zamka za dušu

Zvezda Daždbog svojim zračenjima delimično kompenzuje nedostatak energije Mare, i to je dovelo do njegovog slabljenja. U ovom trenutku zvezda Mara je izašla iz zone Tame (neki

istraživači su pominjali planetu Nibiru koja se vrti oko zvezde Mare i predviđali da će od maja 2011 godine biti moguće posmatrati je golim okom sa naše planete. Po njihovim pričama 21. decembra 2012 Nibiru je trebalo da prođe kroz ekliptiku planete u obliku svetle crvene zvezde i da će izgledati kao drugo po veličini sunce, međutim Nibiru je skrenut iz svoje orbite još 2003. godine da se nikada više ne pojavi u sistemu Jarilo Sunca). Zajedno sa Dživom su obnovili (vaskrsli) moć Daždbog-Sunca. I sada Mara počinje aktivno da utiče na Jarilo- Sunce (koja je napustila zonu tame 2012. godine) i utiče na nas. Već se menja frekvencija gravitacionog polja Midgard Zemlje, povećalo se za 4 puta magnetno polje, došlo je do pomeranja magnetnog pola zemlje (pomerio se za 800 km), sunce je povećalo svoju aktivnost i slično. Nastupa zora – ili po slovenskoj terminologiji doba Vuka, čistača Prirode, pod pokroviteljstvom jednog od Prapredaka slovena Boga Velesa, "poteći će vode na Zemlju i očisti je od zla". Ali pravedni ljudi će biti upozoreni i spaseni našim Svetlim Bogovima, i oživeće vedska Vera Predaka. Za tamne ljude će doći kraj sveta, a za svetle kraj tame i ovi događaji mogu da se dešavaju u toku od ne više od jednog kruga života (144 godine).

Kao što je već mnogima poznato čovek nema jedno telo. I svako telo je ugnježđeno u drugo u obliku matrjuške. I svako telo obavlja svoje funkcije.

Čak i svaki zaostali u razvoju čovek oseća svoja tri tela - fizičko, eterično i astralno. Sa astralnim telom on putuje u snu. Eterično telo je kopija fizičkog, ali je energetsko. Pri razdvajanju fizičkog i eteričnog tela čovek postaje nespretn, ne oseća prostor, udara po uglovima. Eterično telo umire posle fizičkog tela 9-og dana posle smrti čoveka.

Međutim, svojim ponašanjem u Javu čovek ne samo da proživljava život, već i neguje Dušu. Nju takođe, čovek oseća, ali je ne razume svako, nego oseća unutrašnju bol i radost, kada je "doživljava".

Telo čoveka. I svako telo ima "pupak" u vidu čakre - ulaz/izlaz

Odras znanja o čoveku u ukrasima: Duh + Duša + fizičko Telo = Čovek (zemljanin), ili Duša + fizičko Telo = Čovek (zemljanin) ali bez Duha

Pri životu u Javu čovek formira još tela duše. Bilo kakva emocija kao manifestacija Duše, vuče moćno ali veoma osetljivo energotelo. Kao i svaku super-silu, osetljivu mašinu, takvo telo je lako uništiti lošim upravljanjem. Jer odgovor na najgrublji uticaj je ogroman po zemaljskim merilima. I zbog jasnoće, možete zamisliti, kako leti mlaz vode iz psa koji se otresa - to će i biti reakcija energotela na obične zemaljske emocije. Čestice energotela lete, kao kapi vode od psa, ali mogu ponovo da se sakupe zajedno.

U nekim pričama pojavljuje se uputstvo za rukovanje takvim telom. I prvi savet je sposobnost da se čovek fokusira, to jest, da se sabere u jednu tačku. I tačka, kao što je poznato, to je oznaka Absoluta ili Boga.

Vladati sličnim super moćnim telom je interesantno ali i problematično - mnogo treba znati i biti u stanju.

Jasno je da pali iz Sveta Lega, Anđeli, poseduju energotela i izgledaju nam nadljudski. A zapravo to su isto Duše, ali u visokoenergetskom, brzom telu. Pored toga one su kažnjene. I

prisilno odrađuju karme u našem Svetu Jav. One ne dostižu Svet Lega po duhovnim kvalitetima, tj. zle su i emocionalne preko svake mere. Ne mešajte ih sa pridošlim do nas Legama - oni su ljubazni i velikodušni.

Energotelu nesposobnog za emocije Anđela - on izgleda kao demon

Ako želite da se razvijate iznad Sveta Jav, želite da dopadnete u Svet Lega, od vitalnog je značaja da naučite da vladate sobom. Morate početi sa fizičkim telom. Ako ne možete bez lekara i umirivanja u Javu, onda je malo verovatno da ćete uspeti da se dokopate moćnijeg energotela. Trenirajte i učite se.

7.SAHRANE

Mnogi narodi su u davna vremena, a neki od njih i sada, spaljivali svoje mrtve. Pri spaljivanju, sve organsko se razgrađuje potpuno i duša umrlog čoveka se, ne kroz godinu dana, već odmah oslobađa mrtve ljuštire, svog fizičkog tela.

Egipćani, indijanci Perua (Inke) i narod Guanči sa Kanarskih ostrva, balsamovali su svoje mrtve i pravili mumije. Prema njihovoj veri, ko sačuva svoju mrtvu školjku, dobiće večni život, kada se Bog ponovo pojavi na Zemlji.

Egipatske faraone i plemstvo su postavljali nakon balsamovanja u centar piramide i to u posebnoj zoni. U toj zoni, oblik piramide sam stvara uslove pod kojima se vreme praktično zaustavlja. I ono što je interesantno, ćelije mumija u trenutku kada su otkrivene imale su očuvane elemente života. Ostaci života su brzo nestajali kada su se mumije izmestile izvan te zone piramide.

Postoji oš jedan zanimljiv podatak ... U Kijev-Pečerskoj lavri, koja se nalazi u Kijevu, u sistemu pećina su sačuvane mošti umrlih monaha, koji su kasnije postali poznati kao sveci. Do našeg vremena lobanje i kosti svetaca luče tečnost koju monasi smatraju lekovitom. O čemu se radi?

Hemijski sastav tamošnjih podzemnih voda je stvorio uslove za prirodnu mumizaciju tela, tokovi energije koji prolaze kroz teritoriju tog manastira stvorili su uslove u kojima koštane ćelije ostaju žive i nastavljaju da vrše svoje lučenje. U ovom slučaju, duša ostaje vezana za ostatke fizičkog tela i ne može da ide na druge nivoe planete. Dokle god je sačuvano organsko tkivo, duša ostaje vezana za mrtvu fizičku školjku.

Zato su se i vršili u davna vremena obredi spaljivanja tela umrlog, kako bi se njegova duša odmah oslobodila fizičkog tela i nastavila svoj put.

Pokojni profesor Đorđe Janković je istraživao takva mesta i on ih je nazvao gromilama. Postoje i drugi nazivi kao što su humke ili

kurgani u zavisnosti od oblasti gde se to radilo ili od lokalnih običaja, koji su se razlikovali, ali koji su imali istu suštinu i isti cilj, a to je da oslobode dušu umrlog. Njegova istraživanja su pokazala da su se na celoj teritoriji Balkana ljudi posle svoje smrti spaljivali. U svojim istraživanjima on je naveo da na tim mestima nisu nađeni ostaci kostiju, ali je ta mesta svakako povezivao sa pogrebnim običajima. Razlog zbog koga nije bilo kostiju i posmrtnih ostataka leži u samom obredu, gde se fizičko telo spaljivalo do pepela, a sam pepeo polagao u humku, odnosno kurgan ili gromilu.

7.1.Drevne vedske sahrane

Sahrana je predstavljala drevnom čoveku polazak na putovanje. Naravno, pripreme su vršene pažljivo. Na kraju krajeva, trebalo je organizovati normalan život za pokojnika u novom Svetu i uspostaviti živu vezu između njih i njihovih najmilijih.

Prema dobro utvrđenoj tradiciji pri umiranju, čoveka u svim okolnostima kupaju. Starali su se da kupanjem ohlade telo. Verovatno je već do sada svima poznata magična moć vode. Treba dodati da voda ne samo da pere prljavštinu, već i hrani telo. Na taj način voda izjednačava i ublažava postojeće napone.

Oblačeni su u čistu, ponekad veoma skupu odeću. I glava je postavljana u određen ugao (u tom uglu nalazili su se Kummiri – sa dva "mm"). Natkrivani su belim platnom, ruke stavljane na grudi. Ranije su bila ogledala od bronzе ili bakra (sada su staklena ogledala). Prekrivali su ih tamnim materijalom. Ako ogledalo nije prekriveno, pokojnik može povesti sa sobom Duše rođaka. Tada će biti više smrtnih slučajeva u istom rodu, redom. Staklo i voda, su verovatno predstavljali prelazne elemente. Ali nisu zbog toga verovatno pokrivali ogledala. Prekrivali su i polirani bakar i bronzu. Najverovatnije da su ih prekrivali zbog toga da pokojnik ne bi mogao da se ogleda u ogledalu. Možda bi ga to uplašilo. Moguće je da ogledalo rasejava padajuće na njega frekvencije po optičkim zakonima. Iznenada bi se Duša pokojnika pogledala u

ogledalo – i ne bi razumela da vidi samo odraz Sveta u ogledalu, a ne Svet i da je ona sama bez fizičkog tela. Verovatno bi zbog toga celovitost Duše može mogla da pati.

Vrata sa bravom se ne zatvaraju, da bi Duša mogla slobodno da ulazi i izlazi (i da je ništa ne boli). Inače iracionalna Duša može da se uplaši. Jer je Duša u to vreme pored tela. Ako ona ne smisli, kako da izađe, može dugo da ostane vezana na tom mestu (do 3 godine). Danas poznajemo mnoge ljude koji imaju iskustva izlaska iz tela i koji potvrđuju da ih zatvorena vrata zaista jako plaše.

U kući ništa ne bi trebalo da bude od onoga, sa čime je pokojnik imao jaku povezanost tokom života.

A da bi Duša shvatila da više ne može u ovom svetu da hoda i ništa dodiruje rukama, a treba da ovlada svojim novim sposobnostima kojima nije vladala dok je imala telo - ruke i noge pokojnog vezuju se trakama od platna ili pamučne tkanine. Pre spaljivanja, trake sa nogu i ruku se uklanjaju.

Na srednji prst desne ruke vezuje se bakarna žica, a drugi njen kraj se spušta u posudu sa zemljom (vrsta uzemljenja, veza sa majkom zemljom). To se radi da bi telo duže bilo sačuvano. Desna ruka zrači energiju – zato se vezuje za nju (a ne na levu, koja apsorbuje energiju). Ispostavlja se, da iz tela pokojnika treba da izađe energija u zemlju. U životu se to dešava samo po sebi – to je prirodna životna energija. Ali ako je energija ostala u telu - telo kao da se zapaši i počinje da se izobličava. Uzemljenjem se energija gubi, ali ne brzo, i ćelije žive normalan život.

Na oči pokojnika se stavljaју bakarni ili srebrni novčići, da ne bi otvarao oči. To se čini da se umrli ne bi ogledao u paralelnim strukturama. Kovani novčići bi trebalo da budu dovoljno teški da se oči ne otvaraju. Te iste kovanice onda ostaju sa pokojnikom - danak Horonu za prevoz preko reke Međusvetova. Novac u toj prilici nije predstavljao samo novac, već je on bio znak spremnosti da se plati.

Oko lica, stavlјalo se ogledalo i lagano pero, radi periodične provere mogućeg obnavljanja disanja. Poznato je da su se dešavali slučajevi da umrli iznenada oživi i zbog toga se vodila pažnja da se

pokojnik ne sahranjuje pre trećeg dana od smrti, što se još uvek ponegde danas praktikuje.

U to vreme svi živi iz sobe, gde leži pokojnik, se udaljavaju.

Nije bio prihvatljiv u prisustvu umrlog mahnit plač i moljenje da ne napušta ovaj svet. Sve to može da zadrži Dušu u kući do tri godine. A ponekad i više. To je moglo da dovede do pojave poltergejsta.

Dalje umrlog nose sa nogama napred. Kao da on sam ide. Bliski rođaci ne smeju da nose telo umrlog, kao ni da idu ispred njega.

U kući, nakon iznošenja tela, uvek ostaje jedan čovek, ali ne rođak, već neko od prijatelja ili komšija. Počevši iz suprotnog ugla peru se podovi u svim prostorijama, uključujući i prag.

Posipa se sva voda koja je u kući.

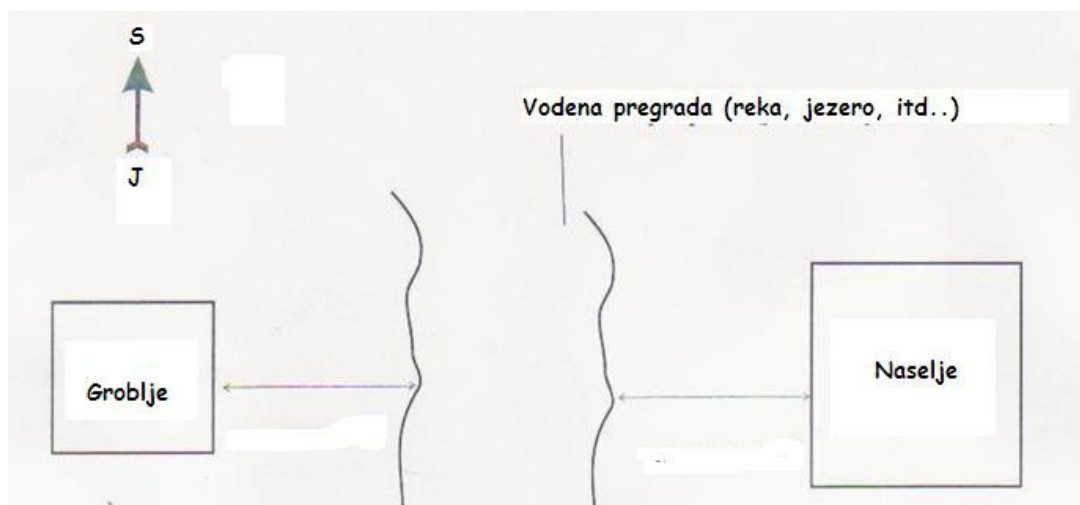
Kod drevnih slena u zavisnosti od mesta njihovog boravka bilo je nekoliko vrsta pogreba, evo nekih od njih:

1) tamo gde je bilo mnogo šume i prirodnog drva za izgradnju krode (lomače), primenjivalo se spaljivanje tela;

2) u regionima gde je bilo malo goriva moglo je da se primenjuje sahranjivanje u zemlju;

3) u pomorskim pohodima - spuštanjem umrlog u vodu.

Groblje na nekoliko stotina mesta življenja je kod drevnih slovena predstavljalo "grad mrtvih" ili mesto obožavanja Predaka Roda (Sl. 5). Ono se obično smeštalo preko reke ili veštačkog jezera da bi se stvorila slika reke koja deli Svet živih od Sveta mrtvih. Da bi stvorili sliku reke koja deli Svet živih od Sveta mrtvih, udaljenost između groblja i reke je trebalo da bude ne manja od 10 saženja, a između naselja i reke 27 saženja (1 saženje = 213, 36 cm, 1 stub = 142 cm, 1 aršin = 71,12 cm, 1 mera = 106,68 cm).

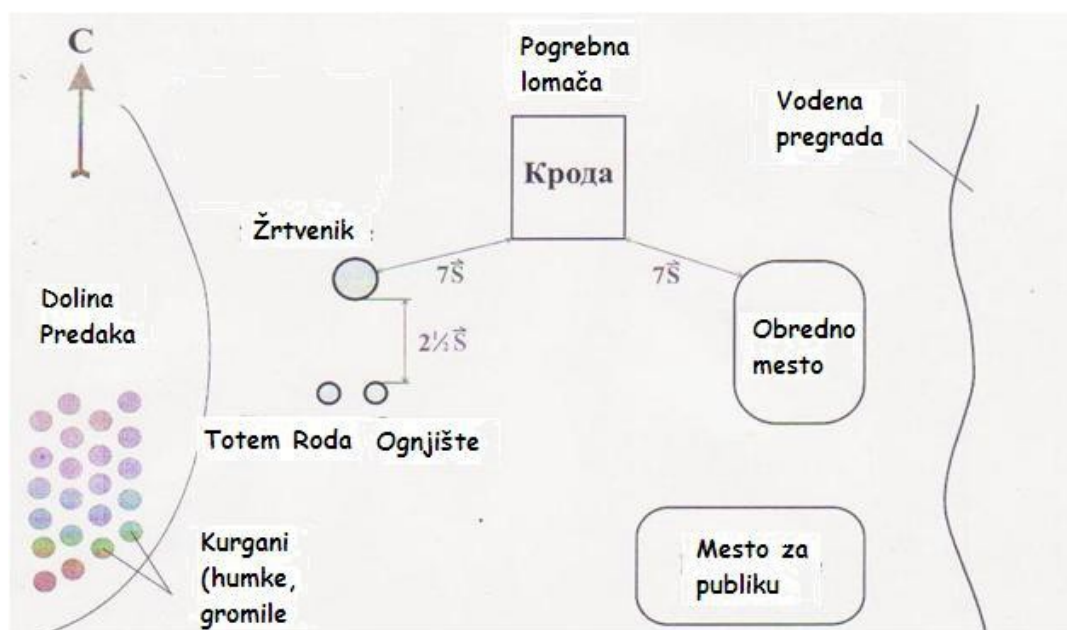

Slika 5. Šema pozicije pogosta u odnosu na vodenu pregradu i naselje.

Na groblju (sl. 6) su sledeći verski objekti:

Mesto spaljivanja sa koga se duša umrlog sjedinjuje sa svojim rodom, odnosno ide svom rodu, pa se često to mesto nazivalo Kroda.

Dalje, tu su Žrtvenik, Mesto pogrebnog obreda, drvena skulptura Roda, Ognjište, mesto za publiku i mesto sahrane ili Dolina Predaka.

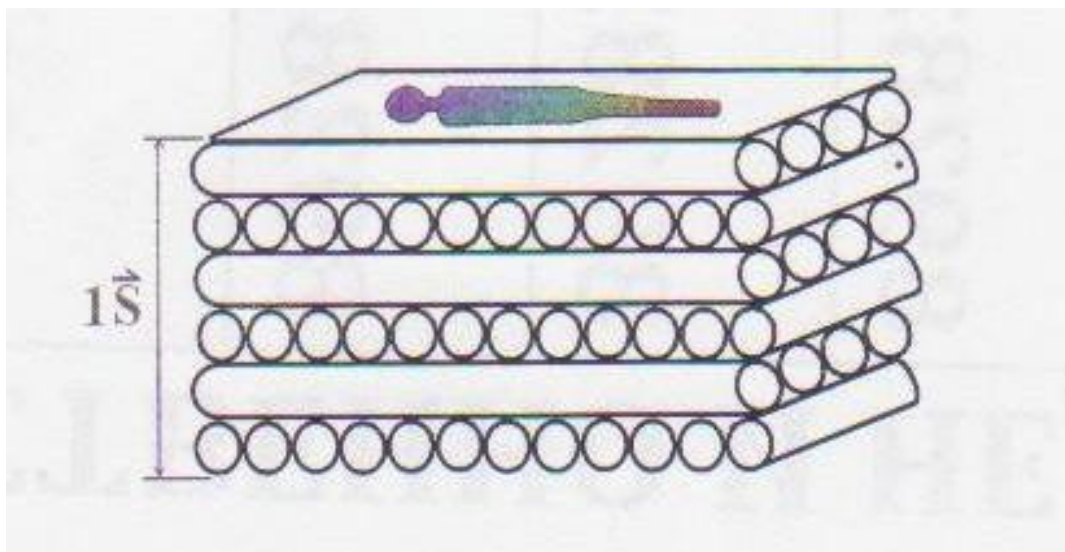

Sl. 6. razmeštaj kulturnih objekata na groblju

Udaljenost od pogrebne lomače do Žrtvenika i prostora pogrebnog obreda nije manja od 7 saženja.

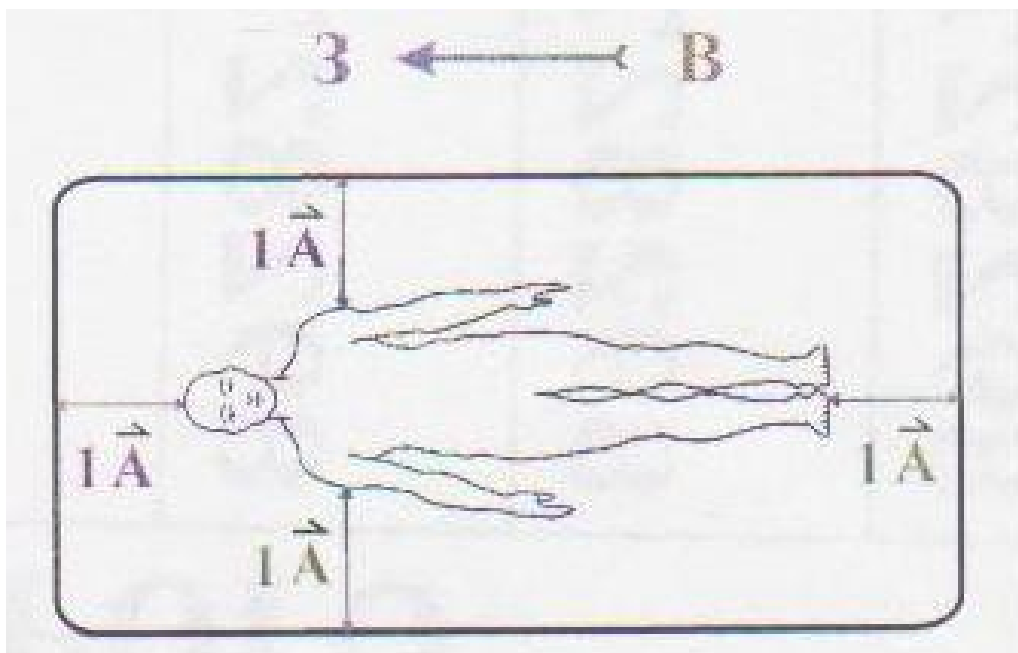
Na jugo-zapadnom delu se nalazila drvena skulptura, odnosno totem Roda, sa ognjištem. Pogrebna lomača se sastojala najčešće od drvenih balvana poređanih po nekoliko u nizu, a zatim preko njih isto tako poređani balvani, samo popreko postavljeni. I to najmanje četiri reda. U odnosu na mesto spaljivanja i totem Roda na zapadu se nalazila Dolina Predaka sa humkama, odnosno gromilama ili kurganima. To je zapravo bilo groblje.

Na severnom delu groblja otprilike u sredini postavljena je Kroda (pogrebna lomača – K(a)Rodu) (sl. 7), gde se pripremalo mesto za umrlog.

Sl. 7. Ustrojstvo pgrebne lomače

Kroda - to je slanje čoveka Rodu preko svetog ognja, jer plamen najbrže razbija vezu između Duše i tela i Duh sa Dušom odmah ulazi u Nebeski Svet. Kroda, uređene je visine od 1 saženj iz breze, hrasta, kedra, jasena i drugog svetog drveća. Širina i dužina Krode zavisi od tela pokojnika. Kada je uređena Kroda, po dužini i širini tela, sa svih strana se dodaje po 1 aršin.

Sl. 8. Položaj umrlog na krodi

Pokojnik se stavlja na Krodu sa glavom ka zapadu. Kroda se obilno poliva biljnim uljem.

Onda se održava ceremonija "Sprovođenja Duše."

U našem civilizovanom društvu, na žalost, delimično su odbačeni neophodni obredi koji su u davna vremena pomagali ljudima da idu po putu usavršavanja. Na kraju krajeva, smrt (promena dimenzionalnosti postojanja) - to je takođe neophodni deo procesa evolucije Duše. Dušu, su zato, završivši svoj put na Zemlji, naši Preci uvek sprovodili pomoću obreda, koji je u svakom Rodu mogao d bude različit po sadržaju, ali isti po suštini, koji se završavao obraćanjem Bogovima sa zahtevom da osvetli Dušu u Svargi. Tamo će se odrediti njen dalji Put.

Dajemo jednu od varijanti obreda za pomoć Duši, koja ostavlja naš Svet, za nalaženje Svarge Prečiste. Poželjno je da obred sprovodi rođak preminulog.

Obred:

1. Zahtevamo i nudimo Čuvara Groblja i molimo ga da nam ne pravi prepreke, kao i da pruži pomoć u sprovođenju Duše u Svargu.

***" Od živog srca - srcu svih živih bića,
Od živog ognja - živom ognju,
prihvati Čuvaru naše ponude
i budi nam u dobrom delu, pomoćnik dobar."***

2. Mesto, gde će se održati Obred ocrtavalo se ritualnim krugom (pomoću ritualnog noža) i pozivanjem Boga Čura. Stavljalo se u krug 8 voštanih sveća. Sveće su se palile u krug.

3. Čitaju se Pravoslavljanja (himne bogovima) ceo dan.

4. Posle su se čitala obraćanja Bogovima:

***«Bože Ozem i Boginjo Sumerla, pustite Dušu ovu,
Blгодарim Vam za njenu bezbednost,
Za to, što niste DALI da padne u Pakao Bezumni.
Bože Udzerc - pokrovitelju mrtvih,
OBRAĆAMO se Tebi i molimo:
"Budi milostiv prema Duši Pretka (Rodnog) mojeg (ime),
pusti ga (nju) u Svargu Prečistu ".
«Veles Bože! Otvori mu (joj) kapiju u Virij sad,
I primi ga (nju) da se odmori, i primi ga (nju) na sud čiste
Savesti.
Otprovlja se (ime) sa mirom, i neka Bude svetao tvoj Put.
I Svarga prečista će tebi otvoriti vrata,
I Bogovi će te dočekati, i Rođaci naši,
I pokazaće tebi Put».***

Misleno se stvaraju energetske spirale, otvarajući Vrata Međusvetova, i pomaže se Duši da uđe u Svargu Prečistu.

5. Zatim se obraćalo bogorodici Ladi:

***" Pokroviteljice, LADA Majko, MAJKO Nebeska,
Bogorodice, pomoz mi da zatvorimo vrata Međusvetova "***

Ako Bogorodica Lada da ključ za zatvaranje kapije Međusveta, onda se on vraća njoj. Blagodari se za pomoć. Potrebe (zahtevi, molbe) ostavljaju se u krugu. Sveće se gase prstima, čisti se sa njih nagoreo vosak koji se tamo i ostavlja. Same sveće se mogu poneti za sledeći obred, ali se ne unose u kuću.

Nakon održavanja obreda rođaci i prijatelji opraštaju se i celuju čelo pokojnika (poljubiti čelo - to daje energiju) kroz očelj. U vreme rastanka ožalošćeni idu na Krodu sa južne strane, idu po istočnoj strani zaobilazeći pokojnog sa severa, a zatim se vraćaju na zapadnu stranu i odlaze sa Krode, tamo gde su se na nju popeli.

Nakon obreda opraštanja Sveštenik pokriva telo pokojnog belim pokrovom, ocrtava ritualnim nožem oko Krode krug i pali je.

Zapalivši Krodu, Sveštenik izgovara:

«Otpravljamo čedo Božje (ime) u Svargu Prečistu Rodu svom .»

Kroda se pali od 14 do 15 časova po savremenom vremenu.

Pogrebna lomača na sahrani plemenitih ratnika je bila toliko velika, da je njen plamen bio vidljiv u radijusu do 40 km.

O postojanju takvog načina sahrane (spaljivanje), svedoči Ibn-Fodlan (početak X veka) u svom opisu sahrane plemenitog rusa. Kada je Ibn-Fodlan rekao jednom rusu, da arapi leševi zakopavaju u zemlju, rus je bio iznenađen glupošću arapa:

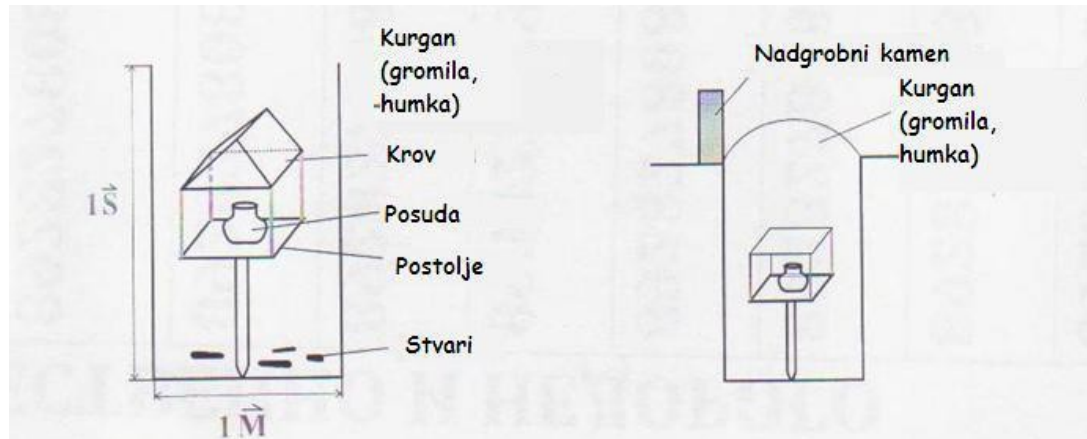
"Pokojniku, - rekao je rus - i tako je teško, a vi još navaljujete na njega dodatnu težinu, zakopavajući ga u zemlju. Kod nas je bolje; pogledajte, - rekao je on, ukazujući na sagorevanje leša plemenitog rusa, - kako se lako naš pokojnik penje na Nebo zajedno sa dimom".

Posle spaljivanja Sveštenik ritualno lopatom prikuplja sav pepeo u kutiju u obliku urne, napravljenu od drveta, gline (pečene gline), mermera, kamena, stakla.

Deo pepela su rođaci rasejavajli iznad reke (a pri tome je bilo

potrebno da pepeo ne pada na onog ko ga rasejava) ili nad svojim poljem, a posudu sa pepelom su zakopavali u zemlju. Za to su kopali pogrebnu jamu koja je bila kvadratna.

U centru buduće humke u pogrebnoj jami se postavljao stub, a na njegovom vrhu je je fiksirana ploča sa četiri stuba, između kojih se stavljala urna (slika 9.).

Sl. 9. Šema ustrojstva pogrebne jame sa kutijom i kurganom

Na stubove se fiksirao krov. Otprilike je to izgledalo kao današnje kućice za ptice, ali bez zidova, samo sa stubićima na čoškovima. U podnožju stuba rođaci su stavljali lične stvari preminulog, koje su mu potrebne na drugom svetu. Među njima je bilo ne samo oružje, već i konjski pojas; žena je ostavljala srp, sudove, žitarice i ogledalo.

Pepeo pokojnika posle gorenja stavljaao se u posudu, postavljalo se na stub, a zatim se nad ostacima nasipala velika humka.

Na vrhu se ta struktura sa urnom pokrivala belim platnom.

Pogrebna jama se prvo rukama zasipala zemljom a ta zemlja sa groblja je igrala ulogu sredstva veze sa svetom Navi.

Ljudi koji su rukama bacali zemlju u pogrebnu jamu i na humku, prenosili su kroz nju deo svoje energije pokojniku. Da ga podrže.

Ni u kom slučaju nije smatralo dobrim, da pogrebna zemlja slučajno padne nekom za okovratnik - to se smatralo ritualom crne

magije, pri kojem se narušavao energobalans i prekidali energetski kanali onog ko naspe sebi zemlju za kragnu. Vračare obično koriste tu zemlju, da sprovedu u naš Svet Navi sile i uz njihovu pomoć da utiču na nekoga. Kako za zlo tako i za dobro. Ako odnesete ovu zemlju u Hrišćanski hram, sveštenici uz pomoć nje sprovode ritual zaključavanja umrle Duše i ona ne može da ide u Viši Svet.

Kurgani se nasipaju kako za jednog pokojnika, tako i za višekratnu upotrebu. U njima su se od drvenih balvana radili prolazi iznutra, a površina tla pod grobom je bila velika kako bi mogli da se sahranjuju i drugi umrli rođaci. U spomen na velike zaslužne ljude - vladare, ratnike ili sveštenike pravili su se Kurgani velikih razmera. Za ljude manje poznate - nasipali su se mali kurgani.

Humke na groblju, odnosno u dolini predaka, su se nalazile na određenoj udaljenosti jedna od druge u šahovskom poretku, da bi svetlost Sunca mogla da osvetli sve humke i da senka jedne od humki ne pada na susednu prilikom izlaska i zalaska sunca.

Nakon što se na kutiju nasula humka, na nju se sa zapadne strane stavljao spomen kamen ili drvena stela (Slika.9), na kojima se upisivalo, čiji pepeo ispod počiva i gdesse prikazivao simbol Roda.

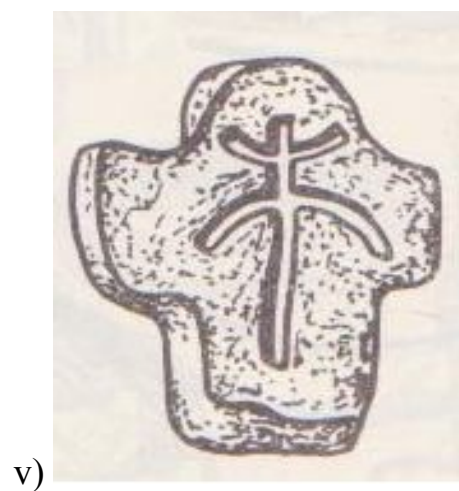
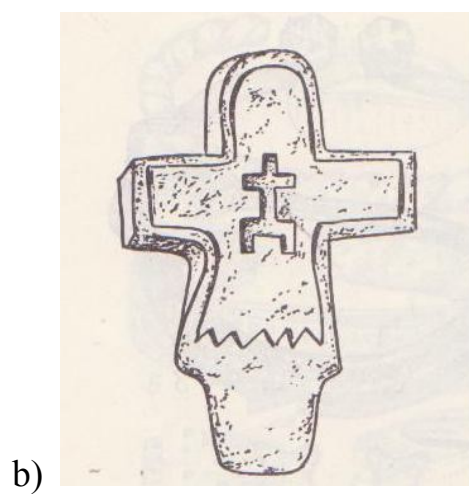
Šematski se na kamenu ili steli prikazivalo da li je sahranjen muškarac ili žena.

Sl. 10a

Slika 10b. Slika spomen stela na kurganima: a) u vidu strele b) u vidu jednakokrakog krsta u krugu (materijal kamen).

*Slika. 11 Slika znakova na spomen kamenju u različitim tradicijama:
a) ženski (Zvezda Lade) ili muški (gromovnik Perun),
b) ženski na ravnokrakom krstu,
v) muški na ravnokrakom krstu.*

Drvena stela ili Spomen kamen stavljaju se u obliku strelice (Slika.10-a), ili jednakokrakog krsta (Slika.10-b) i drugi sa znakom (Slika.11a,b,v) na kojoj je šematski prikazano ko je sahranjen: muškarac ili žena.

Zatim se sprovodila pogrebna oproštajna večera (Trizna) i predstava ako je pokojnik bio ratnik. U predstavi su ratnici sa mačevima pokazivali pred Bogovima bitke u kojima je učestvovao umrli ratnik. Njegovi prijatelji prošle borbe, u kojima je on učestvovao. To je bila, neka vrsta pozorišne predstave. Ovaj običaj pogrebne igre se sačuvao se u velikom broju oblasti Ukrajine sve do početka XX veka.

Sprovođenje obreda sahrane: umesto izraza žalosti i tuge u prisustvu pokojnika, svi prisutni su se veselili, svirali na narodnim muzičkim instrumentima, pevali, plesali, pričali bajke, igrali nešto poput dramskih scena i u zabavnom duhu učestvovali u predstavi. Sve to je bilo čuvano od pradavnih vremena, kada su ljudi imali pravilan pojam o smrti.

Sledećeg dana, ujutro, išlo se da se nahrani pokojnik - prinosili bi na kurgan hranu i ostavljali je tamo. Sa groba se ništa nije odnosilo. Do 9. dana niko na groblje nije išao.

Kao spomen jelo odnosi se hrana, palačinke, pite, kolači i dr.

Tradicionalna ritualna kaša — bilo je osnovno ritualno obredno jelo predaka, kaša skuvana od celih zrna pšenice (ređe — od ječma ili drugih žitarica, a u poslednje vreme — od pirinča), prelivana je sa medom ili mednim sirupom. Pripremala se kao spomen na pokojnika, kao i na godišnje praznike sećanja na njega. Ona se nosila u Hram kao i na groblje; delila se i komšijama i siromašnima za pomen Duše. Obično se ta kaša jela na početku obroka ili na kraju i ostavljala se preko noći na stolu "za Duše pokojnih".

Pogača ili hleb—čije je obredno korišćenje poznato danas. Danas pamtimo ukrašene hlebove raznim starim simbolima koda nas. Kod Vlaha je ta tradicija hleba još uvek zastupljena i na njima se mogu prepoznati stari pravoslavni i vedski simboli. Ime Vlasi dolazi iz našeg oblika imena Velesa – Vlasi. U Slovačkoj Velesa

sve do danas zovu Vlese. Osnovna simbolika hleba je u vezi sa predstavom o smrti i zagrobnom svetu: pogače ili hleb se posvećuju umrlom, a simbolično se njima "hrane" Duše Predaka.

Kao posrednici između sveta živih i zagrobnog sveta mrtvih smatrali su se ljudi, koji su "spolja": siromašni i luralice. Njima su se davale pogače i hlebovi. Oni su namereni prvom susretnutom. Poseban značaj u obredima imala je topla, prva pogača ili prvi hleb a takođe i poslednja ispečena - suva, koja je bila na vrhu gomile, za svrhu proricanja.

Na sahrani i pomenu hleb se pekao kao pomen jelo, posvećeno umrlima. Na dan sahrane na sto se stavljalo brdo hlebova ili pogača. Najstariji od prisutnih muškaraca lomi prvu pogaču, kao hleb, i stavlja je na prozor za dušu pokojnika. Na sahrani i pomenima prva vruća pogača, kao i hleb, se ne seče, već kida i stavlja na prozore, da bi se njenom parom hranile Duše mrtvih. Pogače su se u znak sećanja ostavljale na grobu, a ostatak davao siromašnim strancima. Takođe pomenske pogače poslužuju se po kućama rođaka i suseda sa molbom da pomenu umrlog. Pogače i hleb se peku na deveti, četrdeseti dan, i za sledeći pomen, a takođe i na pomenske ("rodne") praznike. Verovalo se, da onaj ko peče pogače za pomene, da se taj brine o ishrani Duše pokojnika.

7.2. Hrišćanske sahrane

Posle primanja hrišćanstva obred sahrane se **suštinski izmenio**.

Hrišćanstvo je unelo nove tradicije. Pokojnicima su počeli da stavljaju glavu prema zapadu. To je opšte hrišćansko pravilo - postaviti mrtvima glavu na zapad. Direktno je povezano sa predanjem o tome da je Hristovo telo bilo položeno glavom ka zapadu i samim tim licem ka istoku (tamo se nalazi EDEN).

Crkva se aktivno borila sa vedskim pravoslavnim običajima. Ali oni se nisu gubili lagano. Tek u 12. veku u nekim slovenskim seoskim grobnicama pojavljuju se hrišćanski simboli (krstovi i ikone). Održavanje ritualnih vatri na grobljima, simbolizujući spaljene leševe, sačuvano je ponegde sve do 19.veka. I stavljanje u grob predmeta, koji bi navodno bili korisni pokojnom na onom svetu, sačuvano je i do danas.

Mogu se izdvojiti **četiri osnovne faze** hrišćanske sahrane:

1. Predsmrtna molitva.
2. Predpogrebne obredne radnje: priprema tela pokojnika za sahranu, pranje, oblačenje, polaganje u grob, noćno bdenje kod groba.
3. Pogrebni obred.
4. Pomeni

7.2.1. Predsmrtna molitva

Pre smrti ako ne postoji mogućnost da se pozove pop da očita predsmrtnu molitvu i da uradi pomazanje, nije zabranjeno uraditi sebi čišćenje. Ljudi teško podnose smrt najmilijih. Ali osim duševnih patnji postoji mnogo pitanja koja treba rešiti. Na primer, kako se pravilno moliti za već umrlog.

7.2.2. Predpogrebne obredne radnje.

Pored praktične potrebe, hrišćanski obred sahranjivanja pokojnika sačuvao je devno ritualno poreklo: Smrt se smatrala kao put u zagrobni život. Umivanje, kićenje pokojnog i druge radnje za njegovu pripremu za sahranu – to je kao priprema za duži put. Umivanje je imalo ne samo higijenski cilj, već je smatrano i kao obred čišćenja.

Put u zagrobni svet može izgledati i ovako

Devojke, angažovane "sređivanjem" umrlih i čitanjem nad njima Psaltira, nosile su tamnu odeću. Za rad su dobijale rublje i nošene stvari pokojnika. Ali ne i ono koje je bilo na njemu u vreme smrti. Ako nije bilo specijalista za kupanje, odavno je još bilo odlučeno da umivanje mrtvih obavljaju ljudi koji nisu u srodstvu sa preminulim. Kupali su ga u isti sat posle smrti, dva-tri puta sa toplom vodom i sapunom iz glinenog, obično novog lonca. Na predmete za kupanje – lonac, vodu, sapun, češalj – su prenošena svojstva mrtvog čoveka, njegova mrtva snaga. Njih su gledali da se reše. Voda, kojom se pere pokojnik, naziva se **"mrtvom"**.

Ona se prosipa u uglao dvorišta, tamo, gde nema biljaka, gde ne idu ljudi, da zdrav čovek ne bi mogao na nju da zgazi. Na isti način radi se sa vodom, kojom se ispira posuda nakon pranja.

Takva je bila i sudbina glinenog suda za umivanje. Njih su nosili u dolinu na "kraj" polja, na raskrsnicu puteva - gde su obično stajali krst, stub, kapela. Tamo su ih razbijali ili jednostavno ostavljali. Cilj ove radnje je – da se spreči povratak pokojnika, da on ne bude živ i da ih ne plaši. Takođe pažljivo su pratili, da ta voda **ne padne u pogrešne ruke** i ne posluži za veštičarenje.

Takođe pažljivo su pratili, da ta voda **ne padne u pogrešne ruke** i ne posluži za veštičarenje.

Odevali su im obično novu odeću, da bude taman - ni velika ni mala.

Ako nema nove haljine, onda stare, samo da je čista.

Ne treba da se na pokojnika oblači odeća, koja ima na sebi znoj i krv. To može da povuče za sobom još jednog pokojnika.

Ako je čovek još za života tražio da se stavi na njega ono što on želi, onda mora da se ispuni njegova želja.

Ratnike su obično odevali u ratničko odelo. Veterani su obično tražili da im se stave ordeni. Na kraju krajeva, oni bi ih svejedno izgubili ili bacili dosta godina kasnije. I oni su ih zaslužili i ponosni su na njih. Uopšte, to je veoma lično pitanje porodice. Ali je poželjno da su ordene zaradili krvlju.

Nužno mora da bude beli veo, kojim prekrivaju pokojnika.

Na čelo mu se stavlja kruna sa likom Isusa Hrista, bogorodice, svetog Jovana Krstitelja. Na vencu su reči u starom stilu, to su reči pesme Trisagiona.

Pored tela hrišćana pravila hrišćanske sahrane predviđaju da se stave u kovčeg još i mala ikona, venčić na čelo i "rukopisanije" - napisana ili odštampana molitva za oprost grehova, koju stavljaju u

desnu ruku pokojnika. Kao i sveće. U ruke mu se stavljaju krst ili ikona.

Ako nema mogućnosti da se pozove iz crkve sveštenik, onda se mora voditi računa unapred o pozivanju starijih osoba da čitaju psalme i da služe parastos.

Po okončanju **tri dana** nosi se pokojnik u crkvu na sahranu. Ali postepeno je prestalo to da se poštuje i ne posle tri dana, već jednu noć noćuje kod kuće umrli. Na grobu se stavljaju na uglovima četiri sveće, menjaju se kako sagorevaju.

Danas se zadržao takav detalj pogrebnog rituala: odmah nakon smrti na polici sa ikonama ili na prozor se stavlja čaša vode, prkriveno parče hleba i tanjir sa pšenicom.

Neophodno je biti pažljiv tokom sahrane. Obično rođacima nije do toga. Ali mogu da se dogovore ko će pratiti proceduru. Jer nije tajna da se na sahrani mnogo radi: ublažuje šteta, potavljaju fotografije neprijatelja u grob, pokušava da se uredi kosa, nokti, itd.

Čine se neophodne stvari. Sto na kome je stajao kovčeg, cveće iz venca, voda. Treba odlučiti, dati to sve ili ne - rođacima.

Kod oblačenja pokojnika ožalošćeni ponekad doživljavaju teškoće u izboru boje odeće. I najčešće, više vole tamnu za muškarce i svetlu – za žene. Zanimljivo je, da su se ***u vedskoj tradiciji sahranjivali, kao pravilo, svi u belom.*** Bela boja odeće umrlih – to je prirodna boja prostog platna, u drevnosti osnovnog materijala odeće vedskog stanovništva. Odeća umrle devojke i sama sahrana su bile posebne. Kod mnogih naroda bio je običaj da se oblači devojka, umrla u cvetu mladosti, u venčanoj odeći. Pripremali su je za sahranu, kao nevestu za venčanje. Kako devojci, tako i momku na domali prst desne ruke stavlja se verenički prsten. Oženjenom čoveku i udatoj ženu prstenje nisu stavljali. Pre (a ponekad i odmah) pri stavljanju pokojnika u grob preduzimane su mere magijske predostrožnosti. Telo nisu dirali golim rukama, već su stavljali rukavice.

7.2.3. Pogrebni obred

Ako je predpogrebna faza tradicionalnih sahrana predstavljala pripremu za put u zagrobni svet, druga faza je bila početak tog puta. Složeni rituali ove faze (iznošenje tela, pogrebna služba u crkvi, pogrebna povorka do groblja, sahranjivanje, povratak rođaka pokojnika kući) su mnogofunkcionalni. U slučajevima kada nije pozivan sveštenik, Psaltir ili druge svete knjige čitaju vernici laici. Jedan od elemenata kućnog rituala žalosti je paljenje sveća na uzglavlju pokojnika. Njih vezuju u uglovima groba, stavljaju u čašu na sto, a ispred ikone – lampe.

Lampa

U to vreme iznošenja tela, opevavanje, saglasno sa crkvenim pravilima, primenjuje se retko. I sveštenici, koji čine pogrebne obrede, obično ne insistiraju na preciznosti. U narodu isto postoji percepcija da pre dvanaest sati i posle zalaska sunca pokojnika iz kuće ne treba iznositi. Pogrebna povorka, po ustavu Crkve, prestaje samo u crkvi i u blizini groblja. Sastav savremene pogrebne povorke je obično ovakav: Pogrebnoj povorci na čelu se nosi krst ili ikona, obmotani peškirom i venci. Zatim slede dve osobe sa poklopcem kovčega. Za njima – sveštenstvo. Dva - tri para muškaraca nose kovčeg sa pokojnikom. Dalje idu bliski rođaci.

Pogrebnu povorku završavaju komšije, poznanici. Zatim svi ostali ožalošćeni.

Rodbina ne treba da ide ispred kovčega, nosi vence, pije vino. Završivši kukanje posle sahrane jedu.

Na groblju celuju poslednjim poljupcem venac na čelu i ruke. Uzimaju se živo cveće sa groba i ikone. Pazi se da ikonu ne sahrane zajedno sa pokojnikom.

Ponekad nose satove i zlato. Nakit nije zabranjen. U tome, što pokojnik ima sat na ruci, nema štete. Ako sat već nosi, onda ga ni za šta ne uklanjajte. Ako se sa mrtve ruke skine sat, prevedu se strelice nazad, bacaju se čini na bilo kog čoveka, onda smrt tog čoveka ne treba dugo čekati.

Po oproštaju, lice se pokriva. Poklopac se stavlja i kovčeg se spušta. Obično sa peškirim. Peškiri se dele ljudima.

Kovčeg se spušta, tako da pokojnik leži licem ka istoku. U grob se baca novac, otkup za pokojnika, prvi ga bacaju rođaci. Zatim bacaju zemlju.

Svež grob

Obred sahrane završava se pre zalaska sunca, kada je još uvek visoko, da bi "zalazeće sunce moglo da povede sa sobom

pokojnika". Nakon toga, kako se grob zaspe, na humku se stavljaju venci. U centru – cveće. Ponekad se odmah stavi krst ili privremeni spomenik, ili postolje, spomen tabla sa prezimenom, imenom, datumom rođenja i smrti.

Tradicionalna poslastica grobljanskih radnika-kopača je kratak spomen obrok na grobu sa pićem "za pomen duše", sa hlebom ili pogačom, sa razbacivanjem ostataka hrane na grobu za ptice (Duše mrtvih) - svuda postoji i danas. Danas, pored deljenja milostinje grobarima i crkvenim siromasima postoji i poseban oblik milostinje-pomeni – davanje na sahrani nekom bliskom marame. Ove marame se pažljivo čuvaju.

7.2.4. Pomeni.

Sahrana se uvek završava okupljanjem na spomen večeri. Zajednički obrok završava pogrebni obred, on više nije samo tužan, već naprotiv, ponekad je čak i životnoutvrđujući deo. Pogrebnom obredu je u većoj meri nego drugim porodičnim obredima svojstvena funkcija porodičnog i javnog psihološkog sjedinjenja. Rodbina pokojnika zakazuje u crkvi pogrebnu službu (liturgiju) sa pominjanjem pokopanog sledećih šest nedelja posle smrti – molitvom. Potrebni su ne samo sahrana, već i pomeni, koji se prave po povratku sa groblja, a koji se ponavljaju u treći, deveti i četrdeseti dan i na godinu. Na pomenima se koristi arhaična vrsta hrane –kaša, hlebovi, pogače, koja se odlikuje drevnim poreklom i jednostavnom pripremom.

7.3. Savremene sahrane

Soba u kojoj leži pokojnik pokušava da se zatamni, da u nju pada što manje svetla. Prekrivaju se crnim krpama ogledala. U kući se govori šapatom, poštujući tišinu. U to vreme se ne uključuje televizor, radio, kasetofon, ne svira na muzičkim instrumentima. Malu decu staraju se da ne puštaju pokojniku: oni još ne shvataju šta se dešava i samo narušavaju red. Rodbina pokojnika priča o

slučaju voljenima i prijateljima pri ličnom susretu, telefonom ili telegramom. Ako je moguće, šalju se štampana obaveštenja u kojima se označavaju vreme i mesto opela i sahrane. Pre iznošenja tela, kod groba je stalno neko od bliskih rođaka. Ruke pokojnog moraju da budu na grudima, oči zatvorene, čelo pokojnika se ponekad krase venčićem, urađenim od belog papira. U pogrebnoj povorci prvi idu bliski rođaci pokojnika. Oni idu tiho, prolaze pored poznanika, poklonivši im se. U hladno doba godine učesnici pogrebne povorke mogu biti u šeširima, ali ih moraju skinuti kada se kovčeg spušta u grob. Susretnuvši pogrebnu povorku, muškarci otkrivaju glavu.

U nekim slučajevima organizuje se građanski parastos u firmi gde je radio pokojnik ili na nekom javnom mestu. Tokom građanskog parastosa izgovara se nekoliko posmrtnih govora. Oni ne bi trebalo da budu suviše dugi i patetični. Govori se o ličnosti pokojnog, o njegovom radu, duhovnim kvalitetima i u zaključku se obraća rođacima i izgovaraju reči saosećanja i utehe. Rodbina i prijatelji pokojnog prate ga do groblja. Ljudi manje mu bliskiji mogu da napuste ritual nakon završetka građanskog parastosa. Kada je kovčeg spušten u grob na njega bacaju po grumen zemlje. Prisutni stoje još dugo kod groba, dok se ne zaspe zemljom. Onda oni prolaze jedan po jedan pored uže porodice pokojnika i izražavaju svoje saosećanje rukovanjem ili sa nekoliko iskrenih reči. Do devetog dana na groblje se više ne ide.

Sedmog do devetog dana nad grobom može da se pojavi sjajna silueta - to je eterična energija preminulog.

Svetleća silueta nad grobom

Devetog dana je spomen trpeza. Tog dana je potpuno odvajanje duše od tela. Srebrna nit se prekida.

8. ZAŠTITA OD DRUGOG SVETA.

Ovo poglavlje u potpunosti se odnosi i na pogrebni obred vedskeg pravoslavlja, tako i hrišćanskog.

Nije tajna da između živih i preminulih, o kojima mnogo mislimo i snažno doživljavamo (ili samo privlačimo svojim radnjama), počinje da se javlja jaka energetska veza, koja počinje da utiče, kako na Svet Jav, tako i na Svet Nav. Posebno to se odnosi na Duše oslabljene bolestima, koje često pozivaju bića iz drugog sveta, a posebno se to jako dešava kada je čovek začaran. Ako je Duša u zagrobnom svetu prihvatila poklon, taj čovek će se neminovno suočiti sa smrću. Upotreba onostrane hrane dušom dovodi do gađenja na hranu čoveka na zemlji, stvarajući čir želuca i nagli pad hemoglobina.

Razlozi, iz kojih duša može da uđe u drugi svet, mogu biti sledeći:

1. Dušu oslabljenog čoveka pozivaju suštine drugog sveta.
2. Uticaj tamnih sila i zagrobni svet na začaranog čoveka.
3. Pozivaju je umrli prijatelji i rođaci, koji su se tamo dobro snašli. Dakle, u nekim slučajevima je potrebna zaštita čoveku od uticaja drugog Sveta (posebno od tzv bučnih poltergejsta). Evo šta o tome piše Ap Budanov i E. N. Ribnikova: *"posle smrti čoveka Duša ulazi u drugi Svet, gde nastavlja svoj život u novim uslovima. Prvo vreme ona nije svesna smrti čoveka u kome se nalazila. Njoj je čudno, da sa njom ne komuniciraju, da je ne primećuju, ne odgovaraju na njena pitanja, ne ispunjavaju njene želje. Duši postaje nepodnošljiv boravak u novim uslovima gde je sve za nju tuđe. Ona želi, da sa njom bude neko blizak od porodice ili poznanika. Ona počinje da se obraća dušama koje se nalaze u telima, poziva ih sebi. Pre svega, ona utiče na dušu oslabljenih ljudi, posebno onda, kada su ljudi začarani kroz zagrobni svet."*

Dakle, pokojnici ne mogu da dobiju pomoć bez određenog ubeđivanja. Oni mogu sa sobom da pokupe bolest rođaka ili nešto da jave u snu, ali ako preminulog pitate o pomoći uopšte, on može da povuče dušu molioca u zagrobni svet. Ovi uticaji posebno su intenzivni na dan smrti, devetog i četrdesetog dana, na godišnjicu i na petogodišnjicu. A na petogodišnjicu talas traje četrdeset dana, računajući od dana smrti. To je, uzgred, poslednji talas. Pre 40-og dana međudejstvo ne prestaje, a na te dane se naglo povećava. Tako oslabljen bolesnik, gde postoji novi pokojnik, oseća naglo pogoršanje zdravstvenog stanja. A ponekad novom pokojniku uspeva da ubedi dušu oslabljenog pacijenta i on umire. Posebno je dramatičan ovaj proces u vreme punog meseca, kada Mesec drastično pojačava dejstvo drugog sveta, pogotovo ako je pacijent začaran kroz zagrobni svet.

Mere zaštite:

1. Bolesnog treba udaljiti što je moguće dalje od mesta smrti pokojnika ili od kuće gde žive najbliži rođaci umrlog, tj. odatle, gde boravi duša preminulog do 40-og dana.

2. Za refleksiju drugog sveta koristiti plavu boju. Što više plavog oko bolesnog i na njemu, to je bolje. Za refleksiju Meseca koristiti žutu (zlatnu) boju ili žute predmete, uključujući odeću i rublje. Obojiti plavom bojom okvire prozora i vrata. Zavesa sa žutim i plavim slabljuju dejstvo drugog sveta, čak i pri punom mesecu. Ali u ovom slučaju prozori moraju biti prevučeni zavesom i noću i danju, jer iako Mesec nije vidljiv danju, to ne znači da on ne utiče".

Pri bolesti, nikada ne treba pristati da učestvujete u obredima, gde ste na neki način prisutni na groblju ili sa bilo kakvim predmetima odatle, čak i ako nemate drugog načina za lečenje. Ne treba učestvovati u ritualnom poklonjenju silama tame, nejasnim duhovima i tako dalje. Pored toga, naši Preci su za zaštitu od negativnih uticaja Sveta Nav koristili i pogrebne bajalice. Ispod su prikupljene, snimljene Rodomirove reči bakanja za mrtve:

1. Da pokojnik ne bi uznemiravao žive, obavljao se pogrebni obred, ostavljali su mu se hleb i so i ostale stvari sa sledećim rečima:

*Eto tebi (ime) hleba i soli –
Za stolom ne stoj,
U prozor ne gledaj,
Živima ne idi!
Goj!*

2.
*Evo ti hleba okrajak, i nas ne zamajavaj!
Goj!*

3.
*Evo ti hleb i l so, a iz kuće ništa ne diraj!
Goj!*

4.
*Na tebi groš – nas ne remeti
Na tebi raži – nas ne remeti
Na tebi nož – nas ne remeti!
Goj!*

5.
*Ti za Rekom,
Ja za drugom.
Ti nama – ni nogom!
Goj!*

Bajalicama se obično dodaju i različite ritualne radnje. U ovim slučajevima naši Preci su koristili oštre metalne predmete (srpove, noževe, sekire, igle). Energija uvek ide za mislima, a najjače

zračenje (kao što je dokazala do sada nauka dolazi iz oštih predmeta), tako su naši Preci živeli i stvarali svojevrzni zrak (ispaljen zrak izlazi iz oštrog dela oružja) od odgovarajućeg domaćeg posuđa. I to veoma efikasno štiti domaćine i njihovu imovinu od ludorija raznih štetočina. Pri sahrani postoje određena pravila ponašanja. Sahrana — to je mesto gde je prisutan Duh pokojnika, gde su živi i zagrobni Svetovi u kontaktu. Na sahrani treba biti izuzetno oprezan. Postoje sledeća osnovne pravila, kao što je navedeno, u osnovi, u knjigama N.Stepanove:

1. Ne treba donesiti zemlju sa groba pokojnika.
2. Ne treba sebi praviti unapred spomenik. Praveći spomenik, čovek kao da se vezuje za mrtve Duhove. Lege smrti mogu poslušati i nenamerno požuriti vaš kraj.
3. Ne treba slikati slike pokojnika sa licima živih ljudi – oni mogu da umru.
4. Trudnice ne treba da idu na groblje. Nerođenu Dušu je lako prevući u zagrobni svet.
Ako je čovek rođen na dan sahrane bliskog čoveka, potrebno je da se obrati Ladi Bogorodici. Kao drugo, potrebno je nositi amajliju ujutru i uveče devet dana od smrti pokojnika.
5. Ne treba stavljati idole u grob, a hrišćani ikone.
6. Ne treba sahranjivati urne sa pepelom u kući ili okućnici.
7. Ne treba dvoje sahranjivati u jednom kovčegu.
8. Ne treba u kovčeg stavljati nikakve fotografije.
9. Ne treba biti na vetru, ako se razvejava pepeo pokojnika.

10. Ne treba ukrasti ništa od pokojnika.

11. Ne treba sa sahrane nigde svraćati. Ako se sa sahrane ide u goste, onda se ljudima donosi smrt, zato se sa sahrane ide na pomen, a onda u svim drugim pravcima.

12. Ko šije pokrov, onda treba da vodi nit od sebe, inače će svi u kući poumirati.

13. Ako je stari čovek priprema svoju smrt, treba se pobrinuti o tome da njegova oprema bude umotana u čaršav i vezana, da slučajno prilikom čišćenja ormara niko rukama ne dira te stvari.

14. Za otkup u vreme sahrane ni u kom slučaju ne treba izabrati bilo koji novčić za bacanje izvučen iz džepa proizvoljno rukom. Ne treba takođe vratiti u novčanik višak novčića, ako je izvučeno njih nekoliko. Ono što se našlo u ruci to se i baca za otkup.

15. Ako svadbeni automobil sretne pogrebnu povorku, treba pomisliti: *"Venac vencu razdor. OM"*.

16. Ne treba rođaci pokojnika da odu odmah, kada se iznese kovčeg iz kuće. Neko mora da zatvori za njim vrata i kaže:

*"Ne i ne treba da bude,
ne u krevetu, a ne za jelom,
ne kroz mesec i ne kroz godinu,
već kada Bogovi pozovu. OM "*

17. Ne treba prekoračiti preko pokojnika ili stati na njegovu krv.

18. Prilikom naručivanja kovčeg pokojnika, ne meriti ga po

sebi.

19. Obično stariji ljudi čuvaju sebi odeću za smrt, ne treba oblačiti ono što je predvuđeno za smrt.

20. Dok se ne odvede pokojnik ne treba čistiti, prati podove ni u kom slučaju. Nakon čišćenja treba pročitati sledeće:

*"Za kim sam prala i pomela,
Toga u svoj dom ne pozivavju i ne zovem.
OM"..*

21. Ne treba čuvati urnu sa pepelom nakon kremiranja ili krode u kući, može doneti smrt.

22. Ako iz peći ispadne cigla — to je od mrtvih. Obeshrabruje ovaj znak na taj način. Treba okrenuti glavi ka tom mestu gde je pala cigla, i prošaputati:

*"Šporet-mati,
nauči kako,
urok dati.
Kako jedemo kroz usta,
Ispuštamo kroz zadnjicu.
Ognjena strana,
Ogledalne obale,
Održite se, sebe uzmite.
Glav ne sluša,
Slep ne vidi.
Zli urok moj dom neće povrediti.
OM".*

23. Nažalost, dešava se da kada se prilikom spuštanja u grob ili u nekim drugima drugim okolnostima kovčeg okrene. To je loš znak. Devet godina posle toga krvni rođaci će biti praćeni

nevoljama i tragedijama. Šta može da se uradi u takvim slučajevima? Uzima se pesak sa dve obale na mesečini noću. Treba da ga uzmu dve žene, koje su već rađale decu. One treba da budu u krvnom srodstvu sa pokojnikom, čiji se kovčeg prevrnuo. Žene spremaju krevet, stavljaju na njega uzet sa obale pesak i šapuću po redu:

*"Kada se naš pesak podigne,
Tada (ime pokojnika kao) će nas k sebi uzeti.
OM".*

24. Ne treba maramu živih stavljati na mrtve, već staviti novu - ako je preminula devica.

25. Odeću, u kojoj je umro čovek - ne nositi i ne deliti, nju treba spaliti.

26. Ne treba spavati na kovčegu pokojnog, posle toga mogu da umru tri čoveka, u tom smislu i spavač.

27. Ako se čovek rodio u minuti ćutanja za preminulog, čita se molitva, radi olakšanja bolova pri izlasku Duše.

28. Grob pokojnika se posećuje samo u određene dane, i ne treba da se posećuje često.

29. Ne treba plakati na svoj dan rođenja, ko plače na svoj rođendan, skraćuje sebi godine života.

30. Ne treba probati odeću namenjenu za umrle.

31. Ako je čovek je pao u grob, onda na taj grob treba da se stavi upaljena sveća, tada jedu svi prisutni tri pogače i po kašiku čorbe. Nakon toga se prekrste i kažu:

Mrtvac, mi smo te posetili,

*Mi smo tebi pogaču i čorbu namenili,
Verni detetu Božjem (ime),
Šta je tvoj grob uzeo
Sada i uvek i zauvek.
OM ".*

Nakon toga se naklanja grobu i razgovara. Razgovarati po putu ne treba.

32. Ne treba na groblju ograđivati grobno mesto za druge rođake. Ako se to desi i pojavi se drugi mrtvac, može da se pojavi i treći. Da se to ne bi desilo potrebno je:

"Sašiti krpenu lutku i napraviti je kao čoveka: donji veš, gornja odeća i papuče. Treba joj dati takvo ime koje se retko sreće. To ime ne bi trebalo da postoji u vašem rodu. Lutku sahraniti. Ona će biti umesto treće preminule osobe. Davati joj retka imena za takvu priliku. Ženska: Ulita, Sofija, Sofronija. Muška imena: Vavil, Bebel i tako dalje"

33. Ne treba kupovati kuću u kojoj se desilo samoubistvo.

34. Obavezno promenite garderobu ako ste se oprostili sa suprugom (supružnikom). Stvar je u tome, da ste živeli jednu polovinu dana, dan za danom, u jednoj kući, vršili uticaj jedni na druge, vaša aura je međudejstvovala. Potpuno je prirodno da je vaša odeća zaglavljena svim mogućim emocionalnim odnosima, željama, programima za vašu sudbinu. Naravno, zajedno sa odećom sigurno ćete naslediti ono stanje koje se zove "nepromenjena vernost pokojnom". Ne treba davati svoju sudbinu na uništenje ostataka energetskih programa, sačuvanih u vašoj odeću iz vremena zajedničkog života. Život je za žive.

35. Ne treba čuvati u svom domu fotografije klevetnika vašeg

preminulog ili njegovog neprijatelja. To je dozvoljeno samo kada vi dobro znate kako da radite sa fotografijama i da ćete, na primer, da sklopite mir sa čovekom posle njegove smrti ili mu oprostiti. Na kraju krajeva, ako se takav uticaj ostavi bez kontrole, malo je verovatno da će vam doneti korist. I da utiče na vas može ne sam vaš neprijatelj, već i one pojave, koje osećaju otvoreni kanal pakosti, negativne energije.

Za one pojave, za koje je negativno naelektrisanje dobra hrana, taj kanal je takođe i prolaz u Svet Jave. I ako ovaj kanal iskoristiti neko od fenomena sa crnom aurom, onda ćete biti praktično osuđeni. I ne samo vi, već i cela vaša porodica, vaši rođaci – svi će biti u opasnosti, ako akvo stvorenje stigne do njih.

36. Dovoljno ozbiljnu opasnost predstavljaju slike krvnih rođaka. Samo kanal čiste ljubavi, povezujući vas sa rođakom, prikazanim na slici, ne otvara izlaz u naš Svet fenomenima drugog sveta. U svakom drugom slučaju promena emocionalne pozadine u blizini fotografije može da natera prikazanog da poveća negativno punjenje kanala. I u nekom trenutku tog punjenja može biti dovoljno, da bi se otvorila vrata između Svetova. Osim toga, i sama fotografija svojom aurom dovoljno aktivno može da utiče na vas. Na primer, slika pokojnika na zidu u vreme svade između supružnika može snažno da utiče na dalju sudbinu preuzetu svojom ličnom aurom.

37. Mrtve treba pominjati, ali mudro trošiti pri tome svoju nikako bez-konačnu energiju na održavanje emocionalne veze sa mrtvim čovekom kroz njegovu fotografiju. Ako vam to nije moguće, postoji mogućnost prekida kanala pomoću čiste sveće. Takva fotografija će postati bezbedna, ali ona može postati mrtva, odnosno prekid kanala prekida i ostatak emocionalnih veza, koje imate sa pokojnikom. I teško je reći šta je bolje ili lošije.

38. Ne bi trebalo fotografisati "na pamet" sa pozadinom nekih

znamenitosti, jer postoji jedan značajni rizik: možete brzopleto da uhvatite sebe ili svoje voljene na pozadini nekog od "aktivnih" energetskih mesta - radi se o spomenicima, aurama, koje otvaraju direktan kanal komunikacije sa tim dušama ljudi, kojima je posvećen spomenik. Rizikujete da zajedno sa fotografijom pustite u svoj dom auru takvog mesta, energetski nezatvorenog kanala. I vi praktično preuzimate ovim značajan deo duga koji zahteva od nas spomenik. Vi kao da preuzimate time za sebe i svoj rod "plaćanje" karmičkog duga celog ljudskog roda. I nakon toga ćete morati u svakom slučaju taj dug da otplatite, što je za jednu porodicu praktično nemoguće. Takođe, fotografije mogu uvesti u vaš dom mračnu auru "crnog mesta". Snimajući sa pozadinom živopisnih ruševina, obratite pažnju na svoja osećanja. Može biti da izabrano mesto nije bezopasno.

39. Tuga — to je sasvim prirodna reakcija na Smrt, ali morate biti u stanju da se nosite sa njom. Jer na taj način uzimate na sebe tešku energiju i pravite moguće neposredne kontakte sa dušama najmilijih.

40. Koliko god da vam je teško, nikad ne izgovarajte kod groba sledeće reči: uzmi me sa sobom, ja želim tebi i tako dalje, jer nakon toga možete da uđete u red posle pokojnika.

41. Ne treba uzimati cveće preostalo posle sahrane.

42. Nije poželjno kršiti volju pokojnika.

43. Od povreda na groblju. Postoje slučajevi kada je čovek otišao na groblje da poseti svoje mrtve, apsolutno zdrav, a vratio se kući bolestan. Kako tada pravilno staviti sebi zaštitu-amajliju za takav slučaj. Pre napuštanja kuće, zavežite na sredini peškira čvor, a zatim se operite i obrišite jednim krajem peškira. Po povratku sa groblja, ne zaboravite da odvežete čvor. Urađivši tako, vi skidate sa sebe nevolje.

44. Tokom sahrane u kući ne bi trebalo da bude nikakvih životinja.

45. Ako žalite za pokojnikom, to vam onda smanjuje vodu. Uđite u vodu do kolena, stanite licem ka obali i recite triput:

*"Moja tugo, čežnja, siđi sa mene,
Pođi na reku, plovi sa vodom.
Mir i radost, pođite sa mnom.
Moja reč čvrsta, telu mom dobro,
U mojoj duši upornost.
Ključ, brava, jezik.
OM ".*

Prilog: Araratska mitologija. Zemaljski rođeni titan

Jedan je bio Višap i na Nebu i na Zemlji. Svuda je bila Tama i On - jedini Gospodar tog Mraka. U početku mu je bilo lepo, jer on je bio apsolutni gospodar Carstva Tame. Ali onda je postao opterećen svojim položajem. Da, On je bio apsolutni vladar tame, ali kime je on vladao, ko je obožavao Njega, ko Mu je prinosio žrtve? I tužan je bio Višap. On je često dolazio na Zemlju i iz daljine gledao

Ararat, gde su letele ptice, trčale životinje, gde je raslo drveće i trava. On je zavideo drugim Bogovima, koji su uživali u prirodi i zabavljali se sa Arijem (prvim čovekom). A On je bio sam: nije imao nikoga sa kim bi mogao da se poigra, da razgovara, kome bi mogao da bude zaštitnik. Upravo iz tog razloga Višap je još više zamrzao Arija, jer je njegovo postojanje bilo zadovoljstvo Bogovima i naglašavalo nesreću Višapa. Kada Arija ne bi bilo ili kada bi Višap imao takode nekog, sličnog njemu.

I Višap se obratio Bogu Ara:

O, moj Otac, ja Sam usamljen i tužan teče moj život. Na Araratu je život i tamo postoji čovek Arije, koji raduje Bogove. Daruj mi sličnog Arija, za koga bih se ja brinuo. Na kraju krajeva, čak i Gospodar Tame ima potrebu za radošću.

- Ispuniću tvoju želju, - rekao je Ara, - okolo proširi svoj zloslutni dah i pustinja će oživeti. Zatim zamesi glinu vodom iz reke Jordoh i oblikuj iz gline sličnu figuru Ariju. - Duni na nju, i ona će oživeti. Ali znaj, da će ovo stvoreno od zemlje kreirano biće biti samo spolja slično Ariju. Ono neće biti zemaljski Bog pošto ga nije stvorio Tvorac. On će biti Titan. I mu ime će mu biti – Čarij.

Srećan se vratio Višap na Zemlju. Proširio je naokolo svoj smrdljiv dah i na stepskom pesku poraslo je trnovito žbunje i bilje i mnogo škorpija, zmija i guštera je disalo i oživelo raniju pustinjsku stepu. Zatim je Višap zamesio stepsku glinu vodom iz reke Jordoh i oblikovao figuru Titan Čarija, dunuo u nju i ona je oživela.

Bio je oduševljen Višap - carstvo tame steklo je svoj život i svog čoveka. Višap je voleo Titana, brinuo o njemu i neumorno obučavao:

- Ti si odrastao, imaćeš potomstvo i rasprostrećeš Moju vlast na celu Zemlju, i oslanjajući se na Moju moć uništićeš rod Arija u Araratu, i prekrićeš tamom Ararat, i tamo ću ja biti vladika.

I Čarij je Titanu usadio moćan bes i mržnju ka živećem u Araratu Ariju. On je uvek sanjao da osvoji Ararat i učini ga podređenim Višapu.